

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

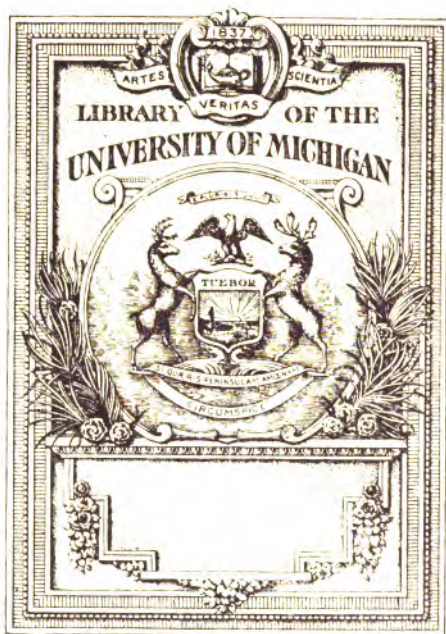
About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

GRAD
888
L70
S92
BUHR

Strecker, Tyrophthora Euphorbia Eratothene
Conicum interpretibus

A 469879 DUPL

Herrn Prof. Dr. Frohde
2. gef. Kenntnissna
DE *2. Prof.*

LYCOPHRONE EUPHRONIO ERATOSTHENE

COMICORUM INTERPRETIBUS.

888

L70

S92

Buhr

DISSERTATIO

INAUGURALIS PHILOLOGICA

QUAM

CONSENSU ET AUCTORITATE

AMPLISSIMI PHILOSOPHORUM ORDINIS

IN

ALMA LITTERARUM UNIVERSITATE

GRYPHISWALDENSI

AD

SUMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES

RITE CAPESSENDOS

DIE XVI MENS. DECEMBR. HORA XI.

UNA CUM SENTENTIIS CONTROVERSIS

PUBLICAE DEFENDET

AUCTOR

CAROLUS ~~STRECKER~~

Carls, 6 11

POMERANUS.

ADVERSARIJ ERUNT:

G. KLINKE, SEM. REG. PHIL. ET THEOT. SOD. ORD.

C. REBLIN, SEM. REG. PHIL. ET THEOT. SOD. ORD.

W. SCHULZE, SEM. REG. PHIL. SOD. ORD.

GRYPHISWALDIAE, MDCCCLXXXIV.

888

L70

S92

Buhr

Pierer'sche Hofbuchdruckerei. Stephan Geibel & Co. in Altenburg.

Cum mihi proposui de Lycophrone, Euphronio, Eratosthene comicorum interpretibus disserere, rem sic instituendam esse censi, ut primum paucis praemissis de scriptis horum triumvirorum ad comoediam pertinentibus fragmenta eorum componerem. Atque cum Lycophronis et Euphronii fragmentis Eratosthenica iam a G. Bernhardy collecta (Eratosthenica, Berolini 1822, p. 203—237) propterea consociavi, quod a Lycophrone seiungi nequeunt et nonnulla addere licet. Deinde ex scriptis grammaticis ea quae ex horum libris originem traxerunt quam locupletissime afferre studui, cum sic demum eiusmodi fragmentorum collectiones fructuosas fore credendum sit (cf. Naber, prol. p. 3). Ubi lexicographos non apposui, ad locum non faciunt. Tum ex scholiorum farragine nonnulla, quae sine auctoris nomine tradita operibus eorum aliqua cum probabilitate attribui posse crederem, inserui selecta, ut hanc quaestionem magis motam esse uelim quam confectam. Restant enim permulta, in quibus haereas. Sed si omnino spes est scholia nostra ad singulos auctores referri posse, hac uia procedendum esse arbitror.

I.

Decrescente poesi Graeca cum temporum ratio magis magisque eo deduceret, ut uiri docti intellegentes praeterlapso tempore floris iam opus esse largos fructus horreis condere ad studium litterarum sese conuerterent, comoedia Attica non ultimo loco habita est. Atque qui omnium doctrinarum princeps et auctor est habendus Aristoteles, cum ne comoediae quidem

rebus deesset illustrandis, effecit ut discipulorum cohors, sicut in omnibus magistri uestigia persequeretur, etiam comoediae tractandae operam nauaret (cf. Meineke, hist. crit. p. 5 seq.). Huc faciunt Aristotelis *Νίκαι Διονυσιακαί* et *Λιδασκαλία*, Dicaearchi opus *περὶ μουσικῶν* siue *Διονυσιακῶν ἀγώνων*; Theophrastus, Chamaeleo, Eumelus iustos libros *περὶ κωμωδίας* conscripserunt, Lynceus Samius de Menandro disseruit. Neque ab Academicis haec studia plane neglecta esse testis est Diog. Laert. IV 4, 23, Cratetem Atheniensem mortuum libros *περὶ κωμωδίας* reliquisse tradens. Etiam in Philochori libro *περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἀγώνων* comoediae locum fuisse manifestum est ex Athen XI p. 464 f. Docemur autem siue ipsis librorum titulis siue fragmentorum indole hoc genus studiorum a grammatica doctrina longe alienum fuisse, cum omnes in rebus historicis et scenicis tractandis uersarentur, ab arte critica factitanda et ipsis fabulis interpretandis se abstinerent.

Cuius rei magna mutatio inaugurata est, postquam egregia Ptolemaei in litteras munificentia Alexandriae bibliotheca condita est. Qua in bibliotheca cum libris undique terrarum congestis inprimis uastam illam turbam ordinari necesse esset, Lycophroni munus comoedias colligendi et digerendi mandatum esse testatur I. Tzetzæ (prol. schol. Arist. ed. Keil Mus. Rhen. n. s. VI p. 110): *Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς καὶ Ἀνκρόρων ὁ Χαλκιδεδὺς μεγαλοδωρίοις (potius -ταῖς) βασιλικαῖς προτραπέντες Πτολεμαίῳ τῷ Φιλαδέλφῳ τὰς σκηνικὰς διωρθώσαντο βίβλους — Ἀλέξανδρος ὥρθου τὰ τραγικά, Ἀνκρόρων τὰ κωμικά κ. τ. λ.* (cf. ibid. p. 117. schol. plaut. 9); quo munere ita functus est, ut simul in amplo opere *περὶ κωμωδίας*, cuius nonus liber excitatur (frag. 85), rationes huius rei exposuisse uideatur. Cum autem recensionem comoediarum a Lycophrone factam esse nullis testimoniis comprobetur, quaeritur quid illud *διωρθώσαντο* Tzetzæ sibi uelit. Quod uocabulum cum uolgo de arte critica in recensendis libris posita usurpetur, Keil (l. c. p. 244) cum criticas editiones a Lycophrone et Alexandro exhibitas esse omni probabilitate careat, rem ita sibi fingit, ut hos uiros cum in libris examinandis utrum a bono librario

diligenter et polite an uitiose et ita ut nouum exemplar parari oporteret scripti essent quaerere, non solum titulorum, sed etiam ipsorum uerborum emendandorum occasione usos esse statuatur. Sed mihi ex Lycophronis quidem natura, qualem ex fragmentis operis cognoscere licet, probatior est Wachsmuthii sententia (Philol. XVI 653 not. 12) eum ne in singulis quidem uerbis emendandis artem criticam sibi uindicasse. Recte igitur auctorem scholii plautini Tzetzae uerba intellexisse puto, cum dicat „Graecae artis poeticos libros in unum collegerunt et in ordinem redegerunt, Alexander e. c. t.“ Contra in uoluminibus ordine disponendis ut res bene eis cederet facere non poterant quin singulis uoluminibus quae cuiusque poetae opera continerent inscriberent, ut quod postea Callimachus excoluit atque perfecit, eius prima fundamenta iecerint (cf. Wachsmuth l. c. p. 662). Quibus ex studiis orta esse uidetur Lycophronis de Arcestrati carminis inscriptione observatio frag. 19¹).

Quodsi igitur de hac Lycophronis opera in uoluminibus ordinandis posita minus certa statui possunt, paullo uberiora sunt, quae de ipso opere *περὶ κωμωδίας* sciamus²); in quo cum praeter Aristophanem Pherecratis (frag. 85), Cratini (frag. 25), Epilyci (frag. 26) fabulae tractatae sint, omnes ueteris comoediae poetas locum habuisse opinor. Argumentum autem tale fere fuisse uidetur, ut in ipsa interpretatione summum studium positum esset, subiunctis aliis, quae in uniuersum de comoediae rebus agerent. In quibus de ipsis poetarum fabulis disputatum esse ab eo, qui in congerendis fabulis occupatus esset probabile est. Ex prooemio fortasse naturam et indolem comoediae disceptante depromptam esse crediderim narratiunculam

1) Cum Arcestrati ratio materiae tractandae parodica fuerit, fortasse hinc concludere licet parodos cum comicis coniunctos esse cf. Athen. I 5 b — καὶ Ἑγέμων ὁ Θάσιος ὁ ἐπικληθεὶς φακῆ, ὃν τῇ ἀρχαίᾳ κωμωδίᾳ τινὲς ἐντάττουσι.

2) Unde Uilloisonus anecd. Gr. II 185 in scholiis Homericis Marcianis *Λυκόφρονα τὸν γράψαντα τὰ τραγωδούμενα* laudari dicat nondum comperi.

de Antiphane (frag. 13). Id genus quaestionum, quod imitatur Athenaeus, ποῦ ἕκαστον πρῶτον κεῖται, ab eo tractatum esse docet frag. 7. Neque rem metricam neglectam esse ostendere uidetur peruersa annotatio de uersu spondiaco (frag. 12). Intellegimus autem ex huius loci natura a libro π. κωμ. quam maxime alieni, frustra esse si quis certiora de operis dispositione statuere uelit.

Maior operis pars in ipsa interpretatione uersata esse uidetur, atque hanc glossographice institutam fuisse illustrat frag. 85. *Λυκόφρων δ' ἐν τῷ ἐννάτῳ π. κ. παραθέμενος τὸ Φερεκράτους καὶ αὐτὸς εἰναί φησι γένος κύλικος τὴν λεπαστήν*, ex quo colligitur, non ad singulas fabulas interpretationem accommodatam fuisse, sed singulas glossas explicatas testimoniis appositis munitas esse. Si igitur nobis sumimus, quod cum per se sit probabile Zenodoti exemplo affirmatur (cf. Pluygers, *Mnemos.* I 48), has glossas κατὰ στοιχεῖον dispositas fuisse, manifestum est, cum nono libro uoces littera λ incipientes explicatae sint, opus nouem librorum spatium longe excessisse.

Sed haec omnia nimis incerta; transeo igitur ad demonstrandum, quid in interpretatione comicorum praestiterit Lycophro. In his autem ne iniuste iudicemus considerandum est quibus conditionibus ad haec studia accesserit. Atque maximis impedimentis tunc temporis perstrictum fuisse si quis comoediae operam impenderet quis non intellegat? Scatebant sane comoediae tot facetiis et irrisionibus quas qui non ciuis Atheniensis aut rerum Atticarum peritissimus esset omnino intellegere non posset, et usque eo refertae erant uocabulis a comico quoque lepide fictis siue ex uolgari sermone Atheniensium depromptis, quorum magna pars uoluentibus annis plane euanuisset, ut haud exiguis studiis ei opus esset, qui Alexandriae has res subiret tractandas. Unde autem sumpsisse putemus Lycophro-nem hanc scientiam? Glossarum explicatio ab Homeri carminibus orta quamuis ante tempora eius diligenter exercita esset (cf. Meier, op. II 10 seq. Lehrs, *Arist.* p. 42 seq. Nauck, *Mus. Rhen.* n. s. VI 332. *Aristoph. Byz.* p. 73 seq.), tamen ad Atticam comoediam hand ita multum ualebat. Sed etiamsi

nonnulla ex his studiis in suum usum conuertere licuerit Lycophroni, quantum ex fragmentis diiudicari potest, omnino non circumspexisse uidetur, unde auxilia sibi pararet, ut haud inepte ad eum referre mihi uidear, quod Lehrsius de glossographis illis dicit (p. 44), eos sic in explicandis uocibus homericis uersatos esse, ut omni doctrinae apparatu destituti non locorum comparatione sensum uocabulorum exquirent, sed quidquid primum intuentibus sensus flagitare uideretur, id pro interpretatione arriperent. (Amplam eiusmodi interpretationum collectionem habes apud Lehrsium l. c. et Nauckium prol. JI. II p. V seq.). Non multum sane ab his distat ratio Lycophronis, qui loci cuiusque natura commotus interpretatus sit *κόροκος* esse *ἰχθυόδιόν τι*, *δορησιτός* esse *ἄριστον*, *σελλίζεσθαι* *ψελλίζεσθαι*. Quae cum ita sint haud sine causa alias eiusmodi explicationes sine auctoris nomine traditas eidem tribuere mihi uideor; nam plane eundem interpretandi modum redolet, ut unum exemplum afferam, schol. Av. 14 (frag. 110) *πίναξ εἶδος ὀρνέου*. Ratiocinabatur interpres rerum Atticarum imperitissimus: *ὁ πινακοπώλης* aves uendidit, *πωλεῖν* est uendere, igitur *πίναξ* est *ὀρνέον*. Uidetur mihi haec leuitas solo inter comicorum enarratores Lycophrone digna esse.

Quae cum ita essent fieri non poterat quin successores acerbissime eum castigarent. In quibus primum locum tenet Eratosthenes, Lycophroni tam diligenter aduersatus, ut saepe utriusque explicationes coniunctae occurrant (cf. Schmidt, Did. p. 42. Bernh. p. 204). Ab Aristophane Lycophronis opus lectum esse docere uidetur frag. 85; idem fortasse de Euphronio statui potest (cf. v. Wilamov. de Lyc. Alex. p. 4). Ab Eratosthene si quae derelicta erant Diodorus confecisse uidetur, quem iustum librum *πρὸς Λυκόφρονα* scripsisse Athen. XI 478 b. (frag. 76) testatur. Si igitur Diodori observationes ita excitantur, ut alteri opinioni oppositae sint, uerisimile est hanc Lycophronis esse. Ultimam denique plagam Heracleo ei iniecissee uidetur (frag. 134). Nullo igitur iure Bernhardyus p. 217 eumque secutus Gerhardius (de Aristarcho Aristoph. interprete p. 13) contendunt notitiam Lycophronis operis per

solum Eratosthenem propagatam esse. Imo uero cum dubitari non possit quin a multis aliis lectum sit, cur ab ipso Didymo adhibitum esse negemus (cf. Naber prol. p. 13)? Iam confer frag. 25

<p>Ἐρατοσθένης — τὴν λέξιν ἀγνοεῖν φησι Λυκόφρονα· τῶν γὰρ κ. τ. λ.</p>	<p>Δίδυμος δὲ τὰ αὐτὰ εἰπὼν παράτιθεται (τὰ) Λυκόφρο- νος σῶτως ἔχοντα.</p>
---	---

Didymum Lycophronis uerba ex Eratosthene hausisse nullo modo concludi potest; uerbum autem *παράτιθεται* ostendere uidetur Didymum Lycophronis explicationem non Eratostheni debuisse, sed ex ipso Lycophronis libro exhibuisse. Eadem res est in frag. 134. Quid? Uera Lycophronis doctrina frag. 85 num Eratosthenis impugnationi debetur? Quae cum ita sint non est cur cum Gerhardio nimis honeste de Lycophronis meritis iudicemus, qui cum persuasum habeat ea tantum Lycophronis fragmenta seruata esse, in quibus seuerum oppugnatorem nactus sit Eratosthenem, Aristophanem grammaticum multa docte et sollerter excogitata huic auctori debuisse putat. Contra prorsus cum Nabero p. 65 facio post editos Didymi commentarios uix quemquam Lycophronis opus legisse statuente, nam disputatio de prouerbio *Ἀρχὴ Σκυρία* (Eust. 782, 52), qua nissus Rindfleischius (de Pausan. et Ael. Dionys. lexicis rhetor. p. 18) Schmidtium (Did. p. 54) secutus Pausaniam Lycophronis opus legisse contendit, ad Alexandram pertinet v. 1322 seq. (cf. schol. vet. v. 1326). Porphyrium autem (frag. 12) ipsum illius libro usum esse uix credi potest. Postremo num Philemo (frag. 36) ex ipso Lycophronis libro sua hauserit temporum ratione habita ualde dubito³⁾.

Haud ita multum igitur utilitatis Lycophro his studiis a se incohatis attulit; longe eum laude doctrinae superauit, quem hoc in genere ei successisse puto Euphronius. Hunc praeter Aristophanis fabulas Cratinum (frag. 107), Phrynichum (frag. 41),

³⁾ Miro errore Villoisonus anecd. Gr. II. 136 ex Porphyrii uerbis (Schrader I p. 287) hunc Philemonem coaeuum Alexandro Magno fuisse statuit. Est ὁ Κορυναῖος Ἀλέξανδρος.

Metagenis Auras ab Aristagora retractatas (hist. crit. p. 220. frag. 84) interpretatum esse fragmenta docent. Quod utrum iusto libro *περὶ κωμωδίας* an commentariis fecerit discerni nequit.

Cum autem de huius hominis uita et aetate usque eo dissentiant uiri docti, ut alii eum primo p. Chr. saeculo, alii tertio a. Chr. uixisse contendant, hanc quaestionem paucis retractandam esse credo. Quae primum mota est a. 1838, cum O. Schneiderus (de vet. in Arist. schol. font. p. 87, p. 74 not.) commotus ni fallor scholio Av. 1379 Euphronium inter Didymi et Athenaei aetatem fuisse statuerit, R. Schmidtus (de Callistrato Aristophaneo p. 21) ex Suidae uerbis *Ἀριστοφάνης Βυζάντιος — μαθητὴς — Διονυσίου τοῦ Ἰάμβου καὶ Εὐφρονίδα τοῦ Κορινθίου ἢ Σικυνώνιου* hunc Euphronidam Aristophanis magistrum non diuersum esse coniecero ab Euphronio comicorum enarratore. Quam sententiam sibi probatam paullulum immutauit Nauckius (Arist. Byz. p. 2 seq.), qui comparato Athenaeo VI 241 e. *Μάχων ὁ κωμωδιοποιὸς ὁ Κορινθίος μὲν ἢ Σικυνώνιος γενόμενος — καὶ διδάσκαλος γενόμενος τῶν κατὰ κωμωδίαν μερῶν Ἀριστοφάνους τοῦ γραμματικοῦ* summa cum probabilitate apud Suidam scribendum esse iudicauit *καὶ Εὐφρονίδα τοῦ . . . (καὶ Μάχωνος τοῦ) Κορινθίου ἢ Σικυνώνιου*. Hanc sententiam non infringunt Gerhardus p. 2 et Bernhardus (hist. litt. Gr.³ II₂ 669) Euphronium inter Aristarchi discipulos numerantes⁴⁾. Contra R. Schmidti coniecturam accepit M. Schmidtus (Did. p. 294) et stabilire studuit. Atque paene extra dubitationem poni credo uerum uidisse R. Schmidti coniuictis Strabonis et schol. Hephaest. testimoniis (cf. Bergk, anth. lyr.² p. XCII). Notum est uiros doctos aetatis Alexan-

⁴⁾ Modo mihi allata est disputatio Blauī „de Aristarchi discipulis“ inscripta, qui p. 68 seq. Euphronium Aristarchi discipulum fuisse euincere studet. Sed ut cetera omittam, quae Schmidti sententiam non refellunt, quidni schol. Vesp. 696 (frag. 57), quo maximo utitur argumento, interpretemur „Euphronius dicit locum a se signo notatum esse, quia e. c. t. ?“ cf. p. 10.

drinae ita litteris operam dedisse, ut et in rebus grammaticis diligenter uersarentur et ipsi carmina facerent. Si igitur iure Euphronium huic aetati reddimus, mirum sane esset, si ille ab hac consuetudine recessisset. Et amplexus est utrumque genus studiorum. Exstat apud Strabonem VIII 382 ὁ τὰ Πριάπεια ποιήσας Εὐφρόνιος, qui cum aperte non diuersus sit ab Euphorie Chersonesita priapeorum poeta ab Hephaestione p. 64 (Gaisf.²) laudato, Meinekius (ad Euphor. p. 5. Anal. Alex. p. 345) Straboni nomen Euphorionis restituendum esse iudicavit; qui quidem cum omnes Strabonis codices in lectione Εὐφρόνιος consentiant cumque Euphorio Chersonesita ceteroquin plane ignotus sit, ipse hanc emendationem in dubium uocauit (addend. p. 406). Iam uero tertio saeculo Euphronium aliquem exstitisse docet schol. Heph. p. 57 εἰς ὃν τῆς Πλειάδος] — Ὅμηρος, — καὶ Σωσίθεος, καὶ Ἀνκόφρων, καὶ Ἀλέξανδρος, καὶ Αἰαντιάδης, καὶ Σωσιφάνης, καὶ Φιλίσκος. Ubi addit cod. S. τινὲς ἀντὶ τοῦ Αἰαντιάδου καὶ Σωσιφάνους Διονυσιάδην καὶ Εὐφρόνιον τῇ Πλειάδι συντάττουσιν⁵). Atque ne dubites confer schol. Heph. p. 64 Πριάπειον δὲ ἐκλήθη, ἐπειδὴ Εὐφορίων ὁ γραμματικὸς ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἔγραψεν εἰς Πρίαπον τοῦτο τὸ μέτρον. — Ἰστέον δὲ ὅτι τούτου τοῦ Εὐφορίωνος γέγονεν ἀκροατὴς Ἀρίσταρχος ὁ γραμματικὸς, οὐ μόνον Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος (Bergk, τοῦ τοῦ Βυζαντίου cod., Ἀριστοφάνους τοῦ Βυζαντίου Westph.). Iam reputa Euphorionem Chersonesitam plane ignotum esse, Euphronium inter pliadis auctores receptum fuisse; aetate Ptolemaeorum Euphronium quendam siue Euphorionem priapea scripsisse, eundem grammaticum et Aristophanis Aristarchique magistrum appellari: nonne res paene certa esse uidetur?

Atque etiam quae de huius Chersonesitae aetate Meinekius (Anal. p. 345) ex uersibus seruatis enucleauit, ad Euphronium perbene quadrant, siquidem eum circa initium regni Ptolemaei Philopatoris (Ol. CXL) fuisse coniecit. Quae autem Chersonesus

⁵) Unde Bergkius coniecit schol. Heph. p. 58 pro nomine Αἰαντιάδης in E. S. omisso Εὐφρόνιος restituendum esse.

patria intellegenda sit quamquam dubium est, tamen magis probata mihi est Meinekii opinio (p. 342) Chersonesum urbem illam Aegyptiacam esse, quam Bergkii (p. XCIII) qui, cum Suidae *Εὐφρονίδα τοῦ Κορινθίου ἢ Σικωνίου* integrum esse putet, hanc Chersonesum promontorium agri Corinthiaci esse credit, nam mirum esset, si inter Aristophanis magistros duo exstitissent, qui dubii utrum Corinthii an Sicyonii essent. Erat igitur Euphronius poeta Alexandrinus haud ignobilis, quem praeter carmina priapea fabulas scenicas conscripsisse inde intellegitur, quod a nonnullis inter poetas pliadis numerabatur. Utrum autem tragoedias an comoedias scripserit, quam alteram in sententiam Bergkiius inclinat, quia studia eius ad comoediam conuersa fuerint, non minus dubium est; nam ex studiorum grammaticorum indole poeticae rationem colligere non licere Lycophronis exemplum demonstrat, qui ipse quidem tragicus poeta comoediae studium impertiebat. Ideo reiicienda uidetur Bergkii coniectura Euphronium non diuersum esse ab Euphrone poeta comico illius aetatis, praesertim cum in Euphronis fragmentis semper nominis forma *Εὐφρων*, semel *Εὐφροῶν* (Athen. XI 503 a), nunquam *Εὐφρόνιος* occurrat.

Cum hac temporis definitione bene conuenit natura Euphronianae doctrinae. Nam licet Gerhardius p. IV Aristarchum ab Euphronio in studiis comicis longe superatum esse credat, insunt in fragmentis haud pauca, quae a Lycophronis temeritate haud multum distent, quem tam pueriliter munere interpretis functum esse uidimus, ut saepe non satis perspecta loci cuiusque natura quod sibi maxime aptum uideretur, id sine ulla dubitatione pro interpretatione apponeret. Ex Avium versu 998 *Μέτων, δν οἶδεν Ἑλλὰς χῶ κολωνός* Euphronius conclusit Metonem Coloni natum esse (frag. 94), ex Av. 765 *πάππος* esse *ὄρνέον τι* (frag. 104), cf. frag. 83, 65 al. Quid quod Euphronius saepe ita cum Callistrato consociatus procedit, ut uterque idem prodatur (frag. 102) aut Callistrati uerior doctrina Euphronianae peruersae opponatur cf. frag. 94, 129. Unde uerisimile fit Euphronii librum a Callistrato ut Lycophronis ab Eratosthene lectum et emendatum esse.

Sed ut in his cum Lycophrone comparandus est Euphronius, ita in aliis longe illo praestantior fuit. Cum enim ille tam angustis finibus sese continuerit, ut suis ipsius quamvis tenuibus uiribus confisus omnia subsidia interpretationis aspernaretur, Euphronius diligenter aliorum copias, si quid adiumenti inde accipere liceret, perscrutatus esse uidetur. Atque Lycophronis librum ab eo lectum esse probabile est. Erat autem tum Homeri interpretatio Zenodoti industria maxime exculta, ex qua, quamquam a comoediae ratione abhorrebat, tamen nonnulla in suum usum uertere posset interpres comicorum. Quod studiorum genus arripuisse et suam quasi normam fecisse Euphronium testimonio est frag. 87, quo docemur eum dubium de significatione uocabulorum *Λιπαροὶ πόδες* ad Homeri interpretes confugisse et quae apud illos inuenerat eorum auctoritate retulisse. Eodem modo ad Homeri interpretes reuocamur frag. 57, cuius doctrinam ex commentariis Homericis sumptam esse, cum Euphronii studiorum Homericorum nusquam mentio fiat, docent schol. *A* 34, *Ψ* 693. Ex his studiis notitiam signorum criticorum tunc temporis haud ita usitatorum habuisse uidetur, nam obelum quidem iam a Zenodoto usurpatum esse constat (cf. Düntzer, de Zenod. stud. Hom. p. 35. Nauck, Arist. Byz. p. 16). Quae eum ita sint magnam partem explicationum in scholiis Aristophaneis, quae ex commentariis homericis petitae sunt, ab Euphronio allatam esse credo.

Sed etiamsi nonnulla ex aliis fontibus promere poterat, in plerisque ad rem non faciebant. Atque in his summae laudi ei tribuendum est, quod Lycophronis angustos fines longe transgressus bene intellecta comicorum ratione diligenter parodias atque facetias detegere studebat, ut etiam nonnunquam plus quam ipsi uoluerant in eis inuenisse uideatur (cf. frag. 116). Atque quam late patuerint studia eius pauca fragmenta satis demonstrant; Alcmanis (frag. 67) Bacchylidis (frag. 27), fortasse Hipponactis (144), Hesiodi (146), Callimachi (71) carmina ab eo lecta esse uidemus; neque minus tragicorum fabulas, quippe qui nunquam non a comicis irriderentur euoluisse uidetur (frag. 99). In historiam litterarum eum inquisiuisse docet

frag. 77, quod quamuis falsum, cum aliquid ueritatis in se habeat, de suo promere non poterat.

Num notitia rerum publicarum Atticarum tam instructus fuerit, quam frag. 40, 64 ostendere uidentur, sciri nequit; poterat hanc doctrinam ex ipsis fabulis collegisse, quod ab eo factum esse ex falsis eiusmodi explicationibus uelut frag. 65, 103, 116 uerisimile fit.

Sed non solum ea proferebat, quae ad comoedias bene intellegendas usui essent, sed etiam de rebus mere grammaticis hic illic disputabat (cf. frag. 57). Singulari autem diligentia dialectos Doricam et Atticam comparasse uidetur (frag. 31, 67), ut poetis Doricis egregium studium dederit necesse sit. Quodsi consideras Aristophanem lexeis Atticas et Laconicas proprio libello composuisse (Nauck p. 181), in promptu est opinari hoc genus studiorum a magistro incohatum perfectum esse a maiore discipulo.

Quae cum ita sint cum Euphronius, quamquam in plerisque multum si Lycophronem comparas profecit, tamen in aliis egregie lapsus sit, factum est, ut ne ei quidem acerbi aduersarii deessent. Quorum princeps est Callistratus, qui cum persaepe cum Euphronio coniungatur, quin illius librum diligenter legerit dubitari non potest; sed quamquam plurimos eius errores perstrinxit, tamen lenius in magistrum Aristophanis egisse uidetur, siquidem nunquam tam grauiter in eum inuehitur, quam Eratosthenes in Lycophronem, ut etiam autoschediasma eius suum fecerit frag. 102. Multo difficilior aduersarius ei erat Didymus ipse, acerrimis uerbis uelut *τοῦτο μὲν οὖν ψεῦδος* frag. 94. *Τοῦτο μήποτε ἐσχέδιασται* frag. 71. *Ἀλλάρινα δὲ ἀμφοτέρω* frag. 116. *οὐκ ἔστι δὲ* frag. 65. *οὐκ εἶ* frag. 84 eum perstringens, quae a Didymo ipso profecta esse in frag. 94, 65 pro certo affirmari potest. Sed ne Didymum quidem omnes Euphronii observationes reiecissee apparet ex frag. 78, ubi quod Didymus incaute arripuisse uidetur, a Symmacho, quem quidem notitiam Euphronii per solum Didymum habuisse credendum est, ita respuitur, ut Euphronius ipse falsae doctrinae auctor, non Didymus castigetur (Schmidt p. 295). A quibus aliis grammaticis Euphronii liber lectus sit certo diiudicari nequit.

Atque si tempus eius recte statuimus, Eratostheni fere aequalis erat; cuius libri *π. κωμωδίας* cum non uno tempore euulgati esse uideantur (cf. p. 13), in supremis quidem libris, qua erat Eratosthenes sedulitate, Euphronii rationem habitam esse probabile est. Aristophanem in scholis Euphronii magistri opus adhibuisse quamquam nusquam traditur suspicandum est, eoque probabilior fit suspicio, quod Callistratus Aristophaneus Euphronii uestigiis instat. Idem fortasse de Artemidoro Aristophaneo siue Pseudaristophaneo sumere licet ex frag. 147. Si uere dicitur etiam Aristarchus Euphronii discipulus (cf. p. 8), hunc quoque illius librum legisse probabile est. Quod autem frag. 107 Seleucus Aristarcheus cum Euphronio coniungitur num inde concludere fas sit Seleucum Euphronio oblocutum esse dubito. Certior sane est opinio Chaeridem in hoc numero ponendum esse, qui frag. 65 Euphronii imprudentem explicationem probauerit. Qui denique Antipater ille sit frag. 77 una cum Euphronio laudatus et uter ab utro pendeat nescio⁶⁾. Cum in Euphronii libro multae de dialecto Dorica doctae et indoctae observationes fuerint, Tryphonem, quem Aristophanis Byzantii quidem copias adiisse constat, in libro *περὶ Ἀσσιέων διαλέκτου* conflando nonnulla Euphronio debuisse credibile est; sed quod Hes. s. v. *ῥαφανίς* pro Tryphonis nomine Euphronium substituendum esse putat Schmidtus (Did. p. 295), probari uix potuerit.

Cum hoc modo studium comoediae per Euphronium haud mediocriter auctum esset, tertius exstitit qui primus ratione et uia haec studia sustinuit Eratosthenes. Qui Callimachi in ordinanda bibliotheca Alexandrina successor (Mus. Rhen. VI, p. 117) cum ad antiquam comoediam tractandam aspiraret, amplissimo opere *περὶ κωμωδίας* siue *περὶ ἀρχαίας κωμωδίας* munere critici et interpretis insigni diligentia et successu functus est. Cuius quidem operis, ex quo liber duodecimus excitatur (frag. 47) quae fuerit dispositio, cum raro librorum numerus

---

⁶⁾ Si uere traditur in cod. V. *ὡς Εὐφρόνιος*, Antipatrum Euphronio antiquiorem fuisse statuendum est.

afferatur, nescimus. Cum autem in tertio libro de Ranarum loco egerit (frag. 109), in septimo de Pherecratis Metallensibus (frag. 93), in octauo fortasse de Lysistrata (frag. 132), in nono de Avibus (frag. 59) et incerti comici loco (frag. 119), in undecimo de Cratino (frag. 25), in duodecimo de quaestione grammatica (frag. 47), iure statuere uidetur Bernhardyus (p. 204) singulos operis libros nullo interiore argumenti uincolo conexos diuersis temporibus publici iuris factos esse. Difficillima autem quaestio est de libro qui inscriptus erat Ἀρχιτεκτονικός (frag. 17, 60). Etenim quamquam suo iure Bernhardyus doctrinam aedificia struendi hoc libro expositam fuisse negauit, sed architectonicum non diuersum esse statuit a sceuographico commemorato a Polluce X 1. Ἐνέτυχόν ποτε βιβλίον τὸν Ξενοφῶντος Ἰππικὸν ἐξηγεῖσθαι λέγοντι. Ἐδρῶν δ' ὀνόματος κρίσει τοῦτο λέγειν Ἐρατοσθένην ἐν τῷ Σκευογραφικῷ, ἐπῆλθέ μοι ζητεῖν τὸ τοῦ Ἐρατοσθένους βιβλίον διὰ τὸ προσωγὼν τῆς χρήσεως. Ὡς δ' ἔδρον μόλις, οὐδὲν εἶχεν ὢν ἡλπιζον, tamen quod ipse profert, commentariis in poetarum interpretatione uersatis alios subiunctos fuisse subsidia rei scenicae disceptantes, quorum prior, architectonicus inscriptus, de theatro histrionumque uestitu et similibus, alter de arte et rebus histrionum gestis egerit, omnibus testibus caret. Quamquam enim etiam de his rebus Eratosthenem egisse ut ex rei natura necessarium est, ita fragmentis (3, 100) comprobatur, tamen architectonicus huc non pertinet. Imo fragmenta aperte demonstrant hunc librum in modum onomasticorum compositum fuisse, quorum rationes ex Polluce nouimus (quod iam intellexit Rohde, de Poll. in scen. app. enarr. font. p. 23), qua in re ei praecesserant Democritus et Gorgias (Meier, op. II, p. 16). Quae cum ita sint hoc onomasticum Ἀρχιτεκτονικός inscriptum fuisse minime mihi persuaserim, sed cum hic titulus libro qui de compositione instrumentorum, uelut de partibus aratri (frag. 17) egerit, bene conueniat, non autem onomastico, in quo etiam de aliis rebus, uelut de uestimentis (frag. 125) disputatum esse uerisimile est, architectonicum partem onomastici fuisse credo, cuius alia quaedam pars fuerit sceuo-

graphicus, Pollucis libro X respondens. Quamquam in re tam incerta non obstiterim, si quis totius operis titulum sceuographi- cum fuisse contendat. Quaeritur autem, num hoc onomasticum omnino ad opus π. κ. pertineat; fragmenta enim seruata (17, 39, 60) ita comparata sunt, ut uitae cotidianae instrumenta enarrari uideantur, ipsius autem comoediae nulla mentio fiat. Facile igitur singularem quendam librum ab opere π. κ. se- iunctum intellegas. Sed cum disputatio de uoce σισύρα (125) in scholiis Aristophaneis seruata dubitari non possit quin ex onomastico originem duxerit, adhibitum saltem esse hoc opus Eratosthenis in scholiis conflandis apparet. Fortasse igitur res ita se habet, ut Eratosthenes uocabula, quae ex uita cotidiana desumpta apud comicos nunquam non occurrerent, hoc ono- mastico composuerit, de singularibus autem uerbis aliisque de rebus ut quaeque ad singulas fabulas pertinuerint disputauerit.

Alterum librum quem sibi fingit Bernhardyus histrionicum, qui de arte et rebus histrionum gestis egerit, ex fragmentis non elicias, nam de Polo disputata quouis alio loco exstitisse possunt. Quod autem huic libro attribuit schol. Vesp. 579 Symmacho debetur.

Dubium autem est quo duo libri grammatici Eratosthenis referendi sint, quorum testis est Clem. Alex. I 365 P. Ἀπολ- λόδωρος δὲ ὁ Κυμαῖος πρῶτος τοῦ κριτικοῦ εἰσηγήσατο τοῦ- νομα καὶ γραμματικὸς προσηγορεύθη. Ἐνιοὶ δὲ Ἐρατοσθένη τὸν Κυρηναῖόν φασι, ἐπειδὴ ἔξέδωκεν οὗτος βιβλία δύο γραμ- ματικά ἐπιγράψας. Frustra Bernh. p. X. Clementem erroris insinulat, nam grammaticae definitio (schol. Dionys. Thrac. Bekk. An. p. 725. Villos. An. Gr. II 172) ὅθεν οὐκ ἀπὸ σκοποῦ καὶ (φησὶν ὁ σοφὸς Villos.) Ἐρατοσθένης ἔφη, ὅτι γραμματικὴ ἐστὶν ἕξις παντελὴς ἐν γράμμασι, γράμματα καλῶν τὰ συγ- γράμματα procul dubio ex his libris grammaticis desumpta est; quam cur Bernh. procemio operis π. κ. attribuat non assequor. Eisdem libris grammaticis deberi censeo, quae Varro de ser- mone latino (Wilmanns p. 190. Gramm. lat. Keil IV p. 530) ex Eratosthene affert „hanc enim (sc. flexam) flecti non uno modo omnes putauerunt, Eratosthenes ex parte priore acuta

in grauem posteriorem, Theodorus autem aliquando etiam ex graui in acutiorem excendere. Ceterum Varro in utramque partem moueri arbitratur⁴, quamquam Wilmannsius p. 61 ad librum musicum uel mathematicum refert. Eratosthenem magistrum sequi uidetur Aristophanes Byz., (apud Arcad. 188. 1—5, Nauck p. 13 seq.) neque dissentit scholiasta Dion. Thrac. B. An. p. 756, 21; cf. ibid. 1159 ζ, Herodian. I 10, 13. Consideranti autem Eratosthenem in duodecimo libro operis (frag. 47) quaestionem mere grammaticam tractauisse, librorum grammaticorum ceteroquin uestigium non esse, in promptu est suspicari duos libros grammaticos non minus atque onomasticum partem operis *περὶ κωμῳδίας* fuisse.

Omni^{*} probabilitate cassum est, quod Stiehlius (Philol. suppl. II 456) sibi fingit opus Eratosthenis de Homero, unde sumpta fuerit obseruatio de duali (frag. 35), nam Euseb. praep. ev. X p. 492 a. Eratosthenis chronographica respicit (Bernh. p. 240). Quod autem Eratosthenes in hac obseruatione uersum Homeri excitauit, inde non magis colligenda est interpretatio Homeri, quam ex frag. 9 interpretatio Hesiodi, uel ex frag. 66 interpretatio Euripidis. Ceterum ne dubites confer Et. m. 280, 28.

Quodsi aliqua cum probabilitate Eratosthenis onomasticum et libros grammaticos ad opus *περὶ κωμῳδίας* retulisse mihi uideor, iam quomodo reliquae operis partes constitutae fuerint, utrum proprio libello de rebus Atticis publicis et priuatis, de rebus scenicis et historicis egerit an interpretatio ad singulas fabulas accommodata fuerit, in medio relinquendum est. Transeo igitur ad demonstrandum quantum Eratosthenis opere studium comoediae profecerit. Atque si quaeris quae praesidia ei praesto fuerint, ex Lycophronis libro uix multa utilia sumere potuit. Num Euphronii opus habuerit dubium est. In rebus historicis eum didascaliis et scriptis historicorum usum esse frag. 97, 38, 48 al. docent. Peripateticorum scripta ab eo lecta esse putandum est (frag. 48), Theophrasti historiam plantarum (frag. 16) ad uerbum transscripsit. Porro Homerum Hesiodum Archilochum, tragicos al. studio amplexus est. Omnia igitur, quae

usui esse possent, summa industria contulit; sed in uniuersum aestimanti eum plurima suo ingenio debere manifestum est.

Atque primum quidem artem criticam ad comoediarum uerba constituenda adhibitam, quae a Lycophrone et Euphronio plane omissa erat, primus factitasse uidetur. Quamquam enim notum est primam iustam comicorum recensionem Aristophani tribui (Nauck p. 63), tamen iam Eratosthenem, etsi editionem ad normam codicum accommodatam non fecisse uidetur, de uerbis constituendis curasse demonstrari arbitror frag. 149. — Ἐρατοσθένης δὲ τῶν ψευδαττικῶν τινὰς γράφειν φησὶ τῷ ψήφῳ (Dind. τῶν ψήφων vulg. τῷ δ ψήφῳ V. τῷ ψήφῳ Fritzschr. an τὸν ψήφον?) λαβὼν, ἵνα καὶ τὰ πεπλασμένα δράματα, ἐν οἷς τὸ παράπαν τοῦτο ἡγνόηται, δοκῇ μὴ σεσολοικίσθαι. Quem locum secus ac uiri docti (Bernh. p. 224, Fritzschr. Ran. p. 377) intellego, Eratosthenem dixisse nonnullos ψευδαττικοὺς in hoc Ranarum uersu consulto formam male Atticam scripsisse, ut spuria dramata talibus uitiis deformata hoc Ranarum loco defenderentur. Quos autem grammaticos Fritzschrus intellegat, cum ante Eratosthenem nulla editio facta sit, obscurum est. Imo Eratosthenes compluria exemplaria Ranarum fabulae adhibuit, ut ex comparatis uariis lectionibus ueram scripturam eliceret; in quo quod librariorum negligentia factum erat ad consilium aliquod referebat. His collationibus ita usus esse uidetur, ut non editionem curaret, sed in commentariis quod uerum sibi uideretur annotaret. Acerrime autem inquirebat in fabulas, num iure auctori cuique tribuerentur; in quo quas rationes secutus sit docent frag. 149, 46. A dialecto enim Attica diligenter obseruata si in fabulis quibusdam recedi uideretur, hoc pro indicio habebat fabulas esse suppositicias. Quibus aliisque de causis Pherecratis Metallenses Nicomacho tribuebat (frag. 93. hist. crit. 69 seq. Bergk, comment. d. c. A. rel. p. 298). Cum igitur de pluribus Pherecratis fabulis antiquitus dubitatum sit, Meinekius optimo iure ab Eratosthene hanc dubitationem motam esse coniecit. Atque de eisdem Metallensibus suspicionem apponit Athen. XV, 685 a. Eidem Nicomacho Pherecratis Chironem attribuisse uidetur

(Athen. VIII 364 a, IX 368 b, 388 f. XIV 653 e, schol. Ran. 1308, hist. crit. p. 75). Pherecratis fabulam Ἀγαθοὶ Strattidi tribuit (Athen. VI 248 c, X 415 c, XV 685 b, hist. crit. 69, 224). Pherecratis Persae sine auctoris nomine in dubium uocantur (Athen. III 78 d, XI 502 a, XV 685 a, schol. Ran. 362 hist. crit. 70).

Cum crisis dramatum Pherecratis probabiliter ad Eratosthenem referatur, etiam quod de aliorum fabulis dubitabatur, cum Meinekio Eratostheni debere censeo. Atque Magneti seruatas fabulas abiudicatas esse testatur Athen. XIV 646 e cf. hist. crit. p. 31, p. 535, 23. De Chionidis fabula Πτωχοὶ cf. Athen. IV 137 e, XIV 638 d. Ad eiusdem iudicium refero quod de fabula, quae inscripta erat Πόλεις, Athen. III 86 e, IV 140 a indicat. Neque non de Antea comoedia dubii erant grammatici (Athen. XIII 567 c, hist. crit. 250). De Platonis fabula Λάκωνες cf. Harpocr. s. v. Σθένελος. Et aperte Eratosthenis rationes redolent, quae schol. Vesp. 506 (frag. 24) contra auctorem Teleclidis fabulae Ἀψευδεῖς proferuntur.

Quam crisin ut exercere posset didascalias ab eo diligenter peruestigatas esse ita, ut et de tempore fabularum actarum, de fabulis retractatis, de rebus poetarum accurate instructus esset et narratiunculas ficticias de eis circumlatas lapidum testimoniis refutare posset multis locis uidemus (frag. 38, 48, 70, 97). Qua in re Callimachi pinaces ab eo lectos et correctos esse frag. 97 docet, unde intellegitur de Nubibus retractatis eum uberiorem fuisse.

Quoniam Eratosthenem de historia comoediae bene meritum esse docuimus, deinceps exponendum est quas in ipsa interpretatione secutus sit rationes. Atque quam acute in hac re indicauerit apte illustrat Galenus (procem. gl. Hipp. XIX 65 K.) ὅτι γὰρ ἐποιοῦν οἱ παλαιοὶ πολλὰ τῶν ὀνομάτων αὐτοῖς δέδεικται μὲν ἱκανῶς καὶ πρὸς Ἐρατοσθένην ἐν τοῖς περὶ ἀρχαίας κωμῳδίας. Intellexit igitur comicos multa uocabula ipsos sibi finxisse et rationes compositionis exposuit (cf. frag. 63); ex illo Galeni autem ἱκανῶς manifestum est multa eiusmodi in scholiis Aristophaneis ei debere uelut Eq. 89, Vesp. 77, 342,

1294 al., sed certa ei tribuere uelle irritum est. Cum hoc modo ipse de comicorum rationibus uere iudicaret, efficere studebat, ut etiam legentes quae uis in singulis compositionibus omnibusque facetiis inesset intellegerent et iudicium ferrent, annotationibus uelut frag. 25 εἰς τὸ εἶδος οὐκ ἀρρήθμως παίζονται, frag. 111 παρετυμολογεῖ τὸν πόκον οὐ κακῶς. Talia iudicia inueniuntur in scholiis innumera, sed ne in his quidem quid a quoque enarratore prolatum sit diiudicaueris.

Iam si quaeritur quas potissimum interpretationis partes tractauerit, nil omnino omisisse uidetur. In historiam comoediae ab eo ita inquisitum esse, ut ad ipsos fontes, didascalias et historicos, recederet supra uidimus. Eodem modo de reliqua historia litterarum grauissimus auctor erat (frag. 101, 109.). neque non de rebus gestis Graecorum ut qui chronographica conscripserit (frag. 59, 70, 119). Minus feliciter res ei cessisse uidetur in rebus Atticis explicandis, ut Polemo, diligens ille periegeta, in libro περὶ τῆς Ἀθήνησιν Ἐρατοσθένους ἐπιδημίας (schol. Av. 11. al. cf. Preller, Polem. p. 85, Bernh. p. 4) iocans eum Athenis studiis litterarum tam diligenter se dedisse diceret, ut Athenas urbem uix uideret cf. Strab. I p. 15 Ἔστι δ' ὁ Ἐρατοσθένης οὗθ' οὕτως εὐκατατρόχυστος, ὥστε μηδ' Ἀθήνας αὐτὸν ἰδεῖν φάσκειν, περὶ Πολέμων ἐπιχειρεῖ δεικνύναι, οὗτ' ἐπὶ τοσοῦτον πιστός, ἐφ' ὅσον παρεδέξαντό τινες. Qui autem errores eius in hoc genere fuerint ex frag. 80 suspicari possumus, quo ipso quoque dilucide ostenditur Eratosthenem res Atticas magis percurrisse quam accurate perscrutatum esse. Sed quamquam haud pauca periegeta in eo reprehendenda inuenisse uidetur, cum illius operis alter liber excitetur (frag. 42), tamen multa recte explicata erant (frag. 3, 91, 132). Contra omnis laus ei tribuenda est in uerborum interpretatione, cuius in comicis studiis insignis est locus. Quo in genere cum uocabula cotidianae uitae onomastico iam exposuisset, ad singulas comoedias restabat ut uoces raras, obsoletas, ficticias in luce poneret. Non autem satis habebat more glossographorum quid singula significarent annotare, sed

saepe doctis expositionibus de originibus uerborum disseruisse uidetur frag. 108, 136.

Cum Atticismi tam accuratus obseruator esset, ut propter uitia in hoc genere commissa fabulas quasdam spurias esse iudicaret, rationes sermonis Attici ab eo sollerter illustratas esse manifestum est frag. 55, 75. Ceterum de dialectis minus curabat, nisi quod nonnunquam dialectum Cyrenensium utpote patriae suae comparatam adhibuisse uidetur (frag. 18, 52, 90, 125).

His breuissime adumbratis elucet quantum per Eratosthenem studia comicorum aucta atque perfecta sint, ut licet in singulis multa aliis reliquerit et corrigenda et amplificanda, tamen primus fundamenta posuerit, quibus nixi successores in altiora progredierentur. Quae cum ita essent opus eius a permultis lectitabatur et compilabatur. Quorum agmen ducit Andreas medicus (Polyb. V 81), quem Eratosthenis libros impudenter expilasse (ni fallor ἐν τῷ περὶ τῶν ψευδῶς πεπιστευμένων Athen. VII 312 e.) ipse Eratosthenes testatur Et. M. 198, 20 cf. B. An. 226 Βιβλιαίγισθος Ἀνδρέας ὁ ἰατρός ἐπεκλήθη (ἐκλήθη B. A.) ὑπὸ Ἐρατοσθένους, ὅτι λάθρα αὐτοῦ τὰ βιβλία μετέγραψε (ἔγραφεν B. A.). In his imprimis libros π. κωμ. intellegendos esse credi potest. Ab Aristophane opus adhibitum esse quippe qui Eratosthenis doctrinam de accentibus perpoliuisse uideatur probabile est. Neque minus huius discipulus Callistratus eum usurpauit frag. 145. De Polemonis libro πρὸς E. diximus. Difficilior autem est quaestio de Timarcho, quem ex Athen. 501e Τίμαρχος ἐν τετάρτῳ περὶ τοῦ Ἐρατοσθένους Ἑρμοῦ Eratosthenis Hermam data opera explicasse statuunt (Mein. Anal. Alex. p. 11. Hiller, Erat. carm. reliq. p. 74), nam comparatis Eratosthenis et Timarchi uerbis (frag. 25)

<p>Er. τῶν γὰρ φιαλῶν οἱ ὀμφαλοὶ καὶ τῶν βαλανείων οἱ θόλοι παρόμοιοι· εἰς δὲ τὸ εἶδος οὐκ ἀρρῶθιμως παίζονται</p>	<p>Tim. πεπαῖχθαι τις ἂν οἰηθεῖη τὴν λέξιν, διότι τὰ πλεῖστα τῶν Ἀθήνησι βαλανείων κυκλοειδῆ ταῖς κατασκευαῖς ὄντα τοὺς ἐξαγωγοὺς ἔχει κατὰ μέσον, ἐφ' οὗ χαλκοῦς ὀμφαλὸς ἔπαστιν</p>
--	---

apparet illum Eratosthenis explicationem uocis βαλανειόμφαλοι in opere π. κ. exstantem accuratius definiuisse (Hiller p. 74). Quod quomodo ad Hermæ interpretationem pertineat mihi obscurum est. Eundem Timarchum comicorum enarratorem prodit Hes. s. v. ἄμυστις (frag. 10). Adde quod uix credibile est epyllion illud Eratosthenis quattuor uel pluribus libris a Timarcho explicatum esse. Fortasse igitur rem ita nobis fingere debemus, ut statuamus Timarchum ad Eratosthenis opera commentarios scripsisse, qui, cum Hermæ insignem locum traderent, inde breuiter περὶ τοῦ Ἑρμοῦ appellati sint; nisi forte turpis Athenæi error intellegendus est. Qui quidem Timarchus quis fuerit nescio. Si recte contendunt eum eundem esse atque Timachidam Rhodium (Mein. Anal. Al. 11, 1. Hiller p. 74, 2), nonnulla ex libro eius in scholiis habemus.

Idem Athenæi locus alium Eratosthenis compilatorem prodit.

Er. τῶν γὰρ φιαλῶν οἱ ὁμ-
φαλοὶ παὶ τῶν βαλανείων οἱ
θόλοι παρόμοιοι

ὁ δὲ Μυρλεανὸς Ἀσκληπιάδης
ἐν τοῖς περὶ Κρατίνου „βαλα-
νειόμφαλοι λέγονται, ὅτι οἱ
ὁμφαλοὶ αὐτῶν καὶ τῶν βαλα-
νείων οἱ θόλοι ὁμοιοὶ εἰσιν“

ad uerbum transscripsit Asclepiades Myrleanus (hist. crit. p. 12) Eratosthenem. Aptè igitur Bernh. p. 207 Eratosthenem et Asclepiadem componit, siquidem ex Asclepiade Eratosthenis disputationem restituere licet. Qua quidem re confirmatur opinio Eratosthenis onomasticum non seiungendum esse ab opere π. κ. Minus beneuolum iudicem Aristarchum si incertis indi- ciis confidere fas est nactus esse uidetur (frag. 136, 52). Num a Tryphone lectus sit dubium est (frag. 52), Ciceronem operis π. κ. notitiam habuisse intellegimus ex frag. 48, Varronem (Tyrannionem?) ex obseruatione de accentibus (p. 14), Apollo- nium Tyrium ex frag. 132. Longe autem maximam Eratostheni- corum copiam a Didymo seruata esse Schmidtus (p. 42 seq. p. 292) demonstrauit. Post huius uiri aetatem lectum est opus π. κ. a *Quintiliano (frag. 124). Pollux X 1 dicit se

sceunographicum uix inuenire potuissè; cum inuenerit, in eo non exstitisse quod exspectauerit; quod ne Eratostheni probro uertatur recte monent. Cum autem habuerit in decimo saltem libro scenographicum, nonnulla in hoc libro ex ipso Eratosthene deprompta esse probabiliter Rohdus coniecit (p. 23). Galenus Eratosthenis librum habuisse uidetur cf. p. 17. Non satis mihi constat de Pausania et Aelio Dionysio lexicorum rhetororum auctoribus. Nimis inique sane Naberus in proleg. de Atticistis illis iudicare uidetur qui Aelium quidem, si Tryphonem excipias, omnia quae non propriis studiis sibi comparauerit, uni Diogeniano debere contendit. Atque ex uiri indole quidem, quem Eustath. 1390, 59 glossarum Atticarum uenatorem esse dicit, probabile est Aelium Dionysium Eratosthenis librum doctis obseruationibus de dialecto Attica refertum adiisse. Iam confer

Hes. *ἡμα· βρώματα — καὶ ἄχυρα — καὶ ἐφόδια — καὶ ἐπορευόμεν*

Phot. cf. Eust. 1445, 40 *ἡμα· τὴν τῶν ὁσπρίων καλὰ μὲν οὕτως Ἐρατοσθένους. Ὁ δὲ ποιητὴς ἀπλῶς ἔοικε (leg. εἶρηκε) βρώματα — καὶ τὸν εἰς τὰς ναῦς ἐπισιτισμὸν ὁμοίως*

num tu casu factum esse putas ut in lexico rhetorico glossa homerica ita cum comica conflata sit, ut huic Eratosthenis nomen subiungatur? Imo glossam homericam auctor apud Diogenianum inuenerat, Eratosthenis comicam interpretationem ex ipso Eratosthene addidit. Eadem res est in glossa *Ἀρκὰς φελλός*, (frag. 16), quae apud Hesych. deest, apud Pausaniam inter duas glossas ex Diogeniano (nisi forte ex ipso Didymo) depromptas ita distinguitur, ut auctoris nomine signata sit. Licet ad opus geographicum pertineat, quod non credo; si geographicis uti Pausaniae licebat, quidni etiam opere π. κ.? Etiam in frag. 22, 47, 75, 108 uix crediderim tam amplas glossas in Diogeniano exstitisse, apud Hesychium in haec misera frustula deprauatas esse.

Cum igitur in tam exiguis Eratosthenis fragmentis demonstrari possit a permultis opus eius exscriptum esse, quamquam merito Meinekii iniuriam temporis accusat quod tali operi non pepercit, tamen id tenendum est multa Eratosthenica notis iis in scripta grammatica delapsa latere; eandem autem ob causam cum posteri hoc opus quasi normam et fontem studiorum comicorum habuerint difficillimum est certa quaedam ad Eratosthenem auctorem referre.

II. Fragmenta⁷⁾.

1. **Er.* Bekk. An. 324, 16.

Άγνοία. Τὴν τελευταίαν ἐκτείνουσιν. Cf. frag. 47⁸⁾.

2. **Er.* Suid. cf. B. An. 341, 19.

Άδολεσχία. Άκαιρία. Φλναρία. [Συνέχεια.] Άττικοὶ ἐκτείνουσι τὸ ᾠ. cf. frag. 47.

3. *Er.* Hes. Παρ' αἰγείρου θέα. Ἐρατοσθένης φησὶ, ὅτι πλησίον αἰγείρου τινὸς θέα, αἰγείρος δέ ἐστι φυτοῦ εἶδος· ἐγγὺς τῶν ἰκρίων. Ἔως οὖν τούτου τοῦ φυτοῦ ἐξετείνετο καὶ κατεσκευάζετο τὰ ἰκρία, ἃ ἐστὶν ὁρθὰ ξύλα ἔχοντα σανίδας προσδεδεμέναις οἷον βαθμούς, ἐφ' αἷς (ὅφ' αἷς cod.) ἐκαθέζοντο πρὸ τοῦ (πρὸς τὸ cod.) κατασκευασθῆναι τὸ θέατρον.

Hes. αἰγείρου θέα. Αἰγείρος ἦν Ἀθήνησι πλησίον τοῦ ἱεροῦ, ἔνθα πρὶν γενέσθαι θέατρον τὰ ἰκρία ἐπήγγυνον.

B. An. 354, 25 (Bachm. An. I 42) αἰγείρου θέα καὶ ἡ παρ' αἰγείρου (αἰγείρον cod.) θέα. Ἀθήνησιν αἰγείρος ἦν, ἥς πλησίον τὰ ἰκρία ἐπήγγυντο εἰς τὴν θέαν πρὸ τοῦ θέατρον γενέσθαι. Οὕτω Κρατῖνος.

⁷⁾ Ordinem secutus sum alphabeticum. Incerta et adesgota asterisco signavi.

⁸⁾ Hes. s. v. ἀγρηνόν merito ab opere π. x. abiudicari puto cf. Bernh. p. 155. Hiller p. 111. Schmidt Did. p. 55. Bergk, anal. Alex. II p. 5.

Hes. *Θέα παρ' αἰγείρου* (παρεγείρω cod.). *Τόπος αἰγείρου ἔχων, ὅθεν ἐθεώρουν. Εὐτελὴς δὲ ἔδοκει ἢ ἐντεῦθεν θεωρία· μακρόθεν γὰρ ἦν καὶ ἐδώνου ὁ τόπος ἐπωλεῖτο.*

Nil noui exhibent Phot. *Θέαν παρ' αἰγείρου* (leg. αἰγείρου). Suid. αἰγείρου *Θέα* et ἀπ' αἰγείρου *Θέα*. B. An. 419, 15. Et. M. 444, 17 frag. com. II 189.

Eidem tribuo schol. Thesm. 395 (cf. Suid. s. *ἰκρία*). *Ὡς ἐτι ἰκρίων ὄντων ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐπὶ ξύλων καθημένων. Πρὶν γὰρ γενέσθαι τὸ θεάτρον ξύλα ἐδέσμευον καὶ οὕτως ἐθεώρουν. Fortasse etiam huc pertinet Phot. *Ἀθηναῖον. Περίβολος μέγας Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ τοὺς ἀγῶνας ἦγον πρὸ τοῦ τὸ θεάτρον οἰκοδομηθῆναι, ὀνομάζοντες ἐπὶ Ἀθηναίῳ· ἔστιν δὲ ἐν αὐτῷ καὶ ἱερὸν Διονύσου Ἀθηναίου. Cf. Hes. ἐπὶ Ἀθηναίῳ et Ἀίμναι. B. An. 278, 8. schol. Ach. 504. Ran. 216.**

Aliena cum Eratosthenicis commixta esse uidentur ap. Phot. ἰκρία· τὰ ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἀφ' ὧν ἐθεώοντο τοὺς Διονυσιακοὺς ἀγῶνας πρὶν ἢ κατασκευασθῆναι τὸ ἐν Διονύσου θεάτρον. Cf. Pausan. ap. Eust. 1472, 5. Hes. ἰκρία. Poll. VII 125. Wachsmuth, Stdt. Athen. I 510 not. Bernh. frag. XXXVII. Schmidt Did. 55.

4. **Eu. schol. Ran. 1206. Αἴγυπτος ὡς ὁ πλεῖστος ἔσπαρται λόγος. Ἀρχελάου αὕτη ἐστὶν ἡ ἀρχή, ὡς τινες· ψευδῶς. Οὐ γὰρ φέρεται νῦν Εὐριπίδου λόγος οὐδεὶς τοιοῦτος. Οὐ γάρ ἐστι, φησὶν Ἀρίσταρχος, τοῦ Ἀρχελάου, εἰ μὴ αὐτὸς μετέθηκεν ὕστερον. Ὁ δὲ Ἀριστοφάνης τὸ ἐξ ἀρχῆς κείμενον εἶπε. Schneei additamento (οὐχ) αὕτη interpunctione correcta carere possumus. Ante Aristophanem interpres aliquis Archelai initium esse dixit. Quis fuerit nescio, sed Euphronio tribui, quia Aristophanem inter paucos illos interpretes, qui ante eum fuerint, inprimis Euphronii magistri commentarios respexisse credo. Cf. frag. Trag. ed. Nauck. p. 340. Arist. Byz. p. 63. Bergk comment. p. 95.*

5. **Eu.* Schol. Pac. 1.

Αἶρε ἀντὶ τοῦ φέρε. Καὶ παρ' Ὀμήρῳ ἀξιοῦσι τὸ αἶρε ἀντὶ τοῦ δίδοναι καὶ προσφέρειν λέγεσθαι ἐν τῇ „μή μοι οἶνον ἄειρε“.

Schol. Pac. 1227.

Ἄλλ' αἶρέ μοι τοῦτόν γε. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ πρόσφερε καὶ ἐπὶ τοῦ δίδου (Valck. ἐπὶ αἰδοῦς cod.).

Euphronio tribui propter similitudinem cum frag. 87, cf. p. 10. Schol. Z. 264.

6. *Er.* Hes. *Ἀλκαῖον* (ἀλκεόν cod.). *Ὅπλον ἢ ἀλεξιφάρμακον φυτόν. Ἐρατοσθένης δὲ ὄνομα εἶναι τινος ἀνθρώπου (κισσαροδοῦ Mein. h. cr. 249) κωμωδουμένου. Bernh. frag. XLIII. Frag. com. II 540. Schmidt Did. 55.*

7. *L. Er.* Schol. Plut. 1194. *Ἄλλ ἐκδότω τις δεῦρο. Ὅτι Λυκόφρων, ὡς ὁ Ἐρατοσθένης φησὶν, ὠήθη πρῶτον τοῦτον δῶδας ῥητέναι. Πεποίηκε δὲ καὶ ἐν Ἐκκλησιαζούσαις αὐτό. Ἀλλὰ γὰρ Στράτις πρὸ ἀμφοτέρων τούτων τοὺς Ποταμίους (Hemst. Ποτάμους cod.) διδάσκων εἰς Φιλύλλιον (Hemst. Φυλλίον cod.) ἀναφέρει τὸ πρᾶγμα· || ὑμεῖς τε πάντες ἔξιτ' ἐπὶ τὸ Πύθιον, | ὅσοι πάρεστε, μὴ λαβόντες λαμπάδας | μηδ' ἄλλο μηδὲν ἐχόμενον Φιλυλλίου. || Frag. com. II 776.*

Res mihi obscura est. Respicit Eratosthenes fortasse Eccles. vers. 50. 978. 1150. Sed talia saepe inueniuntur cf. Vesp. 1372 seq. Lys. 1217. Ran. 313. Thesm. 238. Frag. com. II 748. Apparet autem quanta leuitate talia tractauerit Lycophro. Bernh. frag. XXXIII.

8. **Eu.* Schol. Pac. 380 (Suid.) *Ἀμαλδυνθήσομαι.* — *Τὸ δὲ ἀμαλδυνθήσομαι ἀντὶ τοῦ ἀφανισθήσομαι. Παρατηρήτεον ὅδ' πρὸς τοὺς παρ' Ὀμήρῳ (M. 32) ἐξηγουμένους τεῖχος ἀμαλδύνας ἀντὶ τοῦ δμαλίσας (ἀφανίσας R.). Eadem res est quae in frag. 5.*

9. *Er.* Schol. Eq. 963 (Suid.) *Μολγὸν γενέσθαι.* — *Ἐρατοσθένης μολγὸν καὶ ἀμολγὸν ταῦτόν (τὸν αὐτόν cod.).*

Ἀμολγὸς δὲ παρ' Ἀττικοῖς (Bernh. παρὰ ταύτοις cod.) φησι λέγεσθαι τοὺς ἀμέλγοντας τὰ κοινά. Ἡσίοδος δὲ (opp. 588) (ποιμενικὸν ἐν τῷ addo) „μᾶζά τ' ἀμολγαίη“. — Ἄλλως. — Ἀμολγὸν καὶ κλέπτῃν τῶν δημοσίων. (Ἀ)μολγὸς γὰρ ἔλεγον τοὺς ἐξαμέλγοντας καὶ κλέπτοντας τὰ κοινά.

Hes. Μολγός. Ἀριστοφάνης. Τάχα ἂν εἴη ἐκ πλήρους ἀμολγός. Ὁ δὲ ἀμέλγων τὰ χρήματα ἀμολγός. Ἔνιοι δὲ μολγὸς ἀκούουσι τοὺς μοχθηροὺς, τοῖς ἀμέλγουσι τὰ κοινά, κλέπτας εἶναι. Καὶ τὸ ἀμολγός. Sic cod. Cf. Et. M. 86, 10. Hes. ἀμολγοί· οἱ ἀμέλγοντες τὰ δημόσια.

Eust. 838, 54.

Πανσανίας φησὶν ὡς ἀμολγοὶ ἔλεγοντο καὶ οἱ ἀμέλγοντες τὰ κοινὰ ῥήτορες καὶ διαφοροῦντες τὰ δημόσια· οἱ δ' αὐτοὶ φασι (φησι?) καὶ μοργοὶ ἢ ἀμοργοὶ ἐκ τοῦ ἀμέργειν cf. ibid. 1608, 57.

Suidas.

Ἀμοργοί· πόλεως ὄλεθρος. Κρατῖνος Σεριφίους. Καλοῦσι δὲ καὶ μοργοὺς τὸ ἄφαιροῦντες, ὥσπερ καὶ ἐπ' ἄλλων· μαῦρον γὰρ τὸ ἀμαυρὸν καὶ σφόδρῳ τὸ ἀσφόδρῳ καλοῦσιν. Cf. Herod. II. 377, 10. Frag. com. II 140.

Rem primus explicavit Lobeck. Aglaoph. II 966 cf. frag. com. II 988, 1066.

Ad ἀμολγαίη spectat Procl. ad Hes. opp. 588. Ἀμολγαίη, ἀντὶ τοῦ κρατίστη, ἀκμαία. Τὸ γὰρ ἀμολγὸν ἐπὶ τοῦ ἀκμαίου τίθεται. Ἐρατοσθένης δὲ ποιμενικήν (Valck. ποιμενικοῖς libr.). Cf. Et. M. 573, 22. Miller, misc. p. 209. Athen. III 115a. Buttmann, lexil. II 44. Bernh. frag. XI. Schmidt, Did. p. 60.

10. *Er. Hes. Ἀμυστις. Τὴν ἀπνευστὶ καὶ ἀθρόαν πόσιν Τίμαρχος φησιν οὕτως λέγεσθαι. Cf. ibid. s. v. ἀμυστήν et ἀμυστία.

Schol. Ach. 1229. Ἀμυστιν· τὴν ἀθρόαν πόσιν οὕτως ἔλεγον. Ἔστι δὲ εἶδος ποτηρίου φιαλῶδους.

Et. M. 87, 21. Poll. VI 97. schol. Rhes. 419. Suid. s. v. Athen. XI 783 d. e. cf. de Timarcho p. 20.

11. *Er.* Poll. X 60.

— εἰ δὲ καὶ τὸ ἀναλογεῖον ἐθέλοις προσονομάζειν, οὕτω μὲν ἐπὶ τοῦ τοῖς βιβλίοις ὑποκεισομένου παρ' οὐδενὶ τῶν κεκριμένων εἶδρον — παρὰ μέντοι Ἐρατοσθένει ἐν τοῖς περὶ κωμωδίας, ὡς ἔχοιμέν τινα τοῦ ὀνόματος τοῦδε ἀποστροφῇ, εὔροις ἂν τοῦνομα ἐπὶ τοῦ σκεύους τοῦ τοῖς βιβλίοις χρησίμου. Suid. ἀναλογεῖον· ἐν ᾧ τίθενται τὰ βιβλία.

Hes. ἀναγνωστήριον· ἀναλογεῖον (ἀναλόγιον cod.). Bernh. frag. III.

12. *L.* Porphyg. ap. Euseb. praep. ev. 467 a. b. Ὁ δὲ Ἀντίμαχος τὰ Ὀμήρου κλέπτων παραδιορθοῖ. Ὀμήρου γὰρ εἰπόντος (I 558) || Ἰδεὼ θ', δεσ κάρτιστος ἐπιχθονίων γένητ' ἀνδρῶν || Ἀντίμαχος λέγει || Ἰδεὼ θ', δεσ κάρτιστος ἐπιχθονίων ἦν ἀνδρῶν ||. Καὶ Ἀνκόφρων ἐπαινεῖ τὴν μετάρθεσιν ὡς δι' αὐτῆς ἐστηριγμένου τοῦ στίχου.

13. *L.* Athen. XIII 555 a. Ἀντιφάνης ὁ κωμωδιοποιός, ἑταῖρε Τιμόκρατες, ὡς ἀνεγίνωσκέ τινα τῷ βασιλεῖ Ἀλεξάνδρῳ τῶν ἑαυτοῦ κωμωδιῶν, ὁ δὲ δῆλος ἦν οὐδὲ πᾶν τι ἀποδεχόμενος, δεῖ γάρ, ἔφησεν, ὦ βασιλεῦ, τὸν ταῦτ' ἀποδείξομενον ἀπὸ συμβόλων τε πολλάκις δεδειπνηκέναι καὶ περὶ ἑταίρας πλεονάκις καὶ εἰληφέναι καὶ δεδωκέναι πληγὰς, ὡς φησι Ἀνκόφρων ὁ Χαλκιδεὺς ἐν τοῖς περὶ κωμωδίας.

14. **L.* Schol. An. 1546 (Suid.) Ἀπανθρακίζομεν· ἀντὶ τοῦ ἀνθρακας ἐσθίουμεν. Ἔστι δὲ εἶδος ἰχθύος λεκτόν, ὅπερ ὀπτῶντες (Suid. δ παροπτ. cod.) ἐσθίουσιν. Nisi corrigendum est ἀνθρακίδας pro ἀνθρακας, interpretes ex significatione uerbi ἀπανθρακίζομεν, quod sciebat esse pisces assare, conclusit ἀνθρακας esse pisces. Quam temeritatem Lycophroni uindicandam esse arbitror⁹⁾.

15. **Er.* Schol. Ran. 362. Ἡ προδίδωσι φρούριον. Πρὸς τοὺς ποιήσαντας τοὺς Φερεκράτους Πέρσας· τὰ γὰρ ἀπόρ-

⁹⁾ Glossam ἀποκίρυκτος B. An. 215, 19. Bernh. frag. L ab Eratosthene alienam esse docuit Boysenus Herm. XVIII 312 cf. Poll. IV 93.

ρητα ἤκουσαν (Dind. ἤκουσιν libr.) ὡς νῦν ἡμῖν (νῦν ἐκ (leg. ἐπὶ) τῶν *μικτηρίων* Θ) ἔθος. — Ἀπόρρητα δὲ ἔλεγον τὰ ἀπειρημένα ἐξάγεσθαι. Ἐν γοῦν τούτοις ἐπιφέρει ἀσκήματα καὶ λῖνα καὶ πίτταν. —

Schol. Thesm. 363 (Suid.). *Ἀηλοῖ ἐνταῦθα*, ὅτι λέγουσι καὶ ὁμοίως ἡμῖν τὰ ἀπόρρητα, οὐ μόνον (ἐπὶ τῶν add. Dind.) ἀπηγορευμένων (τὰ ἀπηγορευμένα Suid.).

B. An. 434, 5 (Suid.). Ἀπόρρητα πάντα τὰ ἀπειρημένα καὶ ἀπηγορευμένα ἐν τοῖς νόμοις λέγουσιν. *Ἀριστοφάνης*· || οὕτως τι τ' ἀπόρρητα δοῦν ἐτημέλει (Bergk, ἐστι μέλει libr.) || διόπερ καὶ τὰ μὴ ἐξαγωγήμα (ἀπόρρητα) ὀνομάζουσιν. Cf. ibid. 219, 1. Frag. com. II 1191.

Refragatur schol. Eq. 648 cf. schol. Eq. 282. De Pherecrate cf. p. 16. Hist. crit. 70. Frag. com. II 321.

16. Er. Eust. 302, 27. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς Παισανίου φέρεται, ὅτι τε Ἀρκὰς κυνῇ ἐλέγετό τις ἦτοι Ἀρκαδικὸς πῖλος διὰ τὸ ἔχειν ὡς εἰκὸς τι διάφορον πρὸς τὰ ὁμοειδῆ, καὶ ὅτι φελλὸς τις ἐφέρετο Ἀρκὰς καὶ ὅτι Ἐρατοσθένης παρὰ Ἀρκάσι φησὶ φελλὸν μέσον τι πρίνον καὶ δορύς, ὃ ἐνίοις θηλύπρινον καλεῖν, καὶ ὅτι παροιμία ἦν τὸ Ἀρκάδας μιμούμενος ἐπὶ τῶν ἄλλοις ταλαιπωρούντων κ. τ. λ. Cf. Theophr. H. Pl. III 16, 3. Ὁ δὲ καλοῦσιν οἱ Ἀρκάδες φελλόδορον, τοιάνδε ἔχει τὴν φύσιν· ὡς μὲν ἀπλῶς εἰπεῖν ἀνὰ μέσον πρίνον καὶ δορύς ἐστιν· καὶ ἐνιοί γε ὑπολαμβάνουσιν εἶναι θῆλυν πρίνον. Bernh. p. 83. Berger, Erat. frag. geogr. 353. Apparet adagium fuisse Ἀρκὰς φελλός, quod a poetis usurpatum esse ostendit Pausan. VIII 12, 1. Poterat igitur a comico quodam parodice adhibitum esse. Accedit quod praeter B. An. 1393 Eratosthenis geographica a grammaticis non adhibita esse videntur cf. Bergeri indicem. Refero igitur ad opus π. κ.

17. Er. Schol. Apoll. Rh. Γ 232.

Ἀπό ἀρότρων εἰσὶν εἶδη, τὸ μὲν πηκτόν, τὸ δὲ αὐτόγονον. Πηκτόν μὲν τὸ ἐκ συμβολῆς ἔχον

Poll. I 252.

Ἀρότρου μέρη· ἐχέτη τὸ κατόπιν ξύλον δορύον, οὗ ἔχεται ὁ ἀρότης· αὐτὸ δὲ τὸ

τὸ ἔλυμα. Ἔστι δὲ τὸ ἔλυμα ἐν α̃ ἢ ὕνις ἐντίθεται. Τὸ δὲ ξύλον τὸ ἀπὸ τοῦ ἐλύματος τεῖνον ἐπὶ τοὺς βόας γύης καλεῖται, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ γόνου ἱστοβοεύς. Τοῦ δὲ ζυγοῦ τὰ ἐπὶ τοὺς ἀνένας τῶν βοῶν ἐπιτιθέμενα οἱ μὲν ζεύγλας, οἱ δὲ μέσσαβα λέγουσι. Τὴν δὲ κατασκευὴν τῶν ἀρότρων Ἐρατοσθένης ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ καταγράφει.

Paullo uberius Et. M. 173, 16.

ἡμᾶς δὲ τῷ ζυγῷ παρακαθαπτόμενος ἐχέβοιον ἢ μεσάβοιον καλεῖται. Καταλαμβάνουσι δ' αὐτόν, ὅταν περιελίξωσιν, εἰς τὸ τοῦ ζυγοῦ τρύπημα κερκίδα ξυλίνην ἐμβαλόντες, ἢ καλεῖται ἔνδρον.

Cf. Hes. s. v. Πηκτόν. Πηκτόν ἀροτρον. Αὐτόγονον. Γύης. Ἐλυμα. Ἐχέτλη. Ἱστοβοεύς. Ὑννή. Et. Gud. 130, 34. Bernh. frag. VIII.

κοῖλον αὐτοῦ, καθ' ὃ τὴν χεῖρα ἐναρμόζει, χειρολαβίς. Ὅπου δ' ἐμπέπηγεν ἡ ἐχέτλη, ἀλύη, ὧ δὲ δὲ ζυγὸς ἐνήρμοσται, ἔλυμα. Τὸ δὲ ἀροῦν σιδήριον ὕνις, ἥς τὸ ἄκρον νύμφη. Ὁ δὲ ὄνυμος ἡρμοσται ἐκ τῶνδε. Τὸ μὲν ἐπικαμπὲς αὐτοῦ, ὧ ὑποτείνεται τὸ ἔλυμα γεγομφωμένον, γύης, τὸ δὲ μετὰ τὸν γόνον ἱστοβοεύς, τὸ δὲ τέλος αὐτοῦ τὸ μετὰ τὸν ζυγὸν κορώνη. Ὁ δὲ πλατὺς

18. Er. Schol. Pac. 70. (Ἀναρριχᾶτο). Πρὸς τὸ ὕψος ἀνέβαινε. Πρὸς δένδρα καὶ τοίχους ἢ σχοινίον ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ποσὶν (ἀναβαίνειν) ἀναρριχᾶσθαι λέγεται. Φησὶ δὲ Ἐρατοσθένης Κυρηναίους οὕτω λέγειν. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν ἀρρίχων· εἶδος γάρ ἐστι κοφίνων, οὗς εἰώθασιν διὰ σχοινίων ἀνιμᾶν. Cf. Hes. s. v. Ἀρριχᾶσθαι. Ἀναρριχᾶσθαι. B. An. 19, 25. Et. M. 99, 14. Et. Gud. 52, 54 Suid. Totam hanc observationem Didymum, qui ex altero scholio agnoscitur Ἄλλως· τὸ ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ποσὶ βιαζόμενον εἰς ὕψος ἀναβαίνειν ἀναρριχᾶσθαι ἔλεγον (ἔλεγεν V). Ἑλλάνικος· „ἀναρριχῶνται δὲ ὥσπερ οἱ πίθηκοι ἐπ' ἄκρα τὰ δένδρα“ Eratostheni debere putandum est. Ad eundem igitur refero, quae de uoce ἀρριχος enarrantur ap. Eust. 1533, 59. B. An. 446, 31. 208 25. Hes. s. v. Et. M. 149, 24. Et. Gud. 80, 30. Cf. Schmidt. Did. p. 66.

19. *L.* Athen. VII 278a Ὁ δὲ ὀψοδαίδαλος Ἀρχέστρατος ἐν τῇ Γαστρολογίᾳ (οὕτως γὰρ ἐπιγράφεσθαι φησι Ἀνκόφρων ἐν τοῖς περὶ κωμωδίας, ὡς τὴν Κλεοστράτου τοῦ Τενιδίου Ἀστρολογίαν) περὶ τῆς ἀμίας φησὶν κ.τ.λ. Cf. *ibid.* III 104 b, IV 162 b, X 457 e. Dubii erant de huius carminis inscriptione cf. Athen. I 4, e.

20. **Er.* Schol. Vesp. 855. Ἀρυστίχους· ἀρύστιχος καὶ ἄρυστις καὶ ἀρυστήρ. Ἀγγεῖόν ἐστιν ὧ (οἶον V) ἐστὶν ἀρύσασθαι, (οἶον addo) κοτύλη ἢ κύαθος. Εἶχον δὲ φησιν αὐτοὺς (Ἄλλως. Ἐγὼ γὰρ εἶχον ἕως τοῦ ἀρυστίχου V.) πρὸς τὴν διαψήφισιν. Ἀρυστίχους δὲ οὕς ἐνότε κοτυλίσκους. Ἄλλως. Ἱρυστίχους τοὺς οἰνοχόους (leg. τὰς οἰνοχόας) εἶρηκεν ἀπὸ τοῦ ἀρύειν· ἐνθεν καὶ ἀρύταινα. *Sequentia alium fontem redolent* cf. Athen. X 424, c.

Hes. ἀρυστίχους· τὰς οἰνοχόας οἶον κοτύλας, ἀπὸ τοῦ ἀρύειν, ἐνθεν καὶ ἡ ἀρύταινα. (Τὰ δὲ αὐτὰ καὶ ἀρυστήρας καὶ ἀρυστίχους ἐκάλουν *ex glossa ἀρύστες huc refero.*) Ἐλεγον δὲ καὶ ἔφηβον τὸ τοιοῦτον σκεῦος. Poll. VI 19 (cf. X 75) ὅτω δὲ ὁ οἶνος ἀρύεται, ἀρυστήρ, ἀρύστιχος. Cf. B. An. 27, 30. 448, 29. Et. M. 151, 2. Suid. Eratosthenis onomasticum sapio.

21. *Er.* Schol. Vesp. 1191. Ἀσκῶν δα καλῶς. Τὸ χ, ὅτι περὶ τοῦ Ἐφουδίωνος (περὶ ἐτέρου δίωνος V) ἀληθῶς ἱστορεῖ. Ἄλλως. Ὅτι κατεψευσμένοι (Bernh. κατεψυγμένοι cod. κατεψυγμένως V)

Hes. Ἐφωδίων (-ιον cod.)· Ἐρατοσθένους διὰ τοῦ τ Ἐφωτίων (-ιον cod.) ἀναγράφει, Μαινάλιον περιοδονίχην (Soping. μέναλορ περιοδικὸν cod.) παγκρατιαστήν. Ὁ δὲ Πολέμων διὰ τοῦ δ.

φαίνονται οὗτοι παγκρατιασταὶ ἐπὶ παιδιᾷ. Ὁ δὲ Ἀσκῶνδας καὶ ἔξ αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος. Εἰ μὴ ἄρα ὁ Ἐφουδίων ἐστὶ ὁ ἐν ταῖς ὀλυμπιάσι φερόμενος Ἐφουδίων Μαινάλιος οθ'.

Operi π. κ. tribuo, cum ficticiū nomen Ascondae in Eratosthenis ὀλυμπιονίκαις exstitisse uix probabile sit. Cf. Bernh. frag. XXI, p. 252. Preller, Pol. p. 95. Schmidt, Did. p. 55.

22. *Er.* Schol. Plat. p. 371 Bekk. Ἄττα· — ἐνίοτε δὲ ἐκ τοῦ περιττοῦ προστίθεται, ὡς ἐν τῷ Χείρωνι Φερεκράτης || τοῖς δέκα ταλάντοις [ἄλλα] προστίθεις ἔφη (ἄλλ' *transposuit* Runkenius) ἄττα πεντήκοντα || οὐδὲν γὰρ σημαίνει ἐνταῦθα τὸ ἄττα. — Ἐρατοσθένης δὲ χρονικῶς αὐτό φησι παραλαμβάνεσθαι· || πυθοῦ χελιδῶν, πηνίξ' ἄττα φαίνεται || καὶ πάλιν || ὀπηνίξ' αὐτ' ὁμῆς κοπιᾷτ' ὀρχοῦμενοι. *Frag. com.* II 1181, V 14.

Et. M. 167, 46 ἄττα· — ὁ κωμικὸς δὲ χρονικὸν αὐτὸ παραλαμβάνει || πύθου χελιδῶν πηνίξ' ἄττα γίνεται || λέγει ὁπότε χελιδῶν γίνεται.

Schol. Av. 1514. Πηνίξ' ἄττ' ἀπώλετο. Οὐκ Ἀττικὸν τὸ πηνίξ' ἄττ' ἀπώλετο οὐδὲ ἀρχαϊκὸν οὐδὲ ἀκριβές. Ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ πότε δῆτα κ. τ. λ. Cf. *Eust.* 148, 45. B. An. 461, 4. Hes. Suid. s. v. ἄττα. *Harp.* 39, 17. Bernh. frag. XXVII. Schmidt, Did. 60.

23. **Eu.* Schol. Ran. 194. Παρὰ τὸν Αὐαίνου λίθον. — Φασὶ δὲ Αὐαίνου λίθον τινὰ λέγεσθαι Ἀθήνησι, παρ' ὃν . . . . οἰκείως ἀπὸ τοῦ αὐαίνου (ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ αἴνου V) παρήχθη, ἐπειδὴ οἱ πολλὸν χρόνον περιμείναντές τινας (τινα ὡς V) εἰώθασι λέγειν, „αἶδος (ἄγος V) γέγονα (-ας V) περιμένων“. Ἔοικε δὲ θρυλούμενον τοῦτο ἦδη. Sic fere Didymus (*Ran.* 186) *Euphronii autoschediasmata restringit. Lacunam statui. Sensum altero scholio ostendi credo: Ἄλλως. Τὸ μὲν φαινόμενον λίθος ἦν Αὐαίνου καλούμενος, τὸ δὲ ἀληθές οὕτως ἔχει· παρὰ τὸν λίθον αὐαίνου καὶ ξηραίνου.*

24. **Er.* Schol. Vesp. 506. Ζῆν βίον γενκαῖον. Πρὸς τοὺς (τὸ V. om. rel. τὸν Mein.) τοὺς Ἱψευδεῖς ποιήσαντας, ὅτι (*Dind.* τὶ libr.) τὸν Μόρυχον τῶν πολιτικῶν πεποιήκασι (*Dind.* πεποίηκε libr.) (μετέχοντα add. *Dind.*) πραγμάτων, ἀγνοήσαντες (V. -τας rel.) ὅτι τρυφερός καὶ ἡδύβιος κωμωδεῖται. *Frag. com.* V 30. De eiusdem Teleclidis fabula quadam dubitatur apud Phryn. epit. 291. *Frag. com.* II 376.

25. *L. Er. Athen. XI 501 d.* Κρατίνου δ' εἰπόντος ἐν Δραπετίσι· || δέχεσθε φιάλας τάσδε βαλανειομφάλους || Ἐρατοσθένης ἐν τῷ ἐνδεκάτῳ περὶ κωμωδίας τὴν λέξιν ἀγνοεῖν φησι Ἀνυόφρονα· τῶν γὰρ φιαλῶν οἱ ὀμφαλοὶ καὶ τῶν βαλανείων οἱ θόλοι παρόμοιοι· εἰς δὲ τὸ εἶδος οὐκ ἀρρέθμως παῖζονται. Ἀπίων δὲ καὶ Διόδωρος φησι· φιάλαι ποιαί, ὧν ὁ ὀμφαλὸς παραπλήσιος ἡθμῶ. Ὁ δὲ Μυρλεανὸς Ἀσκληπιάδης ἐν τοῖς περὶ Κρατίνου· βαλανειόμφαλοι λέγονται, ὅτι οἱ ὀμφαλοὶ αὐτῶν καὶ τῶν βαλανείων οἱ θόλοι ὅμοιοι εἰσιν. Καὶ Αἰδύμος δὲ τὰ αὐτὰ εἰπὼν παρατίθεται (τὰ) Ἀνυόφρονος οὕτως ἔχοντα· ἀπὸ τῶν ὀμφαλῶν τῶν ἐν ταῖς γυναικαῖς πνέλοις, ὅθεν τοῖς σκαφίοις ἀρύουσιν. Τίμαρχος δ' ἐν τετάρτῳ περὶ τοῦ Ἐρατοσθένους Ἑρμοῦ· πεπαῖχθαι τις ἂν οἰηθεῖ τὴν λέξιν, διότι τὰ πλεῖστα τῶν Ἀθήνησι βαλανείων κυκλοειδῆ ταῖς κατασκευαῖς ὄντα τοὺς ἔξαγωγοὺς ἔχει κατὰ μέσον, ἐφ' οὗ χαλκοῦς ὀμφαλὸς ἔπαστιν.

Hes. βαλανε(ι) ομφάλους· οὕτω Κρατῖνος ὠνόμασε (φιάλας add. Schmidt.) τὰς ἐχούσας ὀμφαλοὺς ἄνευ προσώπων, ὅποιοι οἱ θόλοι ἐν τοῖς βαλανείοις. Οἱ δὲ (vel ἢ) ἀπὸ τῶν ὀμφαλῶν τῶν ἐν τοῖς (leg. ταῖς) πνέλοις (Mein. ὁποίας οἱ θόλοι ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἐν τοῖς πνέλοις ἐν τοῖς βαλανείοις cod.). Cf. B. An. 225, 6. Suid. s. v. Poll. VI 98. Eust. 1261, 22 Athenaeum exscripsit. Frag. com. II 49 Bergk comm. p. 64. Schmidt. Did. 42. Bernh. frag. XXXVI.

26. *L. Er. Athen. VI p. 139 c | 140 a.* — Πολέμων· πρὸς δὲ ἀντιλέγων Αἰδύμος ὁ γραμματικὸς — διαρρηθὴν λέγων μάζας ἐν ταῖς κοπίσι παρατίθεσθαι — τοῦτο γὰρ αἱ βάραιες δηλοῦσιν, οὐχὶ τολύπας, ὡς φησι Ἀνυόφρων, ἢ τὰ προφυράματα τῶν μαζῶν, ὡς Ἐρατοσθένης κ. τ. λ.

Hes. βάραιες· τὰ προφυράματα τῆς μάζης. Ἀττικοὶ δὲ βήρηκας. Ἀγλοὶ δὲ καὶ τὴν τολύπην.

Ibid. τολύπη. Τὰ προφυράματα τῶν μαζῶν, ἃ καὶ βήρηκας καλοῦσιν.

Cf. ibid. s. v. βάρε[β]αξ. Poll. VI 77. Et. M. 188, 39. Num Eust. 1414, 30 sua Athenaeo an Atticistis debeat dubitare

licet. Tryphonem Eratosthenis compilatorem fortasse Athen. III 114e indicat. Bernh. frag. XLVII. Schmidt, Did. 44. Ahrens, dial. II 138. Frag. com. II 887.

27. *Eu.* Schol. Av. 1536. *Καὶ τὴν Βασιλείαν σοι γυναῖκ' ἔχειν.* — *Εὐφρόνιος*, *ὅτι Λιδς θυγάτηρ ἡ Βασιλεία καὶ δοκεῖ τὸ κατὰ τὴν ἀθανασίαν αὐτῇ (αὐτῇ libr.) οἰκονομεῖν, ἣν ἔστι (Kaibel, ἔχει libr.) καὶ παρὰ Βακχυλίδῃ ἡ Ἀθηνᾶ τῷ Τυδεΐ δώσουσα [τὴν ἀθανασίαν].*

Cf. Bergk poet. lyr. III⁴ 586. Non de suo habere uidetur Euphronios cf. Diodor. III 57. Ad eundem recedere uidetur schol. Av. 1714. *Λιδς βέλος. Τῆς Βασιλείας. Λαβὼν γὰρ τὸν (leg. τὴν) ταμίαν τοῦ κεραυνοῦ καὶ αὐτὸν (leg. αὐτὸς) ἄγει.* Dicit interpres Pisthetaerum cum Basileiam fulgur administrantem a Joue acceperit, ipsum fulgur habere.

28. *Er.* Hes. *Βασιλίδες.* Ὑποδῆμα γυναικεῖον (potius ἀνδρεῖον cf. Schmidt, Did. p. 56 not. 2) καὶ ἀθλητικόν(?), ὡς Ἐρατοσθένης, ἀπὸ (Mus. ἐπὶ cod.) τοῦ βασιλέως κληθέν[τος].

Poll. VII 85.

Ὑποδημάτων δὲ εἶδη βασιλίδες. Ἐφόρει δὲ αὐτὰς ὁ βασιλεὺς Ἀθήνησι.

Ael. Dion. ap. Eust. 1425, 40. Ἐλέγοντο δὲ καὶ ὑποδήματα τινα βασιλίδες. Bernh. frag. V. Schmidt, Did. 55. Hermann, Antiq. II² 219¹⁰).

29. **L.* **Er.* Hes. *Βρίκελοι· οἱ μὲν τοὺς ἰστόποδας ἀπὸ τοῦ βάρους καὶ τοῦ ξύλου. Οἱ δὲ βαρβάρους. Αἰδνμος δὲ τὰ τραγικά (βαρβαρικά coni. Schmidt) προσωπεῖα παρὰ Κρατίνῳ, οἷον βροτῶ εἴκελοι (Schmidt ἐπὶ τοῦ — βροτοίκελοι cod.), ἐν Σεριφ(ι)οις.*

¹⁰) Hes. *Βρίκη. Δύναμις. Βία, ὡς Πολέμων ἐν Ἐρατοσθένους Ἐπιδημία* (Bernh. ἀποδημία cod.) Prellerum p. 94 uerum uidisse puto uerba ὡς *Πολέμων* e. c. t. ad aliam glossam referenda esse.

Schmidt, Did. p. 30 „sub οἱ μὲν fortasse Lycophro, sub οἱ δὲ Eratosthenes latet. Cyrenaei enim Hesychio teste βρικὸν uocitabant βάρβαρον.“ Cf. ibid. s. v. βρύκος. De Lycophrone ualde dubito. Cf. Et. M. 213, 39. Pausan. ap. Eust. 1395, 49. Frag. com. II 140.

30. *L. *Er. Hes. Γήθνα. Ἀμπελόπρασσά, οἱ δὲ γηθυλλίδας, οἱ δὲ μεγάλα κρόμμνα, ἄλλοι χλωρά. Cf. Athen. IX 371 f. (Eust. 1155, 20) τὸ γήθυον — οὗ μνημονεύει Φρόνιχος ἐν Κρόνῳ. Ὅπερ ἐξηγούμενος δρᾶμα Αἰδύμος ὁμοιά φησιν εἶναι τὰ γήθνα τοῖς λεγομένοις ἀμπελοπράσσοις, τὰ δ' αὐτὰ καὶ γηθυλλίδας (ἐπιθυλλίδας cod. et Eust.) λέγεσθαι. Attuli, quia Schmidt p. 51 dicit: „sub οἱ δὲ —οἱ δὲ uide ne lateant Lycophro et Eratosthenes,“ ipse idoneam causam non uideo. Cf. Symmach. schol. Eq. 677. Vesp. 496. Frag. com. II 584.

31. Eu. Schol. Vesp. 1086 Γλαυῆς. Τὸ γλαυῆς (γλαῦκα V) ὄνομα, φησὶν Εὐφρόνιος, οἱ (ὅτι V) Ἀττικοὶ μὲν περισπῶσιν, οἱ δὲ Δωριεῖς ὀξύνουσιν. Γλαῦκα δὲ τὴν Ἀθηνᾶν καλεῖ. [Ἄλλως.] Φασὶ (δὲ) κατὰ τὸ ἀληθές γλαῦκα διαπτᾶσθαι τὴν νίκην τοῖς Ἀθηναίοις ἀπαγγέλλουσαν. Ultima fortasse Callistrati sunt. Eust. 1451, 64 (cf. 88, 4) — οἱ παλαιοί. Παρ' οἷς καὶ ἡ γλαυῆς περισπᾶται. Οἱ καὶ ὀξύνεσθαι μὲν λέγουσι τὸ γλαυῆς, πλὴν Δωρικῶς.

Ion. Alex. 7, 26 (Herod. I 397, 17) Τὸ δὲ γλαυῆς καὶ αἷς παρ' ἡμῖν μὲν ὀξύνεται, παρὰ δὲ Ἀθηναίοις καὶ ταῦτά τινες περισπῶσιν. Cf. Et. M. 36, 55.

32. Eu. Schol. Av. 358. Γλαυῆς μὲν οὐ πρόσεισι νῦν. Οὐ διὰ τὴν χύτραν οὐ πρόσεισιν, ὥς Εὐφρόνιος. Τοῦτο γὰρ κοινῶς πάντα τὰ ὄρνεα φοβεῖται. Ἀλλὰ διὰ τὸ Ἀττικὸν εἶναι τὸ ζῶον, Ἀττικοὶ δὲ καὶ αὐτοί. Cf. schol. 357. Ἀμβάνειν τε τῶν χυτῶν. Φοβεῖται γὰρ τὴν χύτραν τὰ ὄρνεα διὰ τὸ μέλαν αὐτῆς (μέλος αὐτῶν cod.). Ad eundem fortasse pertinet schol. Av. 365.

33. **L.* Schol. Eq. 19 (Suid.). *Μὴ διασκανδικίσῃς.* — *Μὴ ἀποδειλιάσῃς, μὴ μεταμελήσῃς (ἀμελήσῃς Suid.).* Interpres dubius de natura uocabuli *διασκανδικίζειν* ex ipso loco significationem concludere conatus est. Cum autem praecederet vers. 18. *οὐκ ἔνι μοι τὸ θρέττε*, de timore aliquid proferri putauit et temere interpretatus est *ἀποδειλιάῃν, μεταμελεῖν*. A quo potius tale quid admissum esse putemus quam a Lycophrone?

34. **Er.* Schol. Nub. 72. *Διφθέραν ἐνημμένος. Ἀντί τοῦ ἐνδεδυμένος. Ποιμενικὸν δὲ περιβόλαιον ἢ διφθέρα.* — *Γοῦνναν Θ. γοῦνναν* Reg. Docet Libycom uocabulum ab Eratosthene allatum (frag. 125) frustulum Eratosthenis obseruationis exstare. Idem uocabulum in cod. Θ. ad Nub. 10 seruatum est. Hes. *Διφθέρα. Δέρμα, βύρσα.* ibid. *Μηλωτή. Διφθέρα.* Poll. IV 119 *Πήρα, βακτηρία, διφθέρα ἐπὶ τῶν ἀγροίκων.* Suid.

35. *Er.* Schol. Jl. K 364. *Ὅτι τὸ διώκετον σημαίνει διώκουσι ἢ διώκετε (sc. δυνικῶς), οὐ τὸ διωκέτην, ὡς Ἐρατοσθένης.* Cf. schol. Ω 282. Et. M. 280, 28. *Διώκετον·* ὅτι οἱ Ἀττικοὶ καὶ ἐν τοῖς τρίτοις προσώποις (cod. M.) τῶν δυνικῶν τοῖς δευτέροις (St. τοῖς δυνικοῖς cod.) *χρῶνται, ὡς Ἀριστοφάνης || Καταντιβολεῖτον αὐτὸν ὑποπεπτωκότες. | Ἐκμαίνεται τὸν πατέρα τοῖς ὀρχήμασι. || Τοιαῦτα καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ || Διώκετον ἐμμενὲς αἰεί. ||* Frag. com. II 1192.

Hes. *Διώκετον.* (*Διωκέτην* cod.). *Ἐδίωκον. Δυνικῶς. Ἡ διώκουσι.* Cf. Fritzs. Thesm. p. 531. Kühner, Gr. Gr. I § 213, 8. Stiehle, philol. suppl. II 456.

36. *L.* **Er.* Schol. Vesp. 103. *Ἀπὸ δορπηστοῦ. Ἀνκόφρων ἀπὸ ἀρίστου. Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες δόρπα τὰ δεῖπνα.* Ex solo *Vesparum* loco male intellecto Lycophro interpretationem hausit. Athen. I 11, d (Eust. 1791, 41). *Φιλήμων δὲ φησιν, ὅτι τροφαῖς τέτταρσιν ἐχρῶντο οἱ παλαιοί, ἀκρατίσματι, ἀρίστῳ, ἐσπερίσματι, δεῖπνῳ. Τὸν μὲν οὖν ἀκρατισμὸν διανησιτισμὸν ἔλεγον, τὸ δ' ἄριστον δορπησιόν, τὸ δὲ δεῖπνον ἐπιδορπίδα.*

37. *Er. Et. M.* 286, 33. Δράζων (leg. Δραζών). Ἡ λέξις Σικελική· (Gaisf. ἡ λεγομένη Σ. libr.) σημαίνει δὲ τοὺς κατ' ἀγορὰν τῶν ἀλφ(των ἢ [τοὺς] ἄλλων τινῶν δραττομένους καὶ ἀρπάζοντας. Οὕτως Ἐρατοσθένης . . . . καπηδάλους καλεῖ. Παρὰ οὖν τὸ δράττεσθαι. Lobeck Aglaorph. II 1031 uult — Ἐρατοσθένης. (Σώφρων δὲ) καψικιδάλους καλεῖ.

Hes. Δράζων (leg. δραζών). Ἐν Σικελίᾳ (ἦν addo) ἱερόν, εἰς δ' οἱ γεωργοὶ εὐχὰς (οὐλὰς vel οὐλους Schmidt. ἀπαρχὰς Bernh.) ἔπεμπον . . . . δθεν καὶ δραζόνες (δράσσοντες cod.) ἐκλήθησαν.

Ibid. Καψικηδάλος. Ὁ μετὰ τῶν τὰ ἄλφιστα [καὶ] μὴ διδόντων ἀλόμενος (διαδιδόντων ἀλώμενος Lob. μεταδιδόντων εἰλούμενος Schmidt. An ἄλφιστα . . . . καὶ μὴ διδόντων ἀλώμενος?) Schmidtii coniecturae (Did. p. 58.) Δράζ· ὠνή Σικ. vel. Δράζων· θυσία vel ἑορτὴ ἐπιτελουμένη Σικ. a uero absunt, nam esse δραζών nomen agentis docet similitudo uocis πραζών cf. Herod. II 732, 1 (I 34, 9. Theogn. 38, 20) πρηζών, πρηζόνος· οὕτως γὰρ τοὺς ἀγοραίους καλοῦσι Σικελοί. Cf. Bernh. p. 165. Hiller p. 121.

38. *Er. Hypoth. Pac. III.* Φέρεται (φαίνεται V) ἐν ταῖς διδασκαλίαις (καὶ ἑτέραν add. Ald.) δεδιδαχώς Εἰρήνην ὁμοίως δ' Ἀριστοφάνης. Ἀθλον οὖν, φησὶν Ἐρατοσθένης, πότερον τὴν αὐτὴν ἀνεδίδαξεν, ἢ ἑτέραν καθήκεν, ἥτις οὐ σώζεται. Κράτης μέντοι δύο οἶδε δράματα γράφων οὕτως „ἀλλ' οὖν γε ἐν τοῖς Ἀχαρνέσιν ἢ Βαβυλωνίοις ἢ ἐν τῇ ἑτέρᾳ Εἰρήνῃ“ καὶ σποράδην δέ (διὰ V) τινα ποιήματα παρατίθεται, ἀπερ' ἐν τῇ νῦν φερομένη οὐκ ἔστιν. Cf. Bergk frag. com. II 1063. Kock frag. com. I 467. Bernh. frag. XXIII.

39. *Er. Poll.* I 145. Τὸ δὲ κωλῶν ἐκπίπτειν τὸν τροχὸν ἐμπηγνύμενον τῷ ἄξονι παραξόνιον ἢ ὡς Γοργίας ἐπίβολος ἢ ὡς Ἐρατοσθένης ἔμβολος. Manifestum est Pollucem in hac descriptione currus Eratostheni plura debere. Bernh. frag. I.

40. *Eu. Schol. Plut.* 904 (Suid.). Σχήπτομαί γ', ὅταν τέχω. Εὐφρόνιος φησὶν ὡς τῶν ἐμπόρων μὴ ἔξιόντων ἐπὶ

τὰς στρατείας (εἰς τὰς στρατιάς R) διὰ τὸ εὐχρηστεῖν (Bernh. εὐχρηστον cod.) τὰ (τὸ V) πρὸς τροφὰς φέροντας, τοῦτο οὖν λέγει ὅτι, διὰ τὴν γένηταί τις καιρὸς πολέμου, ἔμπορον ἑμαυτὸν ἀποκαλῶ.

Schol. Eccl. 1027. Ἐμπορος. Προφασίσσομαι εἶναι ἔμπορος, ὥς ἐπὶ κινδυνευόντων, ἐπειδὴ οὐκ ἐστρατεύοντο οἱ ἔμποροι.

41. Eu. Et. M. 340, 3. Ἐνεργμός. Τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἑνεργίς. Κροῦμα κιθαριστικόν. Εὐφρόνιος δὲ τὸν ἐν μέσῃ (Et. Flor. p. 111) τῇ κιθάρᾳ πασσαλίσκον, δι' οὗ ἡ χορδὴ διήρτηται. Φρόνιχος Κόννων· || Τί δαί; τὸν ἐνεργμόν (Gaisf. κοινοτιδῆτον ἐνεργμόν libr.). || Frag. com. II 582. Quamquam locus obscurus est, tamen Euphronium falsum esse apparet, cum nomen deriuatum in — μος talem significationem habere non possit.

42. *Er. Schol. Av. 11 (Suid.). Ἐξηγεσιδῆς. Τοῦτον ὡς ξένον διαβάλλουσι καὶ πλάνον τὰς ὁδοὺς γινώσκειν. Οἱ γὰρ ξένοι μᾶλλον ἴσασι τὰς ὁδοὺς. Τοῦτο δ' ἂν εἴη μεμνημένος καὶ ἐν τοῖς ἔπειτα διὰ τούτων || Εἰ δὲ δοῦλος ἐστὶ καὶ Κὰρ ὥσπερ Ἐξηγεσιδῆς (v. 764)||. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος... | Ἐχων λῶραν ἔργον Εὐδόξου τιταίνει ψίδυρον εὐήθη νόμον. || Μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ Πολέμων ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ τῆς Ἀθήνησι Ἐρατοσθένους ἐπιδημίας (ἀποδημίας V) λέγων „δὲ Ἐξηγεσιδῆς κιθαρωδὸς πυθιονίχης. Νικᾷ δὲ καὶ τὸν τῶν Καρνείων (Valck. ἱκαρίων V. Καρίων Ald.) ἀγῶνα τὸν ἐν Λακεδαίμονι, καὶ Παναθήναια (Παναθήναις V) δίς. Cf. schol. 764. 1527. Priorem partem scholii facile Eratostheni tribuas. Hes. Ἐξηγεσιδῆς· μοχθηρὸς συνοφάντης. Polemonis sententiae favet Hes. s. Ἐξηγεσιδαλκίδαι. Preller p. 87. Bernh. p. 4.

43. L. Er. Schol. Vesp. 704. Λιχόφρων καὶ οἱ περὶ Ἐρατοσθένη τὸ ἐπαφιέναι τὰς κύνας ἐπισιζεῖν. Ἀπὸ τῆς ἐπιφθέγγειας οὖν (τὸ) ἐπισιζεῖν, καὶ τὸ ἐπιρροῦσαι ἐφορμῆσαι ὁμοίως παρὰ τῆς φωνῆς (ἐφορμῆσαν ὁμοίως παρὰ τῇ φωνῇ V, simile G,

δμοίως τῇ φωνῇ rel.) Si Bernhardyo (frag. XVIII) concederem Lycophronis memoriam per solum Eratosthenem propagatam esse, potius lacunam post *Λυκόφρων* statuerem. Sed locus sanus est.

Cf. Hes. Ἐπισίξαι· ἐφορμήσουι. Ibidem s. v. Ἐπίσιγμα. Ἐπισίξας. Ἐπισίττειν. Ἐπιρύξιν. Poll. V 10. B. An. 252, 23. Et. M. 363, 54. Pierson ad Moer. 157. Nauck, Arist. Byz. 161. Schmidt, Did. 45.

44. *L. Schol. Thesm. 389 (Suid.) (Ἐπισμῇ). Μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ σμήχειν, οἷον ἐπιτρέβει· σφοδρὰν γάρ τινα τρήσιν καὶ τὴν σμῆξιν εἶναι. Τάχα δὲ καὶ τὴν σμῶδιγγα εἰρησθαι ἀπὸ τούτου. Διόδωρος (δ') οὐ μεταφορικὴν, ἀλλ' ἐξ ἔθους γλωσσηματικὴν, καὶ μὴ εἶναι ἐπιτρέβειν ἀλλὰ τύπτειν ἢ σκώπτειν (ὥς add. Schneid.) τὸ σμῶχειν.

Hes. Ἐπισμῇ. Ἐπιτρέβει, ἐπὶ τοῦ σμήχειν ἢ τρέβειν ἢ πλύνειν· λοιδορεῖ, πλήττει. Σμῶξαι γὰρ τὸ πατάξαι· ἔνθεν σμῶδιξ αἱματόεσσα. Cf. eundem s. v. Σμήχει. Σμῶδιξ. Σμῶδιγξ. De Diodoro cf. p. 5.

45. *Em. Schol. Ran. 92. (Suid.) Ἐπιφυλλίδες. — Τὰ ἐπικείμενα τοῖς μεγάλοις βότρυνσι βοτρυδία. Καλλίστρατος δὲ τὰ αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ μικρά.

Hes. Ἐπιφυλλίς. Βοτρυδίων μικρόν, ἐπὶ τέλει βλαστάνον.

Et. M. 367, 17. Ἐπιφυλλίδες. Τὰ πρὸς τοὺς βότρυνας, οἱ καλούμενοι ἐπίτραγοι. Tretz. chil. IV 784. Callistratus Euphronii interpretationem correxisse uidetur.

46. Er. Phot. Εὐθὺς Λυκείου (Mein. εὐθὺ Λύκειον cod.). Τὸ εἰς Λύκειον· ὁθεν Ἐρατοσθένης καὶ διὰ τοῦτο ὑποπτεύει τοὺς Μεταλλεῖς· καὶ Εὐριπίδης οὐκ ὀρθῶς || Τὴν εὐθὺς Ἀργούς ἀπιδανύρας ὁδόν (Hipp. 1197) ||. Cf. Ruhnkön, Tim. 126. Valck. anim. Amm. 90. Bernh. frag. XL. Cobet, Mnem. XI 388. Mein. hist. crit. 69. Frag. com. II 306.

47. *Er.* Eust. 1579, 28. Οἱ γὰρ παλαιοὶ Ἀττικοὶ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἐξέτεινον τὰς τῶν τοιούτων ὀνομάτων ληγούσας. Διὸ καὶ παρῴζυναν

Phot. *Εὐκλεία*· καὶ τὰ ὁμοία· μακρὰ ἢ τελευταία καὶ παρῴζνεται· ὥσπερ καὶ Ἐρατοσθένης ἐν *ιβ* περὶ (κωμωδίας.)

αὐτά. Ἡ ἀγνοία γάρ φησιν ἔλεγον καὶ ἡ εὐκλεία. Καὶ ἡ ἱερεία. Καὶ ἡ ἀναιδεία δέ φησιν καὶ ἡ προνοία. Ὡν πάντων ἐκτείνεται μὲν ἡ τελευταία, ἡ δὲ πρὸ αὐτῆς ὀξύνεται. Chærobosc. (B. A. 1314) Οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ *εἰα* προπαρῴζνόντων μακρὸν ποιοῦσι τὸ *α* καὶ καταβιβάζουσι τὸν τόνον, καὶ φυλάττουσι τὴν *εἰ* δίφθογγον, οἷον ἀλήθεια κοινῶς καὶ ἀληθεία Ἀττικῶς, ἱέρεια κοινῶς καὶ ἱερεία Ἀττικῶς, εὐκλεία κοινῶς καὶ εὐκλεία Ἀττικῶς.

Schol. Eur. Or. 30. Ἐκτέταται τὸ *α* τοῦ εὐκλεία Ἀττικῶς. Cf. Et. M. 462, 6. Obloquitur Herod. II 451. I 302, 11. 273, 25 al. Bernh. frag. XLIV. Schmidt, Did. 55.

48. *Er.* Cicero ad Att. VI 1, 18. Quis enim non dixit *Εὐπόλιν* τὸν τῆς ἀρχαίας ab Alcibiade nauigante in Siciliam deiectum esse in mare? Redarguit Eratosthenes: affert enim quas ille post id tempus fabulas docuerit. Num idcirco Duris Samius homo in historia diligens, quod cum multis errauit, iridetur? Cf. hist. crit. 105. Autolycum alteram post Ol. XCII 1. doctam esse constat. Bernh. frag. XXXVIII.

49. **Er.* Schol. Eq. 279 (Suid.) *Ζωμεύματα*. — Τὰ λεγόμενα ὑποζώματα. Εἰσὶ δὲ ξύλα τῶν νεῶν. Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ὑποζώματα εἶπεν ὡς πρὸς μάγειρον παιζῶν ζωμεύματα, ὡς ἀρτύσεων ἔμπειρον καὶ ζωμευμάτων. Ἀπείρητο δὲ ἀπὸ Ἀθηνῶν ἐξάγειν ξύλα καὶ πίσσαν.

Hes. *Ζωμεύματα*· ὑποζώματα, σχοινία κατὰ μέσσην τὴν ναῦν δεσμευόμενα. Cf. frag. 15.

50. **L.* Schol. Nub. 396. Καὶ καταφρόγει. — Τὸ δὲ ζῶντ' ἄς τινες ἀντὶ τοῦ πλουσίους ἤκουσαν. Om. V. R. Putat interpretes ζῶντας et ἡμᾶς opposita esse. Strepsiades autem est

pauper agricola, igitur ζῶντας est πλουσίους. Quae ineptiae prorsus Lycophronem redolent.

51. **Eu.* Schol. Ran. 303. Ἡ γέλοχος. — Οἱ δὲ λέγοντες ποιήτριαν εἶναι τὸν Ἡγέλοχον Ἀθήνησι τούτῳ συνεχῶς χρωμένῃ τῷ ἔπει καὶ ἄλλα' ἅπτα τῶν αὐτοσχεδῖως συντιθέντων οὐκ ἀνεκτὰ τερατεύονται. Cf. p. 11.

52. *Er.* Phot. (Suid. Et. M. 416, 31). Ἡ δ' ὅς. Οἱ μὲν περὶ Ἐρατοσθένην ἀντὶ τοῦ ἔφη δὲ οὗτος (Et. M. ὅς Phot. Suid.), διὸ καὶ δασύνουσι τὴν ἐσχάτην· ἐντετάχθαι γὰρ ἄρθρον τὸ ὅς. Καὶ ἡ ἀντὶ τοῦ ἔφη. — Καὶ ἡν δ' ἐγὼ ἀντὶ τοῦ ἔφην δ' ἐγώ. Παρὸ δὲ καὶ Ἐρμιππος ἐν Ἀθηνᾶς Γοναῖς ἡσὶν ἀντὶ τοῦ φησὶν || ὁ Ζεὺς, δίδωμι Παλλᾶς, ἡσί, τοῖνομα (Pors. δίδωνω πολλὰς φησι cod.). || Sequitur Aristarchi explicatio. Schol. Vesp. 795. Ἡ δ' ὅς λέγων· ἀντὶ τοῦ ἔφη, καὶ ἔστιν ἀπὸ τοῦ ἡμί. Κέχρηται δὲ αὐτῷ συνεχῶς ὁ Πλάτων ἐπὶ μέλλοντος μόνον, οἱ δὲ κωμικοὶ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων χρόνων. Quod neque lacuna obscuratum esse (Bernh. frag. XIX) neque corrigendum ἐπὶ παρελθόντος (Kock, frag. com. I p. 225) docet schol. JI. A. 219 ὁ δὲ Πλάτων μετ' αὐτὸ ἐπιφέρει τὸν λόγον.

Rationem scribendi debebat exponere Eratosthenes, cum tunc temporis ΗΛΟΣ scriberetur cf. Hes. s. v. Ἡδος. Probabile igitur est etiam reliquas huius uocis significationes ab eo exhibitas esse. Iam compares

Epim. Hom. 193, 28.

Ἡ δ' ὅς. — Ὁ Τρόφων ὁ γραμματικὸς (συναινεῖ Velsen add.) τοῖς δασύνουσι τὴν λέξιν ταύτην, διότι ἀπὸ τοῦ ἥδεσθαι, ὁ σημαίνει τὸ τέρπεσθαι, γέγονε· καὶ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἔλκεσθαι ἐγένετο ἔλκος καὶ ἐφυλάχθη τὸ αὐτὸ πνεῦμα, οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ ἥδεσθαι (ἥδος) φυλάξει τὸ αὐτὸ πνεῦμα.

Velsen p. 7.

Herod. II 904.

Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ αὐτοῦ Συμποσίῳ δασύνεσθαι τὸ ἥδος λέγει πρὸς τινῶν ὥς ἀπὸ τοῦ ἥδω καὶ τῆς ἡδονῆς. Ἐκρίναμεν δὲ, φησί, μᾶλλον δὲ ψιλοῦσθαι αὐτό. Φέρεται δὲ καὶ κανὼν τοιοῦτος· τὰ εἰς ὅς οὐδέτερα δισύλλαβα ἀρχόμενα ἀπὸ φύσει μακρᾶς ψιλοῦνται τὸ κατ' ἀρχὰς φωνῆεν οἶον ἐδχος, ἥδος.

(quem canonem ab Aristarcho statutum esse docet Herod. I 541, 6). Suspiciari licet Eratosthenem Tryphoni auctorem esse, quae sententia probabilior fit comparato Et. M. 626, 57 (Orion s. v. ὄξος. Zonaras.) οἱ δὲ Κυρηναῖοι τὸ ὄξος ἥδος (ἥδος?) φασί.

Eust. 1417, 21. — Ἀἴλιος γοῦν Διονύσιος φησὶν· ἥδος τὸ ὄξος, δασύνουσιν Ἀττικοὶ καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, οἷον καὶ τὸν ἡδυλισμόν. Cf. Athen. II 67, c. Poll. VI 65. Haec si iure Eratostheni tribui, huc pertinet sequens glossa

53. *Er.* Hes. Ἡδυντῆρες. Οἱ ἄλλες. Ἐρατοσθένης. Cf. Poll. VI 71.

Phot. Ἡδυντῆρες. Ἄλλες. Τινὲς δὲ λέγουσιν ἡδυντῆτες (ἡδυντῆρες Nbr.).

Tryph. (Walz, rhet. Gr. VIII 756, 6) Καὶ τοὺς ἄλλας ἡδυντῆρας. Cf. Bernh. p. 142. Schmidt, Did. p. 55. Hiller p. 120.

54. **Er.* Hes. Ἡδύσματα. Ἀρτύματα.

Phot. (Suid.) Ἡδύσματα. Ἀρτύματα (ἀρώματα Nbr. βρώματα cod.) ἢ εὐοσμία.

Schol. Eq. 678. Ἐδίδουν ἡδύσματα. Ἀρτύματα, φησὶν, αὐτοῖς ἐχαριζόμεν. Οἰκείως δὲ ὡς μάγειρος ἐδίδον τὰ ἀρτύματα.

Poll. VI 13. Τὰ δὲ ἀρτύματα ἡδύσματα. Cf. Erot. (Klein.) p. 111, 8. 74, 11. Phot. s. v. ἡδύνθαι.

55. *Er.* Phot. Ἡῖα. Τὴν τῶν ὀσπρίων καλάμην. Οὕτως Ἐρατοσθένης. Ὁ δὲ ποιητὴς ἀπλῶς εἶρηκε (ἔοικε cod.) βρώματα || Θῶων παρδαλίων τε λύκων τ' ἥια πέλονται. || Καὶ τὸν εἰς τὰς ναῦς ἐπισιτισμόν δμοίως.

Eust. 1445, 40. — Οἱ δὲ παλαιοὶ φασὶ καὶ τοιαῦτα. Ἡῖα κυρίως κατὰ Ἐρατοσθένην ὀσπρίων καλάμαι. Καὶ διςυλλάβως ἐν συναιρέσει ἥα ὡς καὶ Φερεκράτης || Τὴν γαστέρ' ἥων καὶ ἀχύρων σεσαγμένος. || Ὅμηρος δὲ τὰ ἀπλῶς βρώματα ἥια λέγει. Ἀηλοῖ δὲ καὶ τὸν εἰς ναῦς ἐπισιτισμόν. Schol. Hom. β 289.

Deest Eratosthenes apud Hesychium. Bernh. frag. XLIX. Frag. com. II 344.

56. **Eu.* Schol. Vesp. 544. *Θαλλοφόροι. Ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν οὕτω γέγραπται. Θαλλοφόροι, ἀντὶ τοῦ ἐργάται· || Θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι (Odys. ρ 224.) ||. — Εὐχερεῖς δέ εἰσι περὶ ὧν μηδὲν ἔσχον εἰπεῖν σαφές αὐτοσχεδιάζοντες. Θαλλοφόρους γὰρ ἔφη βουλόμενος τοὺς γέροντας δηλῶσαι, ἐπειδὴ ἐν τοῖς Παναθηναίοις οἱ γέροντες θαλλοὺς ἔχοντες ἐπόμπευον. Ὡς οὖν εἰς οὐδὲν ὄντων χρησίμων αὐτῶν ἔξω τοῦ θαλλοφορεῖν οὕτως αὐτοὺς ἐπέσκωψεν. κ. τ. λ. Cf. p. 10. 11.*

57. *Eu.* Schol. Vesp. 696. *Τὸν θῖνα ταράττεις. Ἐκ βυθοῦ με κινεῖς. Ἀντὶ τοῦ τὴν καρδίαν, (παρόσον καὶ ὁ θῖς ἐν βάθει τοῦ πελάγους κεῖται καὶ τὸ θυμικὸν ἐν τῇ καρδίᾳ). Εὐφρόνιος δὲ καὶ σεσημειῶσθαι φησιν, ὅτι τὸν θῖνα ἀρσενικῶς ὥς καὶ Ὅμηρος εἶρηκεν. Eodem modo Blauius p. 75 uerba transposuit.*

Schol. Jl. A 34. *Τὸ δὲ θῖνα νῦν μὲν θηλυκῶς εἴρηται, ἔστι δὲ καὶ ἀρσενικόν, ὥς τὸ ἐκβάντες ἐπὶ θῖνα βαθύν. Cf. schol. Ψ 693.*

Eust. 1390, 50. *Αἴλιος δὲ Διονύσιος παρασημειούμενός τινα ὅπως κατὰ γένη προφέρονται, φησὶν οὕτω· — ἀρσενικῶς δὲ ὁ χοῦς, ὁ ὄροφος, ὁ θῖς. — Ἀῆλον δὲ ὅτι Ἀττικῶς ταῦτα πάντα, ἐπεὶ καὶ Ἀττικαῖς λέξεσιν ὁ ῥηθῖς Διονύσιος ἐπεξέρχεται. Cf. Hes. s. v. θίν. Et. M. 450, 34. Arcad. p. 125, 1.*

58. **Er.* Schol. Plut. 290 (Suid.). — *Φιλῶξενον τὸν διθυραμβοποιὸν ἢ τραγωδοδιδάσκαλον διασύρει, ὃς ἔγραψε τὸν ἔρωτα τοῦ Κόκλωπος τὸν ἐπὶ τῇ Γαλατείᾳ. Εἴτα κιθάρας ἤχον μιμούμενος ἐν τῷ συγγράμματι τοῦτό φησι τὸ ῥῆμα θρεττανελό· — ἡ γὰρ κιθάρα κρουομένη τοιοῦτον μέλος ποιεῖ θρεττανελό θρεττανελό. Comparanda est haec explicatio cum frag. 136. Auctori huius glossae debetur etiam schol. Plut. 298.*

59. **Er.* Schol. Av. 556 (Suid.). *Ἰερὸν πόλεμον. — Ἐν ἐνίοις τῶν ὑπομνημάτων ταῦτα λέγεται· ἱερὸν πόλεμον*

λέγει, καθὸ πρὸς Θεοὺς ἔσοιτο. Ἄμα δὲ τοῦ ἱεροῦ πολέμου μνημονεύει τοῦ γενομένου Ἀθηναίοις πρὸς Φωκέας ὑπὲρ τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ. Ἐσχεδίασται δὲ ὑπ' αὐτῶν. Οὐ γὰρ πρὸς Φωκέας ὑπὲρ τούτου ἐπολέμησαν, ἀλλ' ὑπὲρ Φωκέων, διὰ τὸ πρὸς Λακεδαιμονίους ἔχθος. Γεγόνاسι δὲ δύο πόλεμοι ἱεροί. Πρῶτερος μὲν Λακεδαιμονίοις πρὸς Φωκέας ὑπὲρ Δελφῶν. Καὶ κρατήσαντες τοῦ ἱεροῦ Λακεδαιμόνιοι τὴν προμαντείαν παρὰ Δελφῶν ἔλαβον. Ὑστερον δὲ τρίτῳ ἔτει τοῦ πρώτου πολέμου Ἀθηναίοις πρὸς Λακεδαιμονίους ὑπὲρ Φωκέων. Καὶ τὸ ἱερὸν ἀπέδωκαν Φωκεῦσι, καθάπερ καὶ Φιλόχορος ἐν τῇ δ' λέγει. Καλεῖται δὲ ἱερός, ὅτι περὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ ἐγένετο. Ἰστορεῖ περὶ αὐτοῦ καὶ Θουκυδίδης (I 112) καὶ Ἐρατοσθένης ἐν τῷ θ' καὶ Θεόπομπος ἐν τῷ κέ. Hes. s. v. ἱερὸν πόλεμον (Et. M. 469, 22) Philochori narrationem servasse videtur. Dubitare licet utrum glossa Eratosthenis chronographicis an operi π. κ. attribuenda sit. In interpretibus a Didymo castigatis uide ne Euphronius lateat. Bernh. frag. XXVI¹¹).

60. Er. Schol. Apoll. Rhod. A 566. Ἐπ' ἱκρίοφιν. Τὸ ἱκρίον τοῦ ἱστοῦ μέρος. Φησὶ δὲ Ἐρατοσθένης ἐν τῷ Ἀρχιτεκτονικῷ· ἱστός, πτέρνη, καρχῆσιον, θωράκιον, ἡλακάτη, κεραία, ἱκρίον.... τὰ δὲ ἄκρα ἀκροκέραια. Κάλωες δέ, δι' ὧν στέλλεται τὸ ἱστίον, διὰ κρίκων διελημμένοι. Τούτων δὲ οἱ κάλοι οἷς κατὰγεται τὸ ἱστίον μέσουροι λέγονται, οἱ δὲ ἐλκόμενοι εἰς πρόωραν ἕξ ἑκατέρου μέρους τοῦ ἱστοῦ

Athen. XI 474 f. (Καρχῆσιον). Ἀσκληπιάδης δ' ὁ Μυρλεανὸς κεκληῖσθαι φησιν αὐτὸ ἀπὸ τινος τῶν ἐν τῇ νηὶ κατασκευασμάτων. Τοῦ γὰρ ἱστοῦ τὸ μὲν κατωτάτω πτέρνα καλεῖται, ἣ ἐμπίπτει εἰς τὸν ληνόν, τὸ δ' οἶον εἰς μέσον τράχηλος, τὸ δὲ πρὸς τῷ τέλει καρχῆσιον. Ἐχει δὲ τοῦτο κεραίας ἄνω συννευσσας ἐφ' ἑκάτερα τὰ μέρη, καὶ ἐπικεῖται τὸ λεγόμενον αὐτῷ θωράκιον, τετράγωνον πάντῃ

¹¹) Glossam Ἰούλος (Hes. Phot. schol. Apoll. Rh. B 43. A 972) nescio num Schmidt. Did. 66, Naber. proleg. 14 operi π. κ. deberi putent. Est ex Herma.

πρότοννοι, οἱ δὲ κατὰ τὰς γωνίας πόδες. Ἐξῆς τούτων πρόποδες, μεθ' οὓς εἰσιν οἱ τέρθριοι λεγόμενοι, εἴτα μέσοι. Ἡλακάτη δὲ τὸ ἀνώτατον τοῦ ἴστοῦ μέρος, ὡς φησιν Ἑρατοσθένης.

Cf. schol. Ap. Rh. A. 565.

πλὴν τῆς βάσεως καὶ τῆς κορυφῆς. Αὗται δὲ προὔχουσι μικρὸν ἐπ' εὐθείας ἑξωτέρω. Ἐπὶ δὲ τοῦ θωρακίου εἰς ὕψος ἀνήκουσα καὶ ὀξεῖα γιγνομένη ἐστὶν ἡ λεγομένη ἡλακάτη.

Poll. I 91. Καὶ τὸ μὲν ὑποδεχόμενον τὸν ἴστον ληρός. Τὸ δὲ ἐναρμολόμενον αὐτῷ πτέρνα. Τὸ δὲ τελευταῖον τὸ πρὸς τῇ κεραίᾳ ἡλακάτη, καὶ θωράκιον, καὶ καρχήσιον. Τὸ δὲ ὑπὲρ τὴν κεραίαν ἄτρακτος, οὗ καὶ αὐτὸν τὸν ἐπισείοντα ἀπαρτῶσι.

Phot. Καρχήσιον. Τὸ ἄκρον τοῦ ἴστοῦ cf. Bachm. An. I 268. Hes. Καρχήσι(ον). Τὰ κέρατα τὰ ἐπάνω τῶν καταρτίων τῶν πλοίων. Καὶ τὰ ἄκρα τῶν ἰσῶν.

Phot. Ἰστός καὶ κεραία. Ὁ μὲν ἴστός τὸ ἐπίμηκες ξύλον ἀνω τεταμένον· κεραία δὲ τὰ πλάγια, ὥστε γενέσθαι γράμμα τὸ Ταῦ. cf. B. An. 267, 5. Hes. Κεραία. Ἐν τῷ πλοίῳ οὕτω τι καλεῖται. Bernh. frag. VI. VII.

61. *L. Schol. Lys. 564. Ἰσχαδόπωλιν. Ἰσχὸν μὴ ἔχουσαν. Interpres securus de loci sententia deriuauit ab ἰσχός et ἀπόλλεμι.

62. *Er. Schol. Pac. 930. Ἰωνικόν. Οἱ γὰρ Ἴωνες δυσυλλάβως λέγουσιν ὄϊς, οἱ δὲ Ἀττικοὶ μονοσυλλάβως καὶ τὰς οἷς καὶ πολλὰ τοῦ αὐτοῦ γένους. (Ἄλλως.) οἱ (om. V) Ἀττικοὶ συναιροῦντες τὸ[ν] ὄϊν οἷν. Οἱ γὰρ Ἴωνες πολλὰ διηρημένως (-να R) φασίν. Cf. frag. 55.

63. L. Er. Hes. Κατεῖ-
λυσπωμένην. Ὁ μὲν Ἀν-
κόφρων καταρτωμένην. Ἑρα-
τοσθένης δὲ . . . συγκεῖσθαι
(δὲ)τὴν λέξιν ἐκ τοῦ εἰλεῖν
καὶ σπᾶσθαι.

Schol. Lys. 722.

Κατεῖλυσπωμένην. Εἰλυσπᾶσ-
θαι κυρίως τὸ ἐπὶ γῆς ἔρπειν,
ὥσπερ οἱ ὄφεις καὶ οἱ σκώ-
ληκες. Ἀπὸ τοῦ εἰλεῖσθαι καὶ
σπᾶσθαι.

Quomodo lacuna apud Hes. explenda sit docet schol. Lys. 722.

Et. M. 299, 54.

Εἰλυσπᾶσθαι, τὸ ὁμοίως τῷ ὄφει καὶ τῷ σκώλῃκι κινεῖσθαι· καὶ εἰλυσπώμενα τὰ παραπλησίως τοῖς ὄφεισι καὶ σκώλῃκι κινούμενα. Ἀπὸ τοῦ εἰλεῖσθαι καὶ σπᾶσθαι.

Cf. Hes. s. v. εἰλυσπᾶσθαι.

Eust. 1413, 34.

— καὶ τὸ ἰλυσπᾶσθαι, ὃ ἐστὶν ὁμοίως ὄφει καὶ σκώλῃκι εἰλεῖσθαι καὶ σπᾶσθαι, ἔχουν κινεῖσθαι. Ὅθεν καὶ εἰλύσπωμα ἢ τοιαύτη κίνησις. — Αἴλιος δὲ Διονύσιος καὶ τοῦ ἰθύφαλλος τὴν ἀρχὴν διὰ διφθόγγου γράφει.

Mira uox εἰλύσπωμα fortasse errore Aelii ex εἰλυσπώμενα (Et. M.) orta est. Bernh. frag. XXVIII. Schmidt, Did. 46.

64. Em. Schol. Ran. 1093. Κᾶθ' οἱ Κεραμῆς. Οἱ τὸν Κεραμεικὸν οἰκοῦντες. Ἀἴμος δὲ Ἀθηναίων. Ἐκεῖ γὰρ ὁ ἀγὼν ἐγένετο. Καὶ ἐν Πλούτῳ πρώτῳ || Τῶν λαμπαδηφόρων τε πλείστον αἰτίαν τοῖς ὑστάτοις πλατεῖων (πλ. τ. ὑστ. Dind.) frag. com. II 1130 ||. Τοῦτο δὲ φησιν Εὐφρόνιος, ὅτι ἀγομένου (Kust. ἀπὸ cod.) τοῦ ἐν τῇ Κεραμεικῇ ἀγῶνος τῆς λαμπάδος (ἐθός ἦν add. Kust.) [καὶ del. Kust.] τοὺς ὑστάτους τρέχοντας [ἀπὸ del. Kust.] τῶν δρομέων (Kust. ἀγοραίων cod.) τύπτεσθαι πλατεῖαις ὑπὸ τῶν νεανίσκων χερσὶ. Καὶ λέγονται αἱ τοιαῦται Κεραμεικαὶ πληγαί. — Kusteri emendatio magis placet quam Fritzschi in editione, fort. autem scribendum (ἐθός ἦν) . . . καὶ τοὺς. Fragmentum ex priore Pluto post uocem χερσὶ inserendum esse arbitror. Redit Euphronii doctrina in schol. Ran. 1096. Ταῖς πλατεῖαις. Ταῖς πλατεῖαις χερσὶ δηλονότι. Ἡ μᾶστιξιν. Ἡ οὕτω λεγομένης Κεραμεικαῖς πληγαῖς πλατεῖαις.

Cf. Hes. Κεραμεικαί. Πλατεῖαι πληγαί. Ἀγὼν γὰρ Ἀθήνησιν εὐτελὴς ἐν τῇ Κεραμεικῇ, ἐν ᾗ τύπτουσι πλατεῖαις χερσὶ τοὺς μὴ τρέχοντας καὶ τοὺς ἄλλους ἀγωνιστὰς γέλωτος χάριν. Phot. Κεραμεικαί. Πλατεῖαι πληγαί. Τοὺς γὰρ ῥαθύμως τρέχοντας τύπτουσιν.

Num quae alias de lampadedromia traduntur uelut schol.

Ran. 131, Vesp. 1203 ad Euphronium auctorem referenda sint dubitare licet.

65. *Eu.* Schol. Vesp. 674. — Ἐκ κηθαρίου. Τὰ ἐκπέταλα τρύβλια, ἃ Εὐφρόνιος κήθια (fort. ἐκπ. τρυβλ., ὡς Εὐφ., τὰ κήθ.). Μικρὸν οὖν ῥοφοῦντα ἐκ τρυβλίου καὶ τρωγαλίζοντα, οἷον κυάμους καὶ ὄσα τοιαῦτα. | Οὐκ ἔστι δὲ (τρύβλιον), ἀλλ' ἀγγεῖον πλεκτόν, εἰς δὲ τὰς ψήφους καθιᾶσι, τὸ κήθιον, οἷον [ὡς] ἀπὸ τοῦ ψηφηγορεῖν (οὖν V) μόνον. Καὶ Χαῖρις δὲ τὸ κήθιον τρυβλίου τι εἶδος, καὶ τὸ λαγαρίζειν τὸ ἀποτρώνγοντα θηλάζειν. | Μήποτε μέντοι καὶ πρὸς τὴν τῶν κύβων παιδιὰν ὁμοίως ἐχρῶντό τινα βάλλοντες ἐξ αὐτοῦ. Καὶ γὰρ Ἑρμιππος ἐν Θεοῖς || Καὶ πρὸς κύβους ἔστηκ' ἔχων (τὸ add. Pors.) κήθιον ||, τὸ δὲ λαγαρίζεσθαι ἑτερόν τι ἔοικεν ἐμφαίνειν. Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις. Frag. com. II 313. 391.

66. *Er.* Schol. Eur. Troad. 1175. Ὅν πόλλ' ἐκήπευσε. Κῆπος κουράς εἶδος, ἣν οἱ κειρόμενοι διεβάλλοντο· κατελίμπανον δὲ τὰς ἔξω τῆς κεφαλῆς περὶ τὰ ἄκρα τρίχας. Οὐ κέχρηται οὖν μεταφοραῖς ὁ Εὐριπίδης, ἀλλὰ τὸ τῆς κουράς εἶδος αἰνίττεται. Οὕτως ὁ Ἑρατοσθένης. Οὐ γὰρ ἀξιοῖ μεταφορὰν εἶναι. Λέγει οὖν, ὄντινα βόστρυχον κῆπον ἔκειρε. Τὴν τοιαύτην δὲ κουρὰν καλοῦσι κῆπον. Ἄλλως. Κατὰ τινας ἐπιμελείας ἤξιωσεν, ἐθεράπευσεν, ἢ ἢ μεταφορά. Ἔστι δὲ καὶ εἶδος κουράς ὁ κῆπος, ὃ οἱ χρώμενοι διεβάλλοντο· κατελίμπανον δὲ τὰς ἔξω τῆς κεφαλῆς τρίχας. Νῦν οὖν ὁ Εὐριπίδης τὸ εἶδος τῆς κουράς (αἰνίττεται), ὡς καὶ Ἑρατοσθένης λέγει.

Schol. Av. 806 (Suid.) Ἀποτετιλμένω. Ἀντὶ τοῦ ἀποκεκαρμένω. Δύο δὲ εἶδη κουράς, σκαφίον καὶ κῆπος. Τὸ μὲν οὖν σκαφίον τὸ ἐν χορῷ (τῷ ἐχθρῷ V), ὁ δὲ κῆπος τὸ προμετωπιδίω (Bernh. τῷ προμετώπῳ V. Suid. τὸ πρὸ μετώπου rel.) κεκοσμηθῆναι (κεκοσμημένος V).

Phot. Κῆπος. Κουρά τις ἐπὶ καλλωπισμῷ διαβαλλομένη.

Hes. Σκαφίον· — καὶ εἶδος κουράς τῆς κεφαλῆς, ὃ κείρεσθαι φασὶ τὰς ἑταίρευν[ν]ούσας. Εἶναι δὲ περιτρόχαλον.

Ibid. *Μιᾷ μαχαίρᾳ. Τὴν λεγομένην κῆπον κουρὰν μιᾷ μαχαίρᾳ ἐκείροντο.*

Schol. Ach. 849. — *Μιᾷ δὲ μαχαίρᾳ εἶπεν, δ καλοῦμεν ἡμεῖς ξυράφιον. Cf. Phot. s. v. Μίαν μάχαιραν. Σχαφίον. Hes. s. Κῆπος. Horpocrat. p. 167, 16. Poll. II 29. 32. IX 13. Eust. 907, 40. 1292, 62. Unde orta sit haec significatio docet Et. M. 511, 6.*

67. *Eu. Tzetz. ad Lyc. 387. Κηρύλον. Κηρύλος ὁ ἄρσην ἀλκυὼν παροξυτόνως διὰ τοῦ ἥ καὶ ἔστι Λωρικόν. Κείρυλος δὲ διὰ διφθόγγου τοῦ ι (ει) προπαροξυτόνον Ἀττικῶς, ὡς φησιν Εὐφρόνιος.*

Ἀττικοὺς (διὰ τοῦ διφθόγγου τοῦ εἰ προπαροξυτόνως add.) κείρυλον (κῆρυλον V). Φησὶ δὲ Δίδυμος, τὸ κατὰ φύσιν ὄνομα κείρυλος (κῆρυλος V. legendum κηρύλος cf. Athen. IX 392 f. Oppian ixent. II 7 Poet. bucol. didact. ed. Ameis I 118) λέγεσθαι. Ἀντίγονος δὲ φησὶ τοὺς ἄρσενας τῶν ἀλκυόνων κηρύλους λέγεσθαι, οὓς καὶ γηράσκοντας αἱ θήλειαι βαστάζουσι τοῖς πτεροῖς. | Μῆποτε παρὰ τὸ κείρειν ἐσχημάτικεν κ. τ. λ. Cf. Eust. 125, 43 schol. Plut. 589. Putat igitur Euphronius sicut κῆνος et κείνος etiam κηρύλος et κείρυλος diuersa esse; poetam non intellexit: Cf. Ahrens dial. II 162. Schmidt, Did. 252 Alcmanis fragmentum Euphronio abiudicans sententiam mihi non probauit. Cum enim Antigonus (Keller p. 8) quattuor uersus Alcmanis excitauerit, mirum sane esset, si ea tantum remansissent, quibus Euphronii sententia comprobatur. Accedit quod ex rei natura uerisimile est Euphronium aliquem poetam Doricum adiisse, unde sua sumeret. Fortasse huc facit Hes. Κειρύλος. Τοῦτον ἔνιοι κῆρουν (leg. κηρύλον) λέγουσι· ἔστι δὲ ὄρνεον. Ὁ δὲ Ἀντίγονος τῶν ἀλκυόνων τοὺς ἄρσενας κηρύλους φησί.

Schol. Av. 299 (Suid.). Ὅστις ἔστι κηρύλος (leg. κείρυλος). Εὐφρόνιος φησὶ τοὺς Λωρεῖς λέγειν (παροξυτόνως διὰ τοῦ ἥ κηρύλον ὡς παρ' Ἀλκμᾶνι addo) || βάλε δὴ βάλε (βάλλε δὲ V) κηρύλος εἶην ||, τοὺς δὲ

68. *Er. Et. M.* 682, 52 (*Herod. II* 295.) *Ποῖ κῆχος*· ζήτει καὶ (εἰς?) τοῦτο || *Ποῖ κῆχος*; εἰς τὸν οὐρανόν || καὶ *Ἀριστοφάνης* || *Ποῖ κῆχος*; εὐθὺ (Valck. εὐθὺς cod.) *Σικελίας* || καὶ παρὰ *Φερεκράτει* || *Ποῖ κῆχος* . . . . ||, καὶ αἰ (Lentz, εἰ cod.) μὲν παρ᾽ἐνυμμένον ἐδρήσεις τὸ ποῖ τῷ κῆχος. Ἐρατοσθένης δὲ λαμβάνει ἐκ ταύτης τῆς συντάξεως· ποῦ ἐγγὺς καὶ εἰς τίνα τόπον; ποῦ ἄγχος, ποῦ κῆχος. Τὸ πῆ κῆ. Πῆ (leg. κῆ) ἐγγύς, πῆ (leg. κῆ) ἄγχος, ὅπερ ἐστὶν ἐν τῷ ἔναγχος, κῆγχος (κῆχος cod.), ἐλλείπει (ἐλλειψις cod.) ἄρα τοῦ γ κῆχος. Ἄγχος ἔχει αὐτὸ ἐν τῷ ἔναγχος. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.

Phot. Ποῖ (κ)ῆχος. Ποῖ γῆς (ἐγγὺς cod.), εἰς τίνα τόπον. Ἐρατοσθένης δὲ τὸ ἐγγύς. Cf. *Hes. s. Ποῖ κῆχος*.

Hes. Ποῦ κῆχος. (Πῆ γῆς, εἰς τίνα τόπον uidentur ad glossam ποῖ κ. pertinere) καὶ ποῦ (τοῦ cod.) ἄγχι.

Hes. Κῆχος. Τόπος. Καὶ ποῖ κῆχος, ποῖ γῆς. Ἄλλοι κῆγχος. Et. M. 512, 23. *Cramer, A. Ox. I* 344, 27. *Bernhardyi* (frag. XXXV) explicatio κῆναχος (α κῆνος) κῆγχος, i. e. κεῖθι, sensu cassa est. *Frag. com. II* 350. *Lobeck path. II* 262. *Schmidt. p.* 59.

69. *Eu. Phot. Κίλλεια. Πρὸς τῷ Ὑμητῷ δασύ. Οἱ δὲ κρήνην. Καλλίστρατος δὲ ἄγριον λάχανον τραχύ. Εὐφρόνιος δὲ τὰ ἀκανθώδη τῶν ἐρίων (σελίνων Nbr.)*

οἱ δὲ *Κυλίαν*, ἄλλοι *Κύλλ(ο)ν* πέραν. Non concoquo. Uidentur a *Diogeniano* diuersa commixta esse. Cf. *Phot. Hes. s. v. Κύλλον* πῆραν, *Hes. s. Καλιήν, Theognost. 101, 17. Frag. com. II* 79. 1058.

Hes. Κίλλεια. Εἰδός τι λαχάνου. Ἡ ἀκάνθαι τῶν ἐρίων. Ἡ πηγῇ, ἡ κρήνη. Ἡ ὄρος τῆς Ἀττικῆς. Χωρίον δασύ, ὅπερ διαφόρως προσ-αγορεύουσιν, οἱ μὲν Κάλλιον,

70. *Er. Schol. Pac. 48. Τὴν σπατὶλὴν ἐσθίει. Ἀντὶ τοῦ ἥσθιεν· ἀποθανὼν γὰρ ἦν ὁ Κλέων. — Ἄλλως. — Πῶς δὲ ἥσθιεν ὁ Κλέων ἤδη τεθνηκώς; Ἐρατοσθένης γὰρ ἐπὶ Θράκης τὸν θάνατον Βρασιίδου καὶ Κλέωνος ὀκτὼ μηνσὶ προγεγονέναι φησί.*

Schol. Pac. 270 Ὁ βυρσοπώλης. Τοῦτο αἰνίσσεται πρὸς τὸν Κλέωνα καὶ ὅτι μετὰ τὴν Κλέωνος τελευτὴν εἰσῆκται τὸ δράμα ἥδη γὰρ τεθνήκει (τέθνηκεν V).

Schol. Pac. 283. — Καὶ γὰρ εἰς συμμαχίαν πεμφθεὶς ὁ Βρασιδάς ἐπὶ Θοράκην κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον Κλέωνι τελευτᾷ. Cf. schol. Pac. 282. 284. Conuenit igitur Eratosthenes cum Androtione schol. Nub. 549. Ibi quod traditur Cleonem sub Ameinia archonte mortuum esse ex Eratosthenis temporum definitione ortum est. Retro enim numeratis octo mensibus ab ineunte Elaphebolione si quis neglegebat annum fuisse intercalarium, ad initium fere anni Attici deducebatur.

71. Eu. Schol. Av. 873. (Suid.). Οὐκέτι Κολαινίς. Παρὰ τὴν τῆς φωνῆς (π. τῶν φωνῶν V) ὁμοιότητα Ἀρτέμιδι ἐπώνυμον ἢ Κολαινίς. Μεταγένης δὲ ἐν Ἀῤῥαῖς || Τίς ἢ Κολαινίς Ἀρτεμῖς; ἱερεὺς γὰρ ὢν τετύχηκα τῆς Κολαινίδος. Frag. com. II 752. || Φησὶ δὲ Ἑλλάνικος Κόλαινον Ἑρμοῦ ἀπόγονον ἐκ μαντείου ἱερὸν ἰδρύσασθαι Κολαινίδος Ἀρτέμιδος. Καὶ Φανόδημος ἐν τῇ δ'. Εὐφρόνιος δὲ φησιν, ὅτι ἐν Ἀμαρύνθῳ (Ἀμαρύνθῳ V) ἢ Κολαινίς διὰ τὸ τὸν Ἀγαμέμνονα θῦσαι αὐτῇ ἐκεῖ κριὼν (Dobr. ἐκ τοῦ κηροῦ cod.) κόλον. Ἐπὶ ταύτης δὲ Καλλίμαχος (frag. 76) λέγει || Τὴν ὡγαμέμνων, ὥς ὁ μῦθος, εἴσατο, τῇ καὶ λίπουρα καὶ μόνωπα θύεται. || Τοῦτο δὲ μήποτε ἐσχεδιάσται.

Cf. Theognis. 11 Pausan. I 31, 5. Bursian. geogr. gr. I 347, 1. Dondorf, D. Jonier auf Eub. p. 24, 8.

72. Eu. Schol. Vesp. 675. Κόννου ψῆφον. Κόννος κιθαριστὴς ἦν ἐνεός (Mein. νέος cod.). Ἔστι δὲ παροιμία ἐπὶ τῶν μηδεν(ός) ἀξίων. Καλλίστρατος (δὲ παροιμίαν φησὶ om. V) Κόννου θροῖον, παρ' ἣν (οἷ V) παιίζει. Εὐφρόνιος δὲ ὅτι ἐλέχθη διὰ τὸ ἡλίθιον (Mein. ἡδύν cod.) τινα τὸν Κόννον εἶναι. Οἱ δὲ Κόννον λέγουσι (λέγεσθαι V) τὸν κιθαριστήν. Μήποτε δὲ οὐδὲ ὅλως ἐστὶ Κόννος, ἀλλὰ Κόννας, ὃν προενεγκτέον (οὐδὲ προσενεγκτέον ἀλλ' ἐπὶ βαρὺ V) ὥς Μίδας. Κόννου ψῆφος οἶον τὸ μηδέν. Ἄλλως. Κόννος, εὐτελής. Κόννος γὰρ τὰ

πατρῴα κατέφαγε καὶ πένης ἦν. Ψῆφον δὲ εἶπε διὰ τὸ περὶ δικαστοῦ λέγειν.

Suid. Κόννου ψῆφον. Ἐπὶ τῶν οὐδενὸς ἀξίων. Ὁ δὲ Κόννος λυρωδὸς ἦν, ὥς τινὲς φασιν, τῶν ἀφώνων. Ὡς δὲ τινες καθαρωδός.

Hes. Κόννου ψῆφον. Παροιμία ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων. Cf. Mein. hist. crit. 202.

73. *L. (*Eu.) Schol. Nub. 23. (Suid.) Τὸν κοππατίαν. — Τινὲς δὲ κοππατίαν ἐξηγήσαντο τὸν κόπτοντα καὶ κοιλαίνοντα (κολάζοντα V) ταῖς ὀπλαῖς τὸ ἔδαφος, οὐ δεόντως (Suid. οὐδὲν ὄντως cod.) ὑποτιθέμενοι. Hanc explicationem ad antiquum interpretem referendam esse et ipsa interpretandi ratio docere uidetur et aoristi forma ἐξηγήσαντο. Utrum Lycophroni an Euphronio tribuenda sit dubito.

74. L. Er. Schol. Vesp. 239. (Suid.) Τοῦ κορχόρου. Πρὸς τὸν Λυκόφρονα, κόρχορον λέγοντα ἰχθυόδιόν τι (ὥς τὸν ἵππουρον add. Suid.). Ἠπάτῃται δὲ, ὥς φησιν Ἐρατοσθένης. Ἔστι γὰρ λάχανόν τι ἄγριον καὶ εὐτελὲς ἐν Πελοποννήσῳ, ὥς καὶ ἡ παροιμία || Καὶ κόρχορος ἐν λαχάνοις. | Hes. Κόρχορος. Εἶδος ἰχθύος. Ἡ λάχανον ἄγριον. Cf. ibid. s. Κόρχορον. Theophr. H. Pl. VII 7, 2. Hephaest. ed. Gaisf.³ p. 51, 5. Zenob. IV 57. Bernh. frag. XV. Schmidt, Did. 44.

75. Er. Pseudodidym. περὶ τῶν ἀπορουμένων παρὰ Πλάτωνι λέξεων (Miller Misc. p. 400) Ἐπὶ κόρρης. Οἱ μὲν τὸ κατὰ κεφαλὴν τύπτεσθαι· τῶν γὰρ Ἰώνων, ὥς φησιν Ἐρατοσθένης, τὴν κεφαλὴν καλούντων κόρσιν, οἱ Ἀθηναῖοι καθάπερ μυρρίνην τὴν μυρσίνην καὶ τὰ ὅμοια, κόρσιν τὴν κεφαλὴν ὠνόμασαν, ὥς Πλάτων ἐν Γοργία (486 C) καὶ Δημοσθένους ἐν τῷ κατὰ Μειδίου (562, 9). Οἱ δὲ τὸ ἐπὶ κόρρης ἐξηγοῦνται τὸ εἰς τοὺς γνάθους τύπτεσθαι, ὥς Ὑπερ(ε)ίδης ἐν τῷ κατὰ Δωροθέου — καὶ Φερεκράτης || Ὁ δ' Ἀχιλεὺς εὐ πως ἐπὶ κόρρης αὐτὸν | ἐπάταξεν, ὥστε πῦρ ἀπέλαμψεν ἐκ τῶν

(ἀπολάμψαι τῶν Miller) γνάθων. || Deest Pherecratis fragmentum apud editores cf. Mein. IV 623.

Et. M. 529, 40 (Et. Gud. 303, 32). — Καὶ κατὰ κόρρης λέγεται τὸ τὴν σιαγὸνα πληῖσαι. Ὁ δὲ Ἐρατοσθένης ἀπασαν (Sylb. ἀπυσαν cod.) τὴν τῆς κεφαλῆς πληγὴν. Κόρρη γὰρ τὴν κεφαλὴν λέγεσθαι φησί. Μεταβεβλησθαι δὲ τὸ ὦ εἰς τὸ ῥ Ἀττικῶς, ὥς ἐπὶ τῆς μυρσίνης καὶ τοῦ ταρροῦ. Ἔστι γὰρ μυρσίνη καὶ ταρσός. Cf. B. An. 255, 8. Et. M. 360, 34.

Eust. 947, 26. Ἡ δὲ κόρρη ὅτι καὶ κόρρη λέγεται ἰκανῶς ἔγνωσται ἀλλαχού. Ἀφ' οὗ καὶ κατὰ κόρρης καὶ ἐπὶ κόρρης δὲ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον πληγὴ [τυχόν] ἢ ῥάπισμα λέγεται τὸ εἰς σιαγὸνα καὶ κρόταφον (τυχόν). Κόρρη δὲ φησι καὶ κόρρη Ἀττικοὶ τὴν ὅλην κεφαλὴν σὺν τῷ ἀνέχενι λέγουσι. Cf. Eust. 701, 2. Suid. s. Ἐπὶ κ.

Eust. 492, 36. Ἀπὸ δὲ γε τῆς κόρρης γίνεται καὶ ἡ κόρρη τροπῇ τοῦ ὦ εἰς ῥ. Ὀμοίως τὸ πυρσὸς πυρρός, ταρσὸς ταρρός, καὶ τὸ κατὰ κόρρης δὲ τύψαι τινὰ τὸ κατὰ κόρρης ἦτοι κροτάφον ἐστὶ. Παρ' Ἀττικοῖς δὲ κόρρη ἡ γνάθος.

Poll. II 40. Τούς δὲ κροτάφους ἔνιοι καὶ κόρσας καλοῦσιν. Καὶ τοῦτο εἶναι τὸ ἐπὶ κόρρης παίειν.

Cf. Hes. Κατὰ κόρρης. Κόρρη. Κόρσαι. Herodian. I 340, 20. I 123, 8. II 378, 3. Bachm. Anecd. I 230, 15. Schol. Theocr. XIV 34. Schol. Dem. IX 573, 23 Dind.

76. *L. Athen. XI 478 b. Κότυλος. — Διόδωρος δ' ἐν τῷ πρὸς Λυκόφρονα παρὰ Σικυνωνίοις καὶ Ταραντίνιοις ἐπιπολάζειν φησὶ τὸ ἔκπωμα, εἶναι δὲ αὐτὸ λουτηρίῳ ἑοικὸς βαθεῖ.

Cf. ibid. 478, e. Κοτύλη. — Διόδωρος δὲ τὸν παρὰ τισι κότυλον κοτύλην ὠνομακέναι τὸν ποιητὴν || Πύρρον καὶ κοτύλην ῥ 12 ||, δν κύλικα μὲν οὐκ εἶναι, οὐ γὰρ ἔχειν (δύο addo) ὤτα, παραπλήσιον δ' ὑπάρχειν λουτηρίῳ βαθεῖ, ποτηρίου δὲ εἶδος εἶναι. Δύνασθαι δὲ καὶ τὸν παρὰ τοῖς Αἰτωλοῖς καὶ τισι τῶν Ἰώνων λεγόμενον κότυλον, δν ὁμοιον ὄντα τῶν προειρημένων ἐν οὗς ἔχειν. (Athenaeum compilavit Eust. 1282.)

Probabile igitur est Lycophronem explicasse κότυλον εἶναι κύ-
λικα. Cf. Poll. VI 96. 99. de Diodoro cf. p. 5.

77. *Eu. Schol. Av. 1403.* Τὸν κυκλιοδιδάσκαλον.
Ἀντὶ τοῦ διθυραμβοποιόν. Εἴρηται γὰρ ὅτι ἐγκύκλια διδάσ-
κουσιν (schol. Nub. 333). Ἀντίπατρος δὲ καὶ (αντὶ πατρὸς
ὡς V) Εὐφρόνιος ἐν τοῖς ὑπομνήμασί φασὶ τοὺς κυκλίους χο-
ροὺς στήσαι πρῶτον Ἀἰσον (λέγον V λαγὸν Ald.) τὸν Ἑρμιονέα,
οἱ δὲ ἀρχαιότεροι Ἑλλάνικος καὶ Δικαίαρχος Ἀρίονα τὸν Μη-
θυμναῖον, Δικαίαρχος (Δήμαρχος V Ald.) μὲν ἐν τῷ περὶ
Διονυσιακῶν ἀγώνων, Ἑλλάνικος δὲ ἐν τοῖς Καρνεονίκαῖς (Müller.
Καρναίκοις V, Κραναίκοις rel.).

Suid. Κυκλιοδιδάσκαλος. Πρῶτος Λάσος ὁ Ἑρμιονεὺς
τοὺς κυκλίους χοροὺς ἔστησε.

Clem. Al. Stromat. I 365 P. Μέλος τε αὖ πρῶτος περι-
έθηκε τοῖς ποιήμασι καὶ τοὺς Λακεδαιμονίων νόμους ἐμελε-
ποίησε Τέρπανδρος ὁ Ἀντισσαῖος, διθυράμβον δὲ ἐπενόησεν
Λάσος Ἑρμιονεύς, ὕμνον Στησίχορος Ἱμεραῖος.

78. *Eu. Schol. Av. 1379.* (Suid.) Τί δεῦρο πόδα σὺ
κυλλόν. — Καὶ Εὐφρόνιος μὲν χωλὸν εἶναι τὸν Κινησίαν
φησὶν. Ἡ τάχα (παχὸν V), ἐπεὶ πολλάκις ἐστὶ παρ' αὐτοῖς
ποδὶ κούφῳ ἢ ποδὶ λευκῷ ἢ πόδα τιθεῖς, ἢ τι τοιοῦτον, τὸ
κυλλόν (τὸν κυλλόν V) προσέθηκεν. Ἄλλως. Αἰδύμος μὲν
κύκλον, ἐπεὶ κυκλίων ὀσμάτων ποιητὴς ἐστὶ, κυλλὸν δέ, ἐπεὶ
χωλὸς ἐστὶ. Εἴρηται δὲ περὶ αὐτοῦ ἐν Βατράχοις (1437). Ὁ
δὲ Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς Λιδασκαλίαις δύο φησὶ γεγονέναι. |
Σύμμαχος οὕτως· Εὐφρόνιος, ἐπειδὴ χωλὸς (sic Ald.) ἦν
ὁ Κινησίας. Τοῦτο δὲ οὐκ ἔστιν εὐρεῖν. Ἄλλ' ἐπειδὴ πολὺν
(om. V) παρ' αὐτοῖς ἐστὶ τὸ ποδὶ λευκῷ καὶ ποδὶ κούφῳ καὶ
πόδα τιθεῖς ἢ τι τοιοῦτον, τὸ κυλλὸν προσέθηκεν. Cf. frag. 141.

79. *Er. Schol. Vesp. 1032.*
Κύννης. Κύννα (om. V)
πόρνη. || Μετὰ Κύνναν καὶ
(Σαλαβακχῷ om. V). || Ἐρατοσ-

Schol. Pac. 755. Οὗ δεινό-
ταται. Ἐρατοσθένης ἀγνοήσας
τὰ κατὰ τὴν Κύνναν κυνὸς
γράφει || Κυνὸς ὡς ἀκτῖνες

Θένην (Ἐρατοσθένους V. R.) δὲ ἀγνοήσαντα (ἡγνόησεν R.) τὴν Κύνναν (Κύνα V) ὅτι πόρνη, οἱ μὲν τινες προφέρεσθαι φασὶ κυνὸς ὡς ἐπ' ἀναιδοῦς (Valck. Ἐπιμενίδης cod.), οἱ δὲ πυρός· οὐκ εἶδ'. Θέλιον οὖν παραβαλεῖν τὸν Κλέωνα κυνὶ (Τῇ δὲ κυνῇ παρέβαλε τὸν V) διὰ τὸ ἀναιδὲς ἐτέρως ἐσχημάτισεν. Κύνναν καὶ Σαλαβακχῶ || Merito Bernh. (frag. XX) Eratosthenem defendit. Exposuit Eratosthenes pro exspectato πυρός (Ilias A 104) positum esse Κύννης, hoc autem uerbo ad κυνὸς alludi, quo significetur impudentia Cleonis. Fort. ad eundem pertinet schol. Eq. 416.

ἐλαμπον[το] ||. Κύννα δὲ καὶ Σαλαβακχῶ πόρνη Ἀθήνησι. Ἄλλως. Τὴν ἀναιδείαν αὐτοῦ καὶ τὴν τραχύτητα τῶν τροπῶν δείκνυσι διὰ τῶν ὕψεων, ὡς καὶ Ὅμηρος (A 104) || Ὅσσε δέ (οἱ om. V) πυρὶ λαμπετόωντι (ἐίχτην om. V) ||. Τῆς δὲ Κύννης μέμνηται καὶ ἐν τοῖς Ἰππεῦσι λέγων || Καὶ

80. Er. Et. M. 547, 50. Κύρβεις. — Ἐρατοσθένους (δὲ) τριγώνους αὐτὰς φησὶν εἶναι, οὐ τετραγώνους. Ἀριστοφάνης δὲ ὁμοίως εἶναι τοῖς ἄξοσι, πλὴν ὅτι οἱ μὲν ἄξονες νόμους, αἱ δὲ κύρβεις οὐσίας ἔχουσιν.

Phot. Κύρβεις. Τρίγωνοι ἄξονες ἢ πίνακες ἔχοντες τοὺς πολιτικοὺς νόμους καὶ τὰς δημοσίας ἀναγραφάς.

Schol. Apoll. Rhod. 1 280. Κύρβιας. Κύρβεις λέγουσιν, ὡς Ἐρατοσθένους, τοὺς ἄξονας καλουμένους Ἀθήνησιν ἐν οἷς οἱ νόμοι περιέχονται.

Hes. Κύρβις. Στήλη τρίγωνος, ἢ ξυλίνος ἄξων, ἐν ᾧ τὸ παλαιὸν οἱ νόμοι ἐγράφοντο.

Harpocr. p. 24, 5 (Bekk.). Οἱ Σόλωνος νόμοι ἐν ξυλίνοις ἦσαν ἄξοσι γεγραμμένοι. — ἦσαν δὲ, ὡς φησὶ Πολέμων ἐν τοῖς πρὸς Ἐρατοσθένην τετραγώνοι τὸ σχῆμα, διασώζονται δὲ ἐν τῷ Πρυτανείῳ γεγραμμένοι κατὰ πάντα τὰ μέρη. Ποιοῦσι δὲ ἐνίοτε φαντασίαν τρίγωνον, ὅταν ἐπὶ τὸ στενὸν κλιθῶσι τῆς γωνίας.

Cf. Poll. VIII 128. B. An. 274, 24. Schol. Plat. p. 373. Bekk. Cram. An. Ox. I 221. II 455. Timaeum p. 91 (Ruhnke). Tretz. chil. XII 349. Ammon. p. 18. Zonar. Schol. Av. 1354.

Nub. 448 Suid. Bernb. frag. XII. Mein. Anal. Al. 42. Wachsmuth, Stdt. Athen. I 535, 1. Nauck, Arist. Byz. 219. Preller, Pol. 87 seq. Schmidt, Did. 59.

81. *L. Er. Schol. Pac. 199.* (Suid.) *Κύτταρον*. — *Αν-
κρόφρονά φησιν Ἑρατοσθένης
τὸ(ν) κύτταρον λέγειν, ἐν ᾧ
αἱ φηγοὶ ἐγκάθηνται. Οὐκ
δρθῶς. Κυττάρους γὰρ κα-
λοῦσι τὰς τῶν κηρίων καὶ
σφηκίων (sic V) κατατρήσεις,
ὥς καὶ ἐν τοῖς Σφηξίν (1111)
εἴρηκεν || "Ὡςπερ οἱ σκώληκες
ἐν τοῖς κυττάροις κινούμενοι. ||
Θεόφραστος δὲ (H. Pl. III 3, 8)
κυρίως λέγει προάνθησιν τινα
τῆς πεύκης καὶ τῆς πίτυος,
ἥτις ἐστὶν ὥσπερ στάχys μι-
κρὸς ἐκ μεγάλων πυρήνων
(Phot. πυρῶν libr.), ξηραίνό-
μενος δὲ θυλακοῦται καὶ ἀπο-
πίπτει. Οἶον (Suid.) οὖν ἀγ-
γειῶδες. Κ. τ. λ.*

Phot. *Κύτταρος*. Οἱ μὲν
ἀπέδωκαν, ἐν ᾧ αἱ φηγοὶ (Nbr.
σφηκίαι cod.) ἐγκάθηνται.
*Μάχεται δ' αὐτοῖς τὸ τοῦ
Ἀριστοφάνους ἐν Σφηξίν
(1111) || "Ὡςπερ οἱ σκώληκες
ἐν τοῖς κυττάροις κινούμενοι. ||
Ἔοικεν δὲ ἐπὶ τῶν ἀγγειῶδων
τίθεσθαι. Τοῦτο δὲ καὶ
Ἀριστοτέλης ἀποδέδωκε. Θεό-
φραστος δὲ προάνθησιν τινα
τῆς πεύκης καὶ τῆς πίτυος
κύτταρον προσαγορεύει· τοῦτο
δὲ ἐστὶν ὥσπερ ὁ στάχys μι-
κρὸς ἐκ μεγάλων πυρήνων.
Ξηραίνόμενος δὲ θυλακοῦται
καὶ ἀποπίπτει.*

Schol. Thesm. 516. (*Κύτταρον*). Θεόφραστος . . . . *απινων
φησὶ τῆς πίτυος καὶ τῆς πεύκης. Ἑρατοσθένης (δὲ) ἀγγεῖον
τοῦ σφηκὸς ἢ τῆς μελίσσης, ὅπου οἱ σκώληκες ἔνεισι (ἔπεισι
libr.) — Ἄλλως. Κύτταρος καλεῖται τὰ κοιλώματα τῶν μελι-
κήρων (Schneid. μελικηρίδων cod.). Ὅμοίως δὲ καὶ τὸ πῶμα
(Suid. σῶμα cod.) τῆς βαλάνου, ὅπου ἐγκάθεται ἡ βάλανος,
ὑπερ νῦν ἀκουστέον· περὶ γὰρ αἰδοίου λέγει. Cf. schol. Vesp.
1111. Hes. s. v. *Κύπαρος*. *Κύτταροι*. Phot. s. *Κύτταρος*.
Κύτταροι. Poll. I 254. VII 147. Om. Bernh. Schmidt, Did.
p. 45. Ceterum utrumque uerum esse docet Theophr. H. Pl.
IV 8, 7.*

κόφρων δ' ἐν τῷ ἐνάτῳ περὶ κωμωδίας παραθέμενος τὸ Φερεκράτους καὶ αὐτὸς εἶναι φησι γένος κύλικος τὴν λεπαστήν. Ex Athenaeo Eust. 1246, 30 pendere uidetur. Phot. *Λεπασταί. Κύλικές τινες οὕτως ἐκαλοῦντο. Κρατῖνος.*

Hes. *Λεπαστή. Κύλιξ.* Ibid. *Λεπαστίς* (-ής Nauck.) *Οἶνοχόη. Καὶ εἶδος κύλικος.* Cf. schol. Pac. 916. Suid. Poll. X 75. Nauck, Arist. Byz. 220. Heyne, Apollod. IV 1167. Schmidt, Did. 54.

86. **Eu.* Schol. Av. 1406. (Suid.). *Λεωτροφίδη* (-η cod.). *Ἐπειδὴ καὶ οὗτος τῶν σφόδρα λεπτῶν. Ἦ δτι καὶ οὗτος διθυραμβοποιὸς κοῦφος.* — *Τινὲς* (δὲ om. V) *δτι κοῦφος καὶ χλωρὸς ἦν, ὡς ζοικέναι ὄρνιθι. Θεόπομπος δὲ κ. τ. λ.* Cf. frag. 141.

87. *Eu.* Schol. Vesp. 606. *Ὅταν οἴκαδ' ἴω. Ὅτι παλαιὰ ἡ διὰ γυναικῶν τημελία, καὶ οὕτως ἐτημέλουν τοὺς πατέρας καὶ γέροντας, ὥστε μετὰ τὸ νύψαι ἀλείφειν τοὺς πόδας. Εὐφρόνιος δὲ καὶ τοὺς παρ' Ὀμήρῳ λιπαροὺς πόδας οὕτως ἀποδιδόναι τινὰς φησι.* Cf. schol. Plut. 616 (Junt.).

Hes. *Λιπαροῖσι πόδες(σ)ι* — ἢ οὕτω κυρίως ἔφη, ἐπειδὴ ἠλείφοντο τοὺς πόδας οἱ ἀρχαῖοι πρὶν ὑποδήσασθαι. Cf. ibid. s. v. *Λιπαροὶ πόδες.*

Schol. Ξ 186. *Λιπαροῖσιν. Τινὲς ἀλλημιμένοις.* Cf. schol. B. 44.

88. **Eu.* Schol. Ach. 742. *Λωριεῖς δὲ θῆλυ λέγουσι τὴν λιμόν. Et. M. 566, 10. Ἰστέον δτι παρὰ μὲν τοῖς Ἀθηναίοις ἀρσενικῶς λέγεται ὁ λιμός. Παρὰ δὲ τοῖς Λωριεῦσι θηλυκῶς ἡ λιμός.* Cf. frag. 31.

89. *Er.* Harpocrat. 53, 4 Bekk. *Δεκάζων.* — Ἐρατοσθένης δὲ ἐν τοῖς περὶ τῆς ἀρχαίας κωμωδίας, πόθεν τὸ πρᾶγμα εἴρηται, δηλοῖ οὕτω λέγων· *Λύκος ἐστὶν ἥρως πρὸς τοῖς ἐν Ἀθήναις δικαστηρίοις, τοῦ θηρίου μορφὴν ἔχων, πρὸς δὲ οἱ δωροδοκοῦντες κατὰ δέκα γιγνόμενοι συνεστρέφοντο* (var. lect. *ἀνιστρέφοντο*), *ὅθεν εἴρηται Λύκου δεκάς.*

82. *Er.* Athen. XI 499 e. De Lagena — Ἐρατοσθένους δὲ φησι λέγεσθαι (καὶ addo) τὴν πέτασον καὶ τὴν στάμιον ὑπὸ τινων. Πέτασον corruptum videtur. Nescio an antiquitus iuxta formam τὸ πέταχον ὃ ἢ πέταχνος exstiterit. Bernh. frag. LI.

83. *Eu.* Schol. Av. 1563. Πρὸς τὸ λαῖμα τῆς καμῆλον. Εὐφρόνιος, τὸν λαιμόν. Καὶ γὰρ προεῖρηκεν || Ἦς λαιμοὺς τεμῶν ||. Οἱ δὲ ὅτι τὸ αἷμα. Παραπεποίηκε δὲ παρὰ τὸ(ν) λαιμόν. κ. τ. λ.

84. *Hes.* Λακκό[σ]πεδα. Τοῦ σκελετοῦ. (Εὐφρόνιος) φησιν διαχαλασθέντος ὀσχείου (leg. διαχαλασθὲν τὸ ὄσχεον) καὶ τῶν διδύμων κρεμασθέντων καλεῖσθαι λακ(κ)ό[σ]πεδα (-ον?). Τοὺς δὲ διὰ παντὸς καθειμένον ἔχοντας αὐτὸ λακ(κ)οσχέας, [Εὐφρόνιος] ἐπεὶ ὄσχεα (leg. ὀσχεῖα sive ὄσχεον) λέγεται τὸ ἀγγεῖον, ὅπου οἱ διδύμοι ἐμβέβληνται. Ἀπὸ μέρους τὸ μόριον. Οὐκ ἐδ. Φασὶ γὰρ τοῦ ὀσχείου πάντοθεν καθειμένου λακκοσχέας προσαγορεύεσθαι τοὺς τοιούτους. Non omnia intellego. Emendare conatus sum ex Polluce II 172 Euphronii doctrinam prodente (sc. ex Didymo) Τὸ δὲ τῶν ὀρχεων ἢ διδύμων ἀγγεῖον ὄσχεον, οὗ τὸ χαλῶμενον λα(κ)κόπεδον. Τὸν δὲ ἀεὶ χαλαρῶ τούτῳ κεκρημένον λα(κ)κοσχέαν Ἀθηναῖοι καλοῦσιν.

Phot. Λακκοσχέας. Τοὺς καθειμένον ἔχοντας τὸν ὄσχεον, ὃ ἐστὶ τῶν διδύμων ἀγγεῖον.

Ibid. Λακκοσχέων. Μαλακῶν. *Ibid.* Λακ(κ)όπεδον. Τοὺς ὀρχεις. Οὕτως Ἀρισταγόρας (Mein. h. cr. 220 Ἀνταγόρας cod.). Schmidtium (p. 295) falsum esse proponentem pro λακκό[σ]πεδα λακκόσπεα α πέος, σπέος docent Poll. Phot. l. c. Est uocabulum quale ὀρχίπεδον.

85. *L.* Athen. XI 485 d. Ἀμερίως δὲ φησι τὴν οἰνοχόην λεπαστὴν καλεῖσθαι. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ Ἀπολλόδωρος γένος εἶναι κύλικος. Φερεκράτης Κραπατάλοις || Τῶν θεατῶν δ' ὅστις (ἂν) διψῇ, λεπαστὴν λαψάμενος μεστήν ἐκχαρυνδίσαι Bergk comment. p. 301. Mein. frag. com. II 294. || — Ἀν-

κόφρων δ' ἐν τῷ ἐνάτῳ περὶ κωμωδίας παραθόμενος τὸ Φερεκράτους καὶ αὐτὸς εἶναι φησι γένος κύλικος τὴν λεπαστήν. Ex Athenaeo Eust. 1246, 30 pendere uidetur. Phot. *Λεπασταί. Κύλικές τινες οὕτως ἐκαλοῦντο. Κρατῖνος.*

Hes. *Λεπαστή. Κύλιξ.* Ibid. *Λεπαστίς* (-ής Nauck.) *Οἰνοχόη. Καὶ εἶδος κύλικος.* Cf. schol. Pac. 916. Suid. Poll. X 75. Nauck, Arist. Byz. 220. Heyne, Apollod. IV 1167. Schmidt, Did. 54.

86. *Eu. Schol. Av. 1406. (Suid.). *Λεωτροφίδη* (-η cod.). *Ἐπειδὴ καὶ οὗτος τῶν σφόδρα λεπτῶν. Ἦ δτι καὶ οὗτος διθυραμβοποιὸς κοῦφος.* — *Τινές* (δὲ om. V) *δτι κοῦφος καὶ χλωρὸς ἦν, ὡς τοικέναι ὄρνιθι. Θεόπομπος δὲ κ. τ. λ.* Cf. frag. 141.

87. Eu. Schol. Vesp. 606. *Ὅταν οἴκαδ' ἴω. Ὅτι παλαιὰ ἢ διὰ γυναικῶν τημελία, καὶ οὕτως ἐτημέλουν τοὺς πατέρας καὶ γέροντας, ὥστε μετὰ τὸ νύμφαι ἀλείφειν τοὺς πόδας. Εὐφρόνιος δὲ καὶ τοὺς παρ' Ὀμήρῳ λιπαροὺς πόδας οὕτως ἀποδιδόναι τινάς φησι.* Cf. schol. Plut. 616 (Junt.).

Hes. *Λιπαροῖσι πόδεσ(σ)ι* — ἢ οὕτω κυρίως ἔφη, ἐπειδὴ ἠλείφοντο τοὺς πόδας οἱ ἀρχαῖοι πρὶν ἐποδήσασθαι. Cf. ibid. s. v. *Λιπαροὶ πόδες.*

Schol. Ξ 186. *Λιπαροῖσιν. Τινές ἀλλημιμένοις.* Cf. schol. B. 44.

88. *Eu. Schol. Ach. 742. *Λωριεῖς δὲ θῆλυ λέγουσι τὴν λιμόν.* Et. M. 566, 10. *Ἰστέον δτι παρὰ μὲν τοῖς Ἀθηναίοις ἀρσενικῶς λέγεται ὁ λιμός. Παρὰ δὲ τοῖς Λωριεῦσι θηλυκῶς ἡ λιμός.* Cf. frag. 31.

89. Er. Harpocrat. 53, 4 Bekk. *Λεκάζων.* — *Ἐρατοσθένης δὲ ἐν τοῖς περὶ τῆς ἀρχαίας κωμωδίας, πόθεν τὸ πρᾶγμα εἴρηται, δηλοῖ οὕτω λέγων· Ἀνέκος ἐστὶν ἥρως πρὸς τοῖς ἐν Ἀθήναις δικαστηρίοις, τοῦ θηρίου μορφὴν ἔχων, πρὸς ὃν οἱ δωροδοκοῦντες κατὰ δέκα γιγνώμενοι συνεστρέφοντο (var. lect. ἀνιστρέφοντο), ὅθεν εἴρηται Ἀνέκου δεκάς.*

Phot. *Λύκου δεκάς*. Ἦρως πρὸς τοῖς Ἀθήνησι δικασ-
τηρίοις τῶν θηρίων μορφὰς ἔχων, πρὸς δὲ οἱ δωροδοκοῦντες
κατὰ δέκα συνεστρέφοντο. Cf. *ibid.* s. v. ἡ *Λύκου δεκάς*.
Hes. *Λύκου δεκάς*. Zenob. V 2. Apostol. VIII 49. X 93.
Schol. Vesp. 389. B. An. 236, 3. Bachm. An. I 190, 21.
Et. M. 254, 28. Hes. s. *Δεκάζων*. *Δεκάζειν*. *Δεκάζεσθαι*.
Poll. VIII 121. Tim. p. 46. Suid. De re obscura cf. Meier-
Schoem. Att. Pr. 150. Bernh. frag. XVI. Did. p. 57.

90. *L. *Er. Schol. Ach.
689 (Suid.) *Μασταρύζει*.
Συνέλκει καὶ συνάγει τὰ χεῖλη.
*Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὑποτι-
θίων παιδῶν, ἃ τὸν μαστὸν
ἔλκοντα τῷ στόματι συνάγει
τὰ χεῖλη*.

Phot. *Μασταρύζειν*. Τὸ κα-
κῶς μασᾶσθαι. *Κυρηνναῖοι*.
Eust. 1496, 15. *Αἴλιος* δὲ
Λιονύσιος καὶ *μασταρύζειν* τὸ
κακῶς μασᾶσθαι καὶ *βλακι-
κῶς*.

Cf. p. 19.

Haec si iure Eratostheni tribuuntur, uide ne apud Hes.
Μασταρίζειν. *Μαστιχᾶσθαι*. *Καὶ τρέμειν*. Ἦ σφοδρῶς ἢ κα-
κῶς μασᾶσθαι interpretatio τρέμειν Lycophroni debeatur ex
Aristophanis uerbis (Ach. 689) ὑπὸ γήρως collecta. Cf. Phot.
Μασταρύζει. *Τρέμει*. *Ἀγωνιᾷ*.

91. Er. Harpocr. 125, 7. B. Ἐρατοσθένης δ' ἐν τοῖς
περὶ κωμωδίας φησὶν οὕτως· νόμον ὄντος μὴ μεῖον εἰσάγειν
ὠρισμένον τινός, ἐπισκώπτοντες μετὰ παιδιᾷς πάντα τὸν εἰσά-
γοντα μεῖον ἔφασαν εἰσάγειν, ὅθεν τὸ μὲν ἱερεῖον μεῖον προο-
ηγορεύθη, μειαγωγός δὲ ὁ εἰσάγων.

Phot. *Μεῖον*. Τὸ ὑπὲρ τῶν ἐγγραφομένων παιδῶν εἰς τοὺς
φράτορας θυόμενον ἱερεῖον, οὐ μεῖον (Nbr. μεῖζον cod.) ἀπο-
δεδειγμένου τινός σταθμοῦ· ᾧ ἐπεφθέγγοντο οἱ φράτορες εἰ
καὶ μεῖζον εἶη, ὅτι μεῖον. *Καὶ μειαγωγός* ὁ τοῦτο παρέχων.

Cf. B. A. 279, 8. Hes. s. *Μειαγωγός*. Et. M. 533, 37.
Poll. III 53. Pertinet ad schol. Ran. 798, (Suid.), ubi uario-
rum sententiae permixtae proferuntur. Bernh. frag. XXIX.

92. *Er.* Athen. II 41 d. — ᾽Αθηναῖοι δὲ μετὰ κερας καλοῦσι τὸ χλιαρόν, ὡς Ἐρατοσθένης φησὶν [ὑδαρῇ φησὶ καὶ μετὰ κερας]. Ibid. III 123 d. Τὸ δὲ χλιαρόν ὑδωρ ᾽Αθηναῖοι μετὰ κερας καλοῦσιν, ὡς Σώφιλος ἐν Ἀνδροκλεῖ, Ἀλέξις δ' ἐν Λοκροῖς — καὶ Φιλήμων ἐν Κορινθίᾳ, Ἀμφίς δ' ἐν Βαλανείῳ. Non credo Schmidtio (Did. p. 57) omnia haec testimonia ex Eratosthene fluxisse; est locus ad Philyllium cf. Phot. Μετὰ κερας. Τὸ εὐκρατον ἢ τὸ χλιαρόν (ψυχρόν cod.). Φιλύλλιος. Hes. Μετὰ κερας. Τὸ εὐκρατον ὑδωρ ἢ χλιαρόν. Bernh. frag. LII. Frag. com. II 866.

93. *Er.* Harpocr. 126, 22. Μεταλλεῖς. Ἀντίκας ἐν τῷ πρὸς Διοχάρη, εἰ γνήσιος. Οἱ μέταλλα ἐργαζόμενοι μεταλλεῖς ὀνομάζονται. Ἔστι δὲ καὶ δρᾶμα Φερεκράτους Μεταλλεῖς, ὅπερ Νικόμαχόν φησι πεποιηκέναι Ἐρατοσθένης ἐν ἑβδόμῳ περὶ τῆς ἀρχαίας κωμωδίας. Cf. frag. 46.

94. *Eu.* Schol. Av. 997 (Suid.) Μέτων ἄριστος ἀστρονόμος καὶ γεωμέτρης. Τούτου ἐστὶν ὁ ἐνιαυτός ὁ λεγόμενος Μέτωνος. Φησὶ δὲ Καλλίστρατος ἐν Κολωνῷ ἀνάθημά τι εἶναι αὐτοῦ ἀστρολογικόν. Εὐφρόνιος δὲ ὅτι τῶν δῆμων ἦν ἐκ Κολωνοῦ. Τοῦτο μὲν οὖν (V δὲ rel.) ψεῦδος. Φιλόχορος γὰρ Λευκονοέα φησὶ αὐτόν. Τὸ δὲ τοῦ Καλλίστρατου ἄδηλον (Wilamov. δῆλον cod.). Ἴσως γὰρ ἦν τι καὶ ἐν Κολωνῷ· ὁ δὲ Φιλόχορος ἐν Κολωνῷ μὲν αὐτόν οὐδὲν θεῖναι λέγει, ἐπὶ Ἀψεύδους δὲ (τοῦ add. Dind.) πρὸ Πυθοδώρου ἡλιοτρόπιον ἐν τῇ νῦν οὔσῃ ἐκκλησίᾳ πρὸς τῇ τείχει τῇ ἐν τῇ Πνικί. Μήποτε οὖν τὸ χωρίον, φασὶ τινες, ἐκεῖνο πᾶν ὧ περιλαμβάνεται (Dobr. ἐπάνω παραλαμβ. libr.) καὶ ἡ Πνύξ Κολωνός ἐστιν ὁ ἕτερος, ὁ μίσθιος (Meurs., μισθός cod.) λεγόμενος, οὗ (Sauppe, οὕτως cod.) μέρος τι νῦν σύνηθες γέγονε [τὸ del. Sauppe] Κολωνὸν καλεῖν τὸ ὅπισθεν τῆς μακρᾶς στοᾶς. | Ἄλλ' οὐκ ἔστι· Μελίτη γὰρ ἅπαν ἐκεῖνο, ὡς ἐν τοῖς ὀρισμοῖς γεγραπται τῆς πόλεως. Ἴσως δὲ ἐν Κολωνῷ κρήνην τινὰ κατεσκευάσατο· φησὶ γοῦν (Wilam. φησὶν ὁ cod.) Φρύνιχος Μονοτρόπῳ || Τίς δ' ἐστὶν ὁ μετὰ ταῦθ' (ταῦτα Suid. ταῦτα ταύ-

της cod.) ὁ φροντίζων; *Μέτων* δ *Λευκονοεύς*· οἷδ' ὁ τὰς κρή-
νας ἄγων. || *Καθεῖται* δὲ καὶ ὁ *Μονότροπος* ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ
Χαβρίου (Bentl. *χωρίου* cod.) (ὡς add. Dobr.) εἴρηται. Cf.
Wilamov. Kydathen 167 seq. Wachsmuth stdt. Athen. I 348.
Frag. com. II 589.

95. **Er.* Schol. Vesp. 1142. *Μορύχου* σώματι. —
Τῶν περὶ τρυφὴν ἰσπουδακῶτων ὁ *Μόρυχος*.

Schol. Ach. 887 (Suid. s. *Μόρυχος*). *Μορύχῳ*. 'Ο *Μόρυ-
χος* ἐπὶ δυοφαγία ἐκωμωδεῖτο. Ἦν δὲ καὶ τῶν ἡδέως βιούν-
των. *Τραγωδίας* δὲ ποιητὴς οὗτος. Cf. frag. 24.

96. **Er.* Hes. *Μυρρίνην*. Οἱ μὲν *μυρρίνην* (leg. *μυρ-
σίνην*) καλοῦσι. Herod. II 552.

B. An. 578, 6. *Πόρρω*. — οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὡς ἔνιοι παρὰ
πρόθεσιν τὴν πρὸς φασὶ γεγενῆσθαι, ὥστε ἐν ὑπερβατῶ τοῦ
ρ̄ γεγενῆσθαι πόρσω καὶ μεταθέσει τοῦ σ̄ εἰς τὸ ρ̄ πόρρω.
Οὐκ ἀήθως δὲ καὶ τὸ σ̄ εἰς τὸ ρ̄ μεταπίπτει, ὡς ἡ *μυρσίνη*
μυρρίνη, *θαρσεῖν* *θαρρεῖν*. Cf. Orion s. *πόρρω*. Et. M.
683, 42. Et. Gud. 301, 23. Herod. II 383, 27. 530, 33.
572, 26. Cf. frag. 75.

97. *Er.* Schol. Nub. 552. — Ἐρατοσθένους δὲ φησι
Καλλίμαχον ἐγκαλεῖν ταῖς διδασκαλίαις, ὅτι φέρουσιν ὕστερον
τρίτῳ ἔτει τὸν *Μαρικᾶν* τῶν *Νεφελῶν* (cf. schol. 549, 23),
σαφῶς ἐνταῦθα εἰρημένον ὅτι πρότερον καθεῖται. *Λανθάνει*
δ' αὐτὸν, φησὶν, ὅτι ἐν μὲν ταῖς διδαχθείσαις οὐδὲν τοιοῦτον
εἴρηκεν, ἐν δὲ ταῖς ὕστερον διασκευασθείσαις εἰ λέγεται (leg.
λέγει), οὐδὲν ἄτοπον. Αἱ διδασκαλῖαι δὲ δῆλον ὅτι τὰς διδαχθεί-
σας φέρουσι. Πῶς δ' οὐ συνεῖδεν ὅτι καὶ ἐν τῷ *Μαρικᾷ*
προτετελεύτηκε Κλέων, ἐν δὲ ταῖς *Νεφέλαις* λέγεται (581) ||
Εἶτα τὸν Θεοῖσιν ἐχθρὸν βυρσοδέψην; || Om. V. R.

Ad eundem refero schol. Nub. 591. *Ταῦτα* δὲ ἀπὸ τῶν
προτέρων *Νεφελῶν*. Τότε γὰρ ἔζη ὁ *Κλέων*. Ἐπὶ δὲ
τούτῳ τέθνηκε. Καὶ γὰρ *Εὐπολις* μετὰ θάνατον *Κλέωνος*
τὸν *Μαρικᾶν* ἐποίησεν. Καὶ μὴν ὡς μετὰ θάνατον *Κλέωνος*

φαίνεται γεγραφώς τὸ δράμα, ὅπου γε τοῦ Μαρικᾶ Εὐπόλιδος μέμνηται, ὃς ἐδιδάχθη καὶ Ὑπερβόλου μετὰ τὸν Κλέωνος θάνατον. Ταῦτα δὲ ὡς ἔτι ζῶντος Κλέωνος λέγεται. Ἀῆλον οὖν ὅτι κατὰ πολλοὺς τοὺς χρόνους διεσκεύασε τὸ δράμα, καὶ ταῦτα μὲν οὐ πολλῷ ὕστερον, ἐν οἷς δὲ Εὐπόλιδος μέμνηται καὶ τῶν εἰς Ὑπερβόλον κωμωδιῶν, πολλῶ. Om. V. R. Uidetur igitur etiam hyp. VI Eratostheni deberi. Cf. schol. Ran. 569. Schol. Vesp. 1013. 1038.

Simili modo Callimachi dubitationem schol. Nub. 624 ab eo refutatam esse credendum est.

98. *L. Schol. Eq. 100 (Suid.). Καὶ νοῖδίωv. — Τινὲς δὲ ὀνειδισμῶν καὶ λοιδοριῶν ἀπὸ τοῦ οἴνου καὶ τῆς μέθης. Κακῶς. Lycophroni tribuo propter temeritatem interpretationis. Posuit enim quod ex antecedentibus coniecit, non quod uocabulum significabat.

99. Eu. Schol. Nub. 1264. Ὡ σκληρὲ δαῖμον. — Εὐφρόνιος παρὰ Ξενοκλεῖ φησιν εἶναι τὸ χρυσάμπυκες (χρυσάμπυγες V χρυσάντυγες Herm.), ἔξ οὗ παραπεποιῆσθαι τὸ θραυσάντυγες τοῦτο. Ἐπεὶ (δὲ) ἐμνήσθη τοῦ πατρὸς αὐτοῦ (αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ πατρὸς libr., v. 1261), καὶ τὰ αὐτοῦ τραγικοῦ εἰρηκῶς || Ὡ σκληρὲ δαῖμον. || Ἔστι δὲ (καὶ) τὸ || Ὡ Παλλὰς, ὥς μ' ἀπώλεσας || Ξενοκλέους ἐκ τοῦ Λικυμνίου, ὥς φησιν Εὐφρόνιος, λεγόμενον ὑπὸ Ἀλκμήνης, τοῦ Λικυμνίου ὑπὸ Τληπόλεμον ἀνηρημένου· διὸ καὶ ἐπήνεγκεν αὐτὸς || Τί δαί σε Τληπόλεμός ποτ' εἴργασται κακόν; || Nauck, frag. trag. 597. Sic fere auxilio Aldinae in restituendo loco deprauato utendum esse censeo. Quae fides sit Euphronii incertum esse uidetur cf. schol. Reg. — Ἄλλοι δὲ φασὶ ὡς Σοφοκλῆς ἐποίησεν τὸν Τληπόλεμον ταῦτα λέγοντα· — ἔοικε δὲ μᾶλλον Σοφοκλέους εἶναι ταῦτα.

Ex hoc scholio etiam schol. Nub. 1261 Euphronio reddendum est. Τῶν Καρκίνου. Ἐπεὶ τραγικῶς ἀνεφώνησε τὸ ἰὼ μοί μοι. Οἱ δὲ Καρκίνου παῖδες Ξενοκλῆς καὶ Ξενότιμος, καὶ ὁ μὲν χορευτής, Ξενοκλῆς δὲ τραγωδίας ποιητής. Cf. schol.

Pac. 778. Vesp. 1502. Ran. 86. al. Ex quibus multa Euphronii esse apparet.

100. *Er. Schol. Plut. 797.* Οὐ γὰρ πρεπῶδες. Ἐμφασις τοῦ Ἀριστοφανείου προσώπου. Ὁ δὲ λόγος πρὸς τοὺς ἀντιτέχνους πρὸς διασυρμόν, οἳ διὰ τὸν αὐτῶν βόλον (Hemst. τῶν — ὀβόλων cod.) ἐπειρῶντο τὸν δῆμον πρὸς ἐαυτοὺς ἐπάγειν. Καὶ ἐν τοῖς Σφηξίν (58) ἐσεμνύνετο, ὅτι οὐκ ἔστι παρ' αὐτῶ || Οὔτε κάρνα ἐκ φορμίδος δοῦλοι διαρρίπτοντες τοῖς θειωμένοις (Vesp. 58 δούλω διαρριπτοῦντε). || Φαίνεται μέντοι τὸ τοιοῦτον οὐ διὰ τῶν χορηγῶν, ἀλλὰ δι' αὐτῶν τῶν διδασκάλων γινόμενον, ὡς Ἐρατοσθένης ἐπισημαίνεται (διὰ τῶν χορ. γενέσθαι ἀλλ' οὐ δι' — Dobr.). Cf. Schol. Vesp. 58.

101. *Er. Schol. Nub. 967* (Suid.) Παλλάδα. Ἀρχὴ ἄσματος Φρυνίχου. Ὡς (δὲ add. Bergk.) Ἐρατοσθένης φησὶ, (ἄσμ. φησὶν ὡς Ἐρ. Φρυν. V) Φρύνιχος [δὲ] αὐτοῦ (leg. αὐτὸς) τούτου τοῦ ἄσματος μνημονεύει ὡς Λαμπροκλέους ὄντος. (ἔχει δὲ οὕτως addo) || Παλλάδα περσέπολιν (περσέπτολιν R.V.) ..... κλήζω πολεμαδόκον (πολεμοδ. V) ἀγνάν, | παῖδα Διδὸς μεγάλου (δαμιάσιππον om. V. R.) |.

Ἄλλως (om. V. R.) Οὕτως Ἐρατοσθένης. Φρύνιχος αὐτοῦ (leg. αὐτὸς) τούτου τοῦ ἄσματος μέμνηται ὡς Λαμπροκλέους ὄντος, τοῦ Μίδωνος υἱοῦ ἢ μαθητοῦ. Ἐχει δὲ οὕτως || Παλλάδα περσέπολιν (περσέπτολιν cod.) δεινάν (-ην cod.) θεὸν ἐγρεκύνδοιμον | ποτικλήζω πολεμαδόκον ἀγνάν, | παῖδα Διδὸς μεγάλου δαμιάσιππον || , καὶ (τὰ add. Bernh.) κατὰ Λαμπροκλέα ὑποτίθησι κατὰ λέξιν. (δεινάν — ποτι

del. Dind.). Sunt duo versiones eiusdem scholii; ideo errare uidetur Bergk. Poet. Lyr. III⁴ p. 555, prooemium carminis in priore scholio seruatum Phrynicho, alterum Lamprocli tribuens. Est utrumque Lamproclis. Cf. schol. Aristid. tom. III 537. Cramer, Anecd. Ox. III 353. Bernh. frag. XIV.

102. *Eu. Schol. Plut. 385.* — Ἄλλως. Πάμφιλον μὲν Καλλίστρατος καὶ Εὐφρόνιος τραγωδιῶν ποιητὴν φασὶ καὶ

διδάξαι Ἡρακλείδας. Τὰ δὲ λίαν ἐπιτετηδευμένα ὑπομνήματα διστάζει, πότερον τραγικὸς ποιητὴς (ἦν) ἢ ζωγράφος, δν κατηγήσασθαι φασιν Ἀπελλοῦ. Ἐν μέντοι ταῖς διδασκαλίαις πρὸ τούτων τῶν χρόνων Πάμφιλος οὐδεὶς φέρεται (φαίνεται V) τραγικός. Γραφή μέντοι ἐστὶν οἱ Ἡρακλεῖδαι καὶ Ἀλκμήνη καὶ Ἡρακλέους θυγάτηρ Ἀθηναίους ἱκετεύοντες, Εὐρυσθέα δεδιότες, ἥτις Παμφίλον οὐκ ἔστιν, ὡς φασιν, ἀλλ' Ἀπολλοδώρου. Ὁ δὲ Πάμφιλος ὡς ἔοικε καὶ νεώτερος ἦν Ἀριστοφάνους. Cf. Suid. s. v. Διοίσει. Fuhr Mus. Rhen. V 422 seq. Uerum Welckerum uidisse puto Gr. Trag. p. 710. Cf. Brunn, Künstlergesch. II 132.

103. Eu. Schol. Pac. 565. *Μᾶζα καὶ πανδαισία*. — *Φασὶ* (γὰρ om. V. R.) (πανδαισίαν), *δταν* (R. *πᾶν* rel.) *δεῖπνον* [ἐν ᾧ om. R.] *ἕκαστος* *αὐτῷ* *κομίζων* *εἰς κοινὸν κατατίθεται* (θήσῃ R. *κατατίθεται* rel.) *καὶ πάντες πάντων μετέχουσι* (R. V. *μετέχουσι* rel.). *ἔλεγον*, ὡς φησιν *Εὐφρόνιος*, ὁπότε *εἰς κοινὸν κατα[τι]θέντες* *τὰ κομισθέντα* (*κωλυθέντα* V) *δεῖπνα πάντες ἀπέλκον* (*ἀπέκλκον* V). Fortasse Didymus Euphronii falsam doctrinam comprobavit cf. Harpocr. 143, 24 *Πανδαισία*. — *ἔστι μὲν τοῦνομα πολλάκις καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ*. *Πανδαισία* δὲ *ἐστὶ* *τὸ πάντα ἔχειν ἀφθονα καὶ μηδὲν ἐλλείπειν ἐν τῇ δαιτί*. Ἡ γὰρ τοῦ *Λιδύμου* ἀπόδοσις περιέργως. Euphronii explicatio in lexicis non seruata est. Paulo diuersa traduntur schol. Ach. 1086. Cf. Becker Charicl. I 411 seq.

Schol. Vesp. 1005. Ἐπὶ *δεῖπνον*, *εἰς ξυμπόσιον*. Ἐν *ἐστὶν ἐπὶ δεῖπνον εἰς συμπόσιον*. Οὕτω γὰρ *ἐκάλουν*, ὥστε *μόνον εἶναι τὸν οἶνον κοινόν*, τὰ δὲ λοιπὰ *ἐαυτοῦ* (leg. *ἐαυτῷ*) (*ἕκαστον*) *κομίζειν οὕτω κληθέντα* (τοὺς *κληθέντας*?). *Πανθοινίαν* δὲ

104. Eu. Schol. Av. 765. *Φυσάτω πάππους*. *Εὐφρόνιος* φησι *πάππον ὄρνέον τι εἶναι*. Πρὸς τὸ ὄνομα οὖν παίζει, ὅτι εἰ *ἀναβάς* *τις* *πρὸς ἡμᾶς γενήσεται πάππος* (*πάππους* V. R.), *ἔξει ἀποδεικνύναι φράτορας*, ὃ *ἐστὶ* *συγγενεῖς*. Οἱ γὰρ *εὐθυνόμενοι* ὡς *ξένοι* *δφείλουσι* *τοὺς ἰδίους πάππους ἀποδεικνύναι*

ἐκ (τὲ add. R.) φρατρίας ἀνωθεν ὄντας. Καλλίμαχος οὐκ ἀναγράφει (Bentl. ἀναγράφω cod.) τὸν πάππον. Recte emendasse credo Benthleium ἀναγράφει cf. schol. Av. 303, 304, 884, 1181. Schmidt, Did. 294. Hes. Πάππος· — σημαίνει δὲ καὶ ὀρνέου εἶδος.

Aelianus N. A. III 30 hinc πάππον avem sumpsisse uidetur.

105. Eu. Phot. (Suid.) Παραιξορουσον (πάρεξ ὄρουσον Mein. frag. com. II 1157, παρεξόρουσον Bernh. ad Suid.). Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς. Ἀπέδωκαν δὲ οἱ μὲν παιδιᾶς εἰδός τι. Εὐφρόνιος δὲ παροιμιωδῶς λέγεσθαι ἐπὶ τῶν παρακείμενων ταχέως ἤκειν ἢ ἀπαλλάττεσθαι. Cf. Apostol. XIII 87 (ubi εὐφρόνιος exstat).

106. L. *Er. Schol. Vesp. 91. Οὐδὲ πασπάλην. Ἀντὶ τοῦ οὐδὲ βραχύ. Πρὸς Λυκόφρονα δέ, ὅτι ἀδιορίστως ἀπέδωκεν ἐλάχιστόν τι. Τινὲς δὲ φασιν, ὅτι μαγνίτην? κέγχρον πασπάλην φασί.

Phot. Πασπάλη. Τὸ τυχόν. Οἱ δὲ κέγχρον. Οἱ δὲ τὰ κέγχρινα ἄλευρα. Ἰππῶναξ· πασπαληφάγον γρόμφιν.

Hes. Πασπάλη. Τὸ τυχόν. Οἱ δὲ κέγχρον. Ἡ ἄλευρα κρίθινα.

Ibid. Πάλη[ν]. Ἄλευρα. Καὶ σποδός. Τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου. Cf. Et. M. 661, 11. 650, 4. Eust. 898, 8. Πάλη δὲ κυρίως κατὰ Αἴλιον Διονύσιον λεπτότατον ἄλευρον καὶ τέφρα. Φερεκράτης Ἰπνῶ || Ἀνέπλησα τῷ φθαλμῷ πάλης φυσῶν τὸ πῦρ frag. com. II 279 ||.

Eudem Lycophronem redolet schol. Nub. 262 Παιπάλη γενήσομαι. Ἦγουν ἀφανισθήσομαι καὶ εἰς οὐδὲν ἐλθῶ. Θ. Cf. Piers. ad Moer. 330. Curtius, Grundz.³ 271. Schmidt, Did. 53¹²).

¹²) Quae disputata sunt de Pisistratidis schol. Vesp. 502 cf. Lys. 619. Eq. 449. Bernh. frag. XVII ad Eratosthenis chronographica referenda esse uidentur cf. Müller post Herod. Didot. p. 200.

107. *Em. Athen. XI 495 a. c. Περίκαι. Καλλίστρατος* ἐν ὑπομνήμασι *Θρατῶν Κρατίνου* ἀποδίδωσι κύλικα. *Κράτης δ'* ἐν δευτέρῳ *Ἀττικῆς* διαλέκτου γράφει οὕτως. Οἱ χάες *περίκαι*, καθάπερ εἶπομεν, ὠνομάζοντο. Ὁ δὲ τύπος ἦν τοῦ ἀγγείου πρότερον μὲν τοῖς παναθηναϊκοῖς ἐοικώς, ἥνικα ἐκαλεῖτο *περίκη*, ὕστερον δὲ ἔσχεν οἰνοχόης σχῆμα, οἷοί εἰσιν οἱ ἐν τῇ ἑορτῇ παρατιθέμενοι, ὁποῖους δῆποτε ὄλπας ἐκάλουν, χρώμενοι πρὸς τὴν τοῦ οἴνου ἔγχυσιν. — *Σέλευκος* δὲ *πελίχνα* *Βοιωτοῦς* μὲν τὴν κύλικα, *Εὐφρόνιος δ'* ἐν ὑπομνήμασι τοὺς χάας.

Poll. X 73. "Ενιοι μέντοι τὸν χοδν καὶ πελίκην (πελίχνην?) κεκλησθαι νομίζουσι καὶ εἶναι τοῦνομα Βοιωτικόν. Cf. ibid. X 67. Cf. Phot. Hes. s. v. Περίκαν. Curt. Grundz.³ 457. Frag. com. II 64.

108. *Er. Schol. Eurip. Hec. 574. Φύλλοις ἔβαλλον. — Ἐρατοσθένης γὰρ περὶ τῆς φυλλοβολίας φησὶν, ὥς πάλαι χωρὶς ἄθλων ἀγωνιζομένων ἀνθρώπων τῷ νικήσαντι καθάπερ ἔρανον εἰσφέροντες ἔρριπτον τῶν θεατῶν ὕπως ἔκαστος ἠδύορει. [Διὸ δὴ σύννητες ἐγένετο κύκλῳ περιπορευόμενον ἐπαγείρειν καὶ λαμβάνειν τὸ διδόμενον deleo.] Οἱ μὲν οὖν εὐπορούμενοι (ἐμπορευόμενοι cod.) διάφορα δῶρα, τῶν δὲ λοιπῶν οἱ μὲν ἐγγυὲς καθήμενοι στεφάνους ἐπετίθεσαν, οἱ δὲ ἀνωτέρω τούτων (τοῦτο cod.), ὅπερ ἦν λοιπόν, ἔβαλλον τοῖς ἀνθεσι καὶ φύλλοις. Καὶ νῦν μὲν ἐπὶ τοῖς ἐπιφανῶς ἀγωνιζομένοις*

Phot. (Suid.) Περιεργιζόμενοι. Ὡστερ οἱ νικηφόροι περιω(ειρ)όμενοι ἀθληταί. Πολιτείας ἐ ἐπὶ τέλει. Λέγεται γὰρ ὅτι τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ἄθλα προὔτιθεσαν τοῖς ἀγωνιζομένοις, ὃν τρόπον καὶ Ὅμηρος καὶ ἄλλοι ποιηταὶ ἱστοροῦσιν. Ἐπεὶ δὲ ἤρξαντο χωρὶς ἄθλων ἀγωνίζεσθαι, τοὺς νικήσαντας οἱ μὲν κατὰ φιλίαν ἢ συγγένειαν προσήκοντες στεφάνους ἀνέδουν. Τῶν δ' ἄλλων οἱ μὲν σύνεγγυς καθήμενοι καὶ περι(ου)σιάζοντες πλέονος ἄξια ἐπετίθεσαν. Οἱ δὲ πορρώτερον ἀνθεσι καὶ φύλλοις ἔβαλλον περιερχομένους· ὥς καὶ νῦν τοῖς ἐπιφανῶς ἀγωνισαμένοις ἐπιβάλλουσι πετάσους καὶ ζῶνας, οἱ

προβάλλουσι ζώνας, [πέταλα?],
χιτωνίσκους, πετάσους, κρηπί-
δους. Διὸ σύνηθες ἦν κύκλω
περινοστούδντας ἀγείρειν τὰ δι-
δόμενα (del. Bernh. Dind.).
Ἔως μὲν οὖν ἐν ἀγώνισμα κατὰ

δὲ χιτῶνας. Ἐκ τούτου σύν-
ηθες ἐγένετο κύκλω περι-
πορευομένους τοὺς ἀθλητὰς
ἐπαγείρειν καὶ λαμβάνειν τὰ
διδόμενα. Ὅθεν Σιμωνίδης
κ. τ. λ.

τὴν Ὀλυμπίαν ἦν, δασιλῆς ἐγένετο ἡ τῶν δώρων δόσις. Πολυ-
πλασιαζομένων δὲ τούτων ταῦτα ἐμειοῦτο, εἰς πολλοὺς (Bernh.
πολλὰ cod.) καταμεριζόμενα, καὶ τέλος ἡ φυλλοβολία κατελείφθη.

Eust. 1430, 37. Λέγεται δὲ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον
Ἀλικαρνασσεᾶ ἀγείρειν καὶ τὸ περιέναι καὶ περινοστεῖν ἐπὶ
νίκη ἢ ἐτέρῳ τινὶ φησι τοιοῦτω· ὅθεν ἴσως καὶ ὁ ἀγύρτης.

Cf. frag. com. II 51, 745. Hes. s. v. Ἀγείρειν. Ἀγύρτης.
Ἀγερισικύβηλις. Ἀγυρτοῦς. Et. M. 14, 31. B. An. 331, 14.
Schol. Pind. Pyth. IX 219. Suid. s. Ἀγύρτης. Tim. s. Περι-
αγειρόμενοι. Clem. Al. paedag. 213 P. Miller, Misc. 403.
Müller post Herod. Didot p. 203. Cobet, Mnem. IX 431.
XI 388. Bernh. p. 248.

109. *Er.* Schol. Ran. 1028. Ἐχάρην γοῦν ἠνίκ' ἤκουσα.
Ἐν τοῖς φερομένοις Αἰσχύλου Πέρσαις οὔτε Δαρείου θάνατος
ἀπαγγέλλεται οὔτε χορὸς τὰς χεῖρας συγκρούσας λέγει ἱανοῖ,
ἀλλὰ τὰ μὲν πράγματα ὑπόκειται ἐν Σούσοις καὶ περίφοβός
ἐστιν ἡ μήτηρ Ξέρξου ἔξ ὀνείρου τινός· χορὸς δὲ Περσῶν
γερόντων διαλεγόμενος πρὸς αὐτήν, εἴτα ἄγγελος ἀπαγγέλλων
τὴν περὶ Σαλαμῖνα ναυμαχίαν καὶ τὴν Ξέρξου φυγὴν. Χαῖρις
δὲ φησι τὸ Δαρείου ἀντὶ τοῦ
Ξέρξου. Σύνηθες γὰρ τοῖς
ποιηταῖς ἐπὶ τῶν νύκτων τοῖς
τῶν πατέρων ὀνόμασι χρῆσ-
θαι. Πρὸς δὲ ἔστιν εἰπεῖν,
ὅτι ἐν τῷ δράματι λέγεται ||
Ξέρξης μὲν αὐτὸς ζῇ τε καὶ
βλέπει φάος v. 297. | Ἡρόδι-
κος δὲ φησι διττοῦ γεγονέναι
τοῦ θανάτου (? διττὰς γεγο-

ἄλλως. Αἰδύμος, ὅτι οὐ περι-
έχουσι θάνατον Δαρείου οἱ
Πέρσαι τὸ δρᾶμα. Διὸ τινὲς
διττὰς καθέσεις (Cas. καταθέ-
σεις V. θέσεις rel.) τουτέστι
διδασκαλίας τῶν Περσῶν φασι
καὶ τὴν μίαν μὴ φέρεσθαι.
Τινὲς δὲ γράφουσι Δαρείου· τοῦ
Ξέρξου [οἱ δὲ del. Fritzsche.],
ὅτι τοῖς κυρίοις ἀντὶ τῶν

νέναι τὰς καθέσεις Dobr.) καὶ τὴν τραγωδίαν ταύτην περιέχειν τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην. Ἰσοκῶσι δὲ οὗτοι οἱ Πέρσαι ὑπὸ τοῦ Ἀισχύλου δεδιδάχθαι ἐν Συρακούσαις, σπουδάσαντος Ἰέρωνος, ὡς φησιν Ἐρατοσθένης ἐν γ' περὶ κωμωδιῶν.

πατρωνυμικῶν (πατρωνυμικοῖς ἀντὶ τῶν κυρίων Fritzscher.) κέχρηται, καὶ ὅτι (ζῆ ἔτι add. Fritzscher.) ὁ Ξέρξης, οἱ δὲ ὅτι εἰδῶλον Δαρείου φθύγεται ἐκεῖ, τεθνήκωτος δηλονότι.

Vita Aeschyli (Kirchhoff p. 381) Φασὶν ὑπὸ Ἰέρωνος ἀξιώθεντα ἀναδιδάξαι τοὺς Πέρσας ἐν Σικελίᾳ καὶ λίαν εὐδοκιμεῖν.

Qui ultimus de loco conclamato disputavit Holzinger (Ztschft. f. d. österr. Gymnas. XXXI 598) sententiam mihi non probavit; nam Eratosthenem iam hoc loco offendisse uerba demonstrant, quo tota argumentatio quamvis acuta corrui videtur.

110. *L. Schol. Av. 14 (Suid.) Ὁ πίνακοπώλης — ἢ πίναξ εἶδος ὀρνέου. Cf. p. 5.

111. L. *Er. Schol. Thesm. 567 (Suid.) (Ποκάδας.) Ὅτι (ἐπὶ add. Suid.) γυναικείων τριχῶν ὡς τὸ πολὺ (ὡς τὸ πλοκάδες? cf. Poll. II 28), καὶ ὅτι παρετυμολογεῖ τὸν πόκον οὐ κακῶς. Ἀνκόφρων δὲ ἀπλῶς τὰς τρίχας. Ἐμπλοκή δὲ τις φαίνεται καὶ (ὡς add. Schneid.) πλοκαμῖδες σπανίως ποτὲ ἐπὶ ἀνδρὸς λέγεται.

Phot. Π[λ]οκάδες. Τρίχες. Cf. Et. M. 323, 55.

Hes. Ποκάδες. Τρίχες. Ἀπὸ τοῦ πέκεσθαι, ὅθεν καὶ πόκος.

Eust. 1528, 18. Σημείωσαι δὲ ὅτι, εἰ καὶ ταυτὸν ποτε πλόκαμος καὶ πλοκαμῖς, ἀλλ' οἱ παλαιοὶ καὶ κόσμον γυναικεῖον τὴν πλοκαμίδα εἶναι δηλοῦσιν. — Schmidt, Did. 53.

112. *Em. Schol. Av. 250. Ὡν τ' ἐπὶ πόντιον. — Ἔστι δὲ παρὰ τὰ Ἀλκυῶνος || Ὅς τ' ἐπὶ κύματος ἄνθος ἄμ' ἀλκυόνησσι ποτᾶται (leg. ποτῆται) ||, διὸ καὶ Ἀωρικῶς εἴρηται. Cf. frag. 67. Bergk, P. lyr. III⁴ p. 47.

113. **Er.* Plut. Moral. 785 b. Πῶλον δὲ τὸν τραγωδὸν Ἐρατοσθένης καὶ Φιλόχορος ἱστοροῦσιν ἐβδομήκοντα ἔτη γεγενημένον ὀκτὼ τραγωδίας ἐν τέτταρσιν ἡμέραις διαγωνίσασθαι μικρὸν ἔμπροσθεν τῆς τελευτῆς. Cf. Gell. N. A. VI 5. Bernh. frag. IX. Fortasse aptius ad chronographica refertur.

114. *Eu.* Schol. Vesp. 604. Πρωκτὸς λουτροῦ. — Εὐφρόνιος μὲν ὡς τῆς εἰκόνος αὐτοῦ ματαίας οὔσης (fort. τῆς εἰκόνος ἐπὶ τοῦ ματαίου οὔσης), ὅτι ματαίων ἐπιθυμεῖς. Καὶ γὰρ τὸ μέρος ἐκεῖνο πλυνόμενον (περιγίνεται τῆς καθάρσεως καὶ) ἔτι μολύνεται (καὶ μᾶλλον ἐν τῇ ῥύσει τῆς γαστροῦς). Καλλίστρατος δὲ φησὶ παροιμία (παροιμία φησὶ V) πρωκτὸς λουτροῦ περιγίγη, ἐπὶ τῶν βιαζομένων εἰς κακὸν ἑαυτοῖς (V. R.), ὡς εἴ τις βιάζοιτο μὴ ἀποπλύνεσθαι.

Cf. Phot. (Suid. Hes. Diogen. III 58. Append. prov. IV 61.) Πρωκτὸς λουτροῦ περιγίγη (περιγίνεται Diog. Append. prov.) Παροιμία, ὅταν τις μὴ δύνηται (x' ἂν add. Suid.) ἀπονίψασθαι, ἀλλ' ἡ κοιλία (αὐτῷ om. Phot.) ἐπιφέρειται. Ἐπὶ τῶν ἀνωφελῶν (ἀνωφελῶς Diog.) οὖν καὶ εἰκὴ πραττομένων ἐλέγετο. — *Aliena affert* Apostol. XIV 78.

115. *L.* **Er.* Hes. Πύππαξ. Τὸ νῦν βόμβαξ λεγόμενον πύππαξ ἔλεγον, ὡς *Λυκόφρων* ᾠήθη. Οὐκ ἔστι δέ. Τὸ μὲν γὰρ βόμβαξ τίθεται καὶ ἐπὶ σχετλιασμοῦ καὶ ἐπὶ γέλωτος, τὸ δὲ πύππαξ οὐχί.

Schol. Plat. p. 369. B. Τὸ νῦν βόμβαξ λεγόμενον πύππαξ ἔλεγον, ὡς καὶ *Λυκόφρων* ᾠήθη. Οὐκ ἔστι δέ. Τὸ μὲν γὰρ πύππαξ τίθεται καὶ ἐπὶ σχετλιασμοῦ καὶ ἐγκωμίου, τὸ δὲ βόμβαξ οὐκ ἐτι.

Phot. Πύππαξ. Ἐπίφθεγμα σχετλιασμοῦ ὡς πένθους ἀμετάφραστον, ὡς τὸ ἰοῦ (Pors. τρισ(χ)αἰδέκατον cod.).

Hes. Φύππαξ. Ὅπερ ἡμεῖς βόμβαξ. Cf. *ibid.* s. v. *Βόμβαξ*.

Schol. Theom. 45 (Βόμβαξ.) Ἐπίρρημα ἐπὶ θαυμασμοῦ λαμβανόμενον.

Phryn. (B. An. 69, 7) Ὑπερπυππάζειν. Ὑπερθαυμάζειν,

ἐκπλήττεσθαι, παρὰ τὸ πύππαξ, ὃ ἐστὶν ἐπίρρημα θανμασμοῦ.
Schmidt, Did. 54.

116. *Eu. Schol. Av. 798* (Suid.). Ὡς *Διτρέφης γε. Εὐφρόνιος* τὰ περὶ (τῷ om. V) *τραχήλῳ τῆς πυτίνης* κρεμάμενα ἱμαντάρια (Suid. αἱμαντάρια cod.) ἐκατέρωθεν πτερὰ καλεῖσθαι, καὶ ὅτι οὗτος πυτίνας ἔπλεκεν. Ἀμάρτυρα δὲ ἀμφότερα. — Ἄλλως. Οὗτος θάλλινα ποιῶν ἀγγεῖα ἐπλούτησε καὶ ἱππάρχησε (ἱππ. καὶ ἐπλ. V) καὶ ἐφυλάρχησεν (οὗτος πολυπράγμων add. V).

Schol. Av. 1442. Ὁ *Διτρέφης*. — Εἴρηται δὲ περὶ αὐτοῦ ἀνωτέρω, ὅτι [ὁ *Διτρέφης*] πυτινοπλόκος ὢν γέγονε φύλαρχος καὶ ἱππαρχος. Symmacho igitur Euphronius a Didymo castigatus sententiam probasse uidetur.

117. **L. Schol. Av. 798. Πυτιναῖα μόνον ἔχων. Ὅρνεον μικρὸν ἢ πυτίνη. Lycophronem intellego ex temeritate interpretationis, quippe qui inde, quod dicitur πτερὰ πυτιναῖα, coniecirit avem esse πυτίνην, quod autem dicitur πυτιναῖα μόνον, parvam avem esse.*

118. *Eu. Schol. Vesp. 1530. Πῖπτε σκέλος. Εὐφρόνιος* οὕτω φησὶν ὀνομάζεσθαι σχῆμά τι τραγικῆς (τραγωδικῆς V. an κωμικῆς?) ὀρχήσεως. Βέμβικες (βέμβηκες V) δὲ περιφοραί, περιαγωγαί (τουτέστι σοφαί add. V). Licet uerum sit, at ἀμάρτυρον. Respicit fortasse locos uelut Pac. 332. Vesp. 1492.

119. *Er. Hes. Ροίκου κριθοπομπία. Ἐρατοσθένης ἐν τῷ ἐννάτῳ, τῶν Ἀμαθουσίων βασιλέα τοῦτον αἰχμάλωτον γενόμενον, εἶτα ὑποστρέψαντα πρὸς ἑαυτὸν, τῇ πόλει Ἀθηναίων κριθὰς ἐκπέμψαι φησὶν.*

Suid. *Ρύκου κριθοπομπία. Ἐρατοσθένης ἐν τῷ 9' φησὶ βασιλέα τοῦτον αἰχμάλωτον γενόμενον, εἶτα ὑποστρέψαντα εἰς ἑαυτὸν τῇ πόλει Ἀθηναίων κριθὴν ἐκπέμψαι.*

Bernh. frag. XLII. Schmidt, Did. 55.

120. L. *Er. Phot. Σακίζειν. Τὸν τρυγῶδη διὰ σάκκου καὶ στρέβλης ἤθειν οἶνον. Οὕτως Λυκόφρων. Lycophro incertum comicum male intellexisse uidetur cf. Hes. Σακκίζειν. Ἐπὶ τοῦ ἐκκενώσαι διὰ κλοπὴν τοὺς σάκκους, ὁποῖόν φασι τοῖς ἐργάταις (δ ποιεῖν φασι τοὺς ἐργάτας Vossius); ἐργάτας corruptum esse uidetur.

Phryn. (B. A. 68) Ὑποσακίζεται τὰ χρήματα. Ἀντὶ τοῦ ὑπαναλίσκονται, ὑποκενοῦνται ἀπὸ τῶν τὰ σακία κενοῦντων ἢ ἀπὸ τῶν τοῖς σακίοις διηθουμένων, οἶον οἶνου ἢ τινος τοιούτου. Ὑποσακίζεται οὖν τὰ χρήματα, οἶον ὑπορρεῖ.

Hes. Ὑποσακίζειν. Ὑπηθεῖν τῷ σάκκῳ. Καὶ τὸ προ[σ]-κόπτειν.

Hes. Ὑπεσάκκισεν. Ὑπήθει τῷ σάκκῳ. Ἐνιοι προ(ῦ)κοπτε. Cf. Schmidt, Did. 51.

121. Er. Phot. Σάμακα. Ἐρατοσθένης ἀπέδωκε τὸν φορμόν, ἄμεινον δὲ τὸν τοξικὸν κάλαμον. Οὕτως Λύσιππος. (Λίδυμος vel Λυκόφρων mauult Schmidt 56.)

Hes. Σάμαξ. Ὕλη τις δρυώδης, οἶον βούτομον. Οἱ δὲ φορμόν. Καὶ οἱ πλείους (σάκταν add. Hemst.) ἀπὸ τοῦ σάττεσθαι. Ἐνιοι δὲ τὴν βούτομον καλεῖσθαι σάμακα. Καὶ τοξικὸς κάλαμος. Ἀφ' οὗ τὰ λεπτὰ συνάγοντες στιβάδια ποιοῦσιν.

Phot. Σάκτρα. Φορμός· ἀπὸ τοῦ σάττεσθαι. Οἱ δὲ τὸν τοξικὸν κάλαμον. Ubi uide Naberum. Hes. Σάκτας· ὁ θύλακος. Cf. schol. Plut. 681.

Poll. X 43. Ἔστι δὲ ὁ σάμαξ ρὶν καλάμου τοῦ καλουμένου σάκτου. Μάλιστα δὲ ἐπὶ στρατείας αὐτῷ ἐχρῶντο ὡς Χιωνίδης. — Frag. com. II 5, 748.

122. L. *Er. Phot. Σεσέλλισαι (σεσάλλισαι cod.). Μάτην ἐπῆρσαι. Ἀπ' Αἰσχίνου τοῦ Σέλλου, ὃς ἦν κομπαστῆς καὶ ἀλαζών, ἐν τε τῷ διαλέγεσθαι καὶ ἐν τῷ προσποιεῖσθαι πλουτεῖν. Λυκόφρων δ' ἀπέδωκε τὸ σελλίζεσθαι ἀντὶ τοῦ ψελλίζεσθαι.

Hes. Σελλίζεσθαι. Ψελλίζεσθαι· τινὲς δὲ σελλίζει· ἀλαζονεύει.

Ibid. Σε(σ)έλλισαι. Φρύνιχος ἐν Κρόν[ι]ῳ || Ἄγαμαι, Διονῦ, σοῦ στόματος ὡς σε(σ)έλλισαι κεκομμένα πολλάκις frag. com. II 584 |. Αἰσχίνης τις ὑπῆρχε Σέλλον καλούμενος, ἀλαζὼν καὶ ἐν τῷ διαλέγεσθαι καὶ ἐν τῷ προσποιεῖσθαι πλουτεῖν, πενόμενος καθ' ὑπερβολήν, ὡς τοὺς παραπλησίους τοῦτω καλεῖσθαι (σέλλους).

Si vera explicatio iure Eratostheni tribuitur, eiusdem sunt schol. Av. 823. Vesp. 325, 459, 1267. Schmidt, Did. 50.

123. *L. Schol. Vesp. 352. Οὐδ' εἰ σέρφω. Ὅτι ἐν Ὁρνισί τινες τὸ || Εὐδὲι καταφαγῶν μύρτα καὶ σέρφους v. 82 || ἔξηγοῦνται καρπὸν τὸν σέρφον. Ἔστι δὲ θηρίδιόν τι μικρόν (σμικρόν V.).

Schol. Av. 568. Ὁρχίλος ὄρνις. — Τὸ δὲ σέρφον ἔνορχιν ὡς κριὸν ἔνορχιν. Αἴηλον δὲ ἐντεῦθεν, ὅτι οὐχ ὡς οἶονταί τινες, σπέρμα τι (σπερμάτιον R) ὁ σέρφος.

Igitur interpres temere coniecit σέρφον esse simile aliquid quod μύρτα. Sic Lycophro munere suo fungi solet.

124. *Er. Quintil. XI 2, 11. (Simonides) cum pugili coronato carmen — mercede pacta scripsisset, abnegatam ei pecuniae partem, quod — in laudes Castoris et Pollucis exierat. — Est autem magna inter auctores dissensio, Glaucōne Carystio an Leocrati an Agatharcho an Scopae scriptum sit id carmen et Pharsali fuerit haec domus, ut ipse quodam loco significare Simonides uidetur utque Apollodorus et Eratosthenes et Euphorion et Larissaeus Euripylus tradiderunt, an Crannone, ut Apollas (et add. Bentl.) Callimachus, quem secutus Cicero hanc famam latius fudit.

Non credo Bernhardyō frag. XXII hanc doctrinam Eratosthenis ex catalogo Simonidis carminum fluxisse. Fortasse aptius totus locus ad chronographica refertur, quod Eratosthenes cum Apollodoro coniunctus monere uidetur.

125. *Er. Schol. Av. 122.*
Σισύραν. Σισύρα καὶ σι-
σύρα καὶ σίσυς διαφέρουσι.
Σισύρα μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐξ
αἰγείων δερμάτων ἐτι τὰς
τρίχας ἔχον (ἐχόντων?) σκέ-
πασμα (V. σκέπαστρον rel.).
Τὴν δὲ σισύραν οἱ κατὰ Λι-
βύην λέγουσι τὸ ἐκ τῶν κω-
δίων ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον.
Σίσυς δὲ ἐστι παχὺ ἱμάτιον
καὶ εὐτελές, πρὸς δὲ καὶ μι-
κρόν, ἐπιτήδειον εἰς ἕν ἄπ-
τεσθαι οἶον ἔξωμίδιον. — Ὁ δὲ
Ἐρατοσθένης, ὡς ἐστι βαίτη
(βέτη V). Καθάπερ τὸ δέν-
δρον τὸ αὐτὸ καὶ ἀνδραχρον
(ἀνδρόχαιον V) καὶ ἀνδράχνην
(ἀνδρόχην V) καλοῦμεν, οὕτως ὦντο σισύραν καὶ σίσυν ἐπὶ
τοῦ αὐτοῦ ἐκδέχεσθαι καὶ τρίτην προσλαμβάνουσι σισύρην οἱ
κατὰ Λιβύην τὸ ἐκ τῶν κωδίων (ῥαπτόμενον) [τὸ] ἀμπεχόνιον,
(τὸ γούνην) καλούμενον. — Καὶ τὴν σισύραν βαίτην (βέτην
V.) ὑπέλαβον εἶναι (τινες om. V.). Τὸ δὲ οὐκ ἔστιν ἀληθές,
ἀλλὰ χλαίνης εἶδος εὐτελοῦς, οἶον ἔξωμίδα ἢ διπλοίδα ἢ τοιοῦ-
τόν (τι om. V.) Οὕτως ἐν τῷ λεξικῷ.

Et. Gud. Σισύρα. Ἡ γούνα· αἰγείον στέγαστρον.

Cf. Hes. s. v. Σισύρα. Σίσυρον. Σίσυς. Σισυρνώδη[ς]
στολή(ν). Βαίτη. Σίσυρος. Phot. s. Σισύρα. Et. M. 714, 24.
Schol. Theocr. V 15. Schol. Vesp. 738. Lys. 933. Poll. VII
70. Ammon. Valck. p. 128. Tim. Ruhnck. 121. Bernh. frag.
XXV. Schmidt, Did. 62 seq., qui errat. schol. Ran. 1459
πρὸς τὴν διαφορὰν contra Lycophronem dictum esse putans;
quod ut intellegas cf. schol. Av. 933 Πρὸς τὴν σπολάδα,
schol. Vesp. 496 al.

Schol. Plat. p. 466 (Bekk.)
Σισύραν. Ἐρατοσθένης σι-
σύραν φησὶ στέγαστρον ἐξ αἰ-
γείων δερμάτων τετριχωμένων,
σίσυραν δὲ τὸ ἐκ τῶν κωδίων
ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον, ὃ γούνη-
ναν φασίν.

Eadem Cod. Taurin. post
Et. Gud. p. 1030. Schol. Ran.
1459. — Πρὸς δὲ τὴν δια-
φορὰν. Ἐν τισι [οὖν add. R.]
(σίσυς add. Schmidt) καὶ σι-
σύρα καὶ σισύρα ἐκ τρίτου
τὸ αὐτό, πλὴν ὅτι ἡ μὲν σι-
σύρα δοκεῖ βαίτη (vel ῥαπτὴ,
βαπτὴ cod.) εἶναι ἐκ δερμά-
των αἰγείων, ἡ δὲ χλαῖνα ἀπὸ
ἐρίων.

126. **L. Er.* Schol. Vesp. 1138. Ἐγὼ δὲ σισύραν. — Σισύραν εἶπε οὐ τὸ μαλλωτὸν στρώμα, ἀλλὰ βαίτην (βαϊτόν V.) Ἔστι δὲ ἡ ἀπὸ δερμάτων συρραπτομένη χλανίς. Cum Eratosthenis doctrina alienae opposita sit, in promptu est Lycophronem esse suspicari. Cf. schol. Eccl. 840. Σισυρών· τῶν μαλλωτῶν στρωμάτων. Cf. schol. Eccl. 347¹³).

127. **Eu.* Herodian. I 394, 24. — Σκῶρ. Τοῦτο δέ φασι Λωριεῖς ὀξύνειν. Cf. frag. 31. Σκῶρ est glossa apud solos comicos occurrens.

128. **L. *Er.* Schol. Ran. 146 (Suid.) Καὶ σκῶρ αὐτοῦ· (ὅτι R.) τινές (δὲ V) φασι τῷ σκῶρ πρῶτον κεχρησθαι Στράτιν ἐν Ἀταλάντῃ (Ἀταλάντῳ cod. Ἀταλάντης Suid.) δράματι· ψεῦδος δέ (γὰρ R.), πολλῶ γὰρ ὕστερον τῶν Βατράχων δεδίδακται (δέδεικται R.) ἢ Ἀταλάντῃ (ὁ Ἀτάλαντος cod.) Στράτιδος. Frag. com. II 766. Singularem similitudinem hoc scholion prae se fert cum frag. 7.

129. *Eu.* Schol. Av. 933. (Suid.) Σὺ μέντοι σπολάδα. Πρὸς τὴν σπολάδα, ὅτι διφθέρα ὀποιοῦν. Σοφοκλῆς Αἴαντι Λοκρῷ || Καταστίκτου κυνὸς σπολὰς Αἰβυσσα παρδαληφόρον (1. παρδαλήφορον) δέρος. || (Εὐφρόνιος δὲ χιτῶνα δερμάτινον). Καλλίστρατος δὲ οἶον ἔφαπτον δερμάτινον· [Εὐφρόνιος δὲ χιτῶνα δερμάτινον.] παρήχθη δὲ ἴσως ἐκ τοῦ . . . . (τοῦ) ἐπιφέρεσθαι (ἀν τοῦ ἐπὶ . . . . φέρεσθαι?), οὐκ ἐξὸν ἐνεζῶσθαι διφθέραν.

Phot. Σπολὰς. Δερμάτιον ἐφαπτῶδες πρὸς τὰς ἐν πολέμῳ μάχῃς χρήσιμον.

Poll. VII 70. Σπολὰς δὲ θώραξ ἐκ δέρματος κατὰ τοὺς ὤμους ἐφαπτόμενος. Cf. ibid. I 135. X 142. Hes. s. v. σπολὰς.

¹³) Fragmentum Eratosthenis apud Plin. N. H. XXII § 86 recte in carmine ponere videntur cf. Hiller p. 100. Maass, phil. unters. VI 106.

130. **Er.* Schol. Plut. 545. — Τὸ δὲ στάμνον δοκεῖ ἀρσενικῶς εἰρησθαι, ὥς δηλοῖ τὸ κατευγός. Cf. frag. 82.

131. **Eu.* Schol. Vesp. 213. Ὅσον στίλην. Ὅτι σημαίνει τὸ ἐλάχιστον. Καλλίστρατος δὲ νομισμάτιόν τι ἐλάχιστον.

Phot. *Στίλην*. Τὸ ἐλάχιστον. Ἀριστοφάνης *Σφηξίν*. κ.τ.λ. Hes. s. v. *Στίλα*. Simili modo Lycophro ab Eratosthene corrigitur frag. 106.

132. *Er.* Diog. Laert. VII 5. (Ζήνων) ἀνακάμπτων δὴ ἐν τῇ Ποικίλῃ στοᾷ τῇ καὶ Πεισιανακτεῖω καλουμένῃ, ἀπὸ δὲ τῆς γραφῆς τῆς Πολυγνώτου Ποικίλῃ — 7. Καὶ πρότερόν γε Στωικοὶ ἐκαλοῦντο οἱ διατρίβοντες ἐν αὐτῇ ποιηταί, καθά φησιν Ἐρατοσθένης ἐν ὀγδόῃ περὶ τῆς ἀρχαίας κωμωδίας. Cf. Wilamov. Antig. Caryst. 111, 18. Ad eundem refero schol. Lysistr. 679. Ἄς Μίκων ἔγραψε. Ποικίλῃ στοᾷ Ἀθήνησιν οὕτω λεγομένη (-ην R) διὰ τὴν ἐνοῦσαν γραφὴν. Ἐνθα πεποίηκεν ὁ Μίκων τῶν Ἀμαζόνων τὴν μάχην.

Harpocrat. p. 43, 20 Bekk. — Ἔστι δὲ καὶ τρίτη τις ἡ πάλας μὲν Ἀνάκτιος καλουμένη, Ποικίλῃ δὲ μετονομασθεῖσα.

Suid. Ζήνων· — ἐπεκλήθη δὲ καὶ αὐτὸς Στωικός, διὰ τὸ ἐν τῇ στοᾷ τῇ ἐν Ἀθήναις διδάξαι αὐτόν, ἥτις πρώην μὲν Πεισιανάκτειος, ὕστερον δὲ ζωγραφηθεῖσα Ποικίλῃ ἐκλήθη. Cf. ibid. s. Στοά, Στωικοί.

Num Hes. Στωικοί. Οὐ μόνον οἱ ἀπὸ Ζήνωνος φιλόσοφοι, ἀλλὰ καὶ τινες γραμματικοὶ huc pertineat dubitare licet. Bernh. frag. XLI.

133. **Er.* Eust. 1625, 18. — Αἴλιος δὲ Διονύσιος φησὶν, ὅτι ταρροὶ καὶ ταρσοὶ τάλαροι καὶ τὰ πλατύσματα τῶν κωπῶν. Cf. ibid. 843, 38. Hes. s. Ταρρός. Phot. Ταρροί. Est ad Nub. 226. Cf. frag. 75.

134. L. Phot. (Suid.) Τευτάζειν. Πραγματεῦσθαι ἢ σκευωρεῖσθαι. Ἡ στραγγεῦσθαι (στρατευέσθαι cod.) καὶ πολλὰ διατρίβειν ἐν τῷ αὐτῷ. Ἀνκόφρων οὕτως καὶ Αἰδύμος,

προσθεῖς ὅτι ἐνίοτε σημαίνει καὶ τὸ φροντίζειν. Ἡρακλέων δὲ καταμεμψάμενος Λυκόφρονά φησιν εἶναι τὸ ἐπιστρεφῶς τι πράττειν ἢ ἐνεργεῖν. Καὶ Ἀρτεμίδωρος (δὲ add. Schmidt) τὸ φροντίζειν. Φρόνιχος Μύσταις κ. τ. λ.

Recte Schmidt (p. 49) prima uerba a Lycophrone aliena esse iudicat, cum Heracleonis interpretatio Lycophroni opposita idem fere ualeat. Num Eratosthenis sit fortasse ab Heracleone exscripti dubitari potest.

Eust. 968, 3. Τεντάζειν λέγεται κατὰ Αἴλιον Διονύσιον τὸ ἐπὶ πολλὴν προσεδρεύειν τῷ αὐτῷ πράγματι.

Hes. Τεντάζει. Σκευωρεῖ. Ἡσυχάζει. Διατρίβει. Οἱ δὲ φροντίζει. Cf. Phot. s. v. Ταντάζειν. Bachm. An. I 386, 5. Poll. IX 137. Schol. Plat. 383 Bekk. Et. M. 755, 38. Zonaras. Apostol. XVI 40 (corruptum). Tim. p. 132. Schmidt, Did. p. 46 seq. Naber, prol. p. 13, 66. Frag. com. II 354, 375, 594, 646.

135. *Er. Schol. Eq. 440. Τερθρίους. Οἱ ἔσχατοι κάλοι, οὓς ἐκφόρους καλοῦσιν οἱ ναῦται, οὓς δταν ἐνδιδῶ τὸ πνεῦμα πρώτους ἐκ πύρας χαλῶσι.

Erot. 127, 1 (Kl.) Καὶ οἱ περὶ ναῦν ἔμπειροι τερθρίους κάλους ὀνομάζουσι τοὺς ἐπὶ τέλει τοῦ ἱστοῦ.

Hes. Τέρθρ(ι)οι. Οἱ εἰς τὸ κέρασ τοῦ ἱστίου ἐκατέρωθεν δεδεμένοι, ἐν οἷς τὸ ἄρμενον ἔλκουσι.

Phot. (cf. Et. M. 752, 48. Suid.) Τερθρεία. Ἡ λεπτολογία. Ἔστιν γάρ τι σχοινίον ἐν τοῖς πλοίοις λεπτόν, ὃ καλεῖται τέρθρον· φασὶ δὲ τινες τὰ ἄνω τρήματα τοῦ ἐπὶ τῷ ἱστῷ ὀργάνου, ἀφ' οὗ ἡρτῆται τοῦ ἱστοῦ ἡ κεραία. Ad idem fragmentum pertinere puto schol. Eq. 436. Καὶ τοῦ ποδὸς παρίει. — Πόδας δὲ καλοῦσιν οἱ ναῦται τοὺς παρ' ἐκάτερα τὰ μέρη κάλως ἐκδεδεμένους τῆς ὀθόνης. Cf. frag. 60.

136. Er. Schol. Pind. Ol. IX 1. — Ἐρατοσθένης δὲ φησι μὴ ἐπινίκιον εἶναι τὸ Ἀρχιλόχου μέλος, ἀλλ' ὕμνον εἰς Ἡρακλέα, τριπλόον δὲ οὐ διὰ τὸ ἐκ τριῶν στροφῶν συγκεῖσθαι, ἀλλὰ διὰ τὸ τρεῖς ἐφθυμιάζεσθαι τὸ Καλλίνικε. Περὶ δὲ

τοῦ Τήνελλα Ἐρατοσθένους φησὶν ὅτι, ὅτε ὁ αὐλητὴς ἦ ὁ
κιθαριστὴς μὴ παρῆν, ὁ ἑξαρχος αὐτὸ μεταλαβὼν ἔλεγεν ἔξω
τοῦ μέλους, ὁ δὲ τῶν κωμαστῶν χορὸς ἐπέβαλε τὸ Καλλίνικε
καὶ οὕτω συνειρόμενον γέγονε τὸ Τήνελλα Καλλίνικε. Ἡ δὲ
ἀρχὴ τοῦ μέλους ἐστίν || ³Ω Καλλίνικε χαῖρ' ἀναξ Ἡράκλειες. ||
Bergk, P. L. II⁴ p. 418. Non probata mihi est Sybelii re-
stitutio Eratosthenicorum Herm. V 196. Cf. Lehrs, Pindar-
schol. p. 4 seq.

Ibid. § 3. — Τριπλόος δὲ — τρίστροφος ὢν κατὰ τὸν
ἱερίσταρχον.

Schol. Av. 1764. Τὸ τήνελλα μίμησις ἐστὶ φωνῆς κρού-
ματος αὐλοῦ ποιᾶς ἀπὸ τοῦ ἐφνυμνίου, οὗ εἶπεν Ἀρχίλοχος εἰς
τὸν Ἡρακλέα μετὰ τὸν ἀθλον Ἀνγέου || Τήνελλα (ὦ add. Dind.)
Καλλίνικε, χαῖρε ἀναξ Ἡράκλειες (Ἡράκλειες cod.), αὐτὸς τε
καὶ Ἰόλαος (κ' ἰόλαος Dind.) αἰχμητὰ δύο. || Cf. schol. Ach. 1230.
Phot. Τήνελλα. Τοῦ ἐπαυλήματος μίμησις καὶ τοῦ κρουήματος.

Hes. Τήνεβλος. Ἐφύμνιον	Schol. Eq. 276 Suid. Τή-
(τι τήνελλα addo), ἀφ' οὗ ὁ	νελλος εἶ. Τήνελλος ἀρμονία
νικῶν τήνεβλος.	λύρας. — Ἄλλως. Νικηφόρος
(ὁ) τήνελλος [δὲ]. (Τήνελλα γὰρ) κρουμάτιον (καὶ V) ἐπινίκιον.	

Hes. Τήνεβλα. Τὰ ἐφύμνια ἀδόμενα τοῖς νικῶσι. Cf.
Et. M. 757, 32. Append. Prov. IV 87. Tretz. chil. I 685.
Bernh. frag. XXXIV. Schmidt, Did. 66.

137. *Ευ. Schol. Plut. 718. Τρεῖς Τηνίων. — Ὅτι
ἡ Τήνος (νήσος μία τῶν κυκλάδων add. V) Θηριώδης δοκεῖ
(εἶναι om. V). (Σκόροδα οὖν Τήνια εἶπεν ἀντὶ τοῦ δηκτικά,
παρὰ τὰ Θηρία add. V). (Δηλοῖ add. R) καὶ Εὐπολις Πόλεσι ||
Τήνος αὕτη (R. δ' αὐτὴ rel.) πολλοὺς ἔχουσα σκορπίους (ἔχεις
τε συκοφάντας || καὶ Ἀντίμαχος || Τήνον τ' ὀφιοέσσης. || add. V).
Καλλίστρατος δὲ ἐπὶ τὸ σαφές κατηνέχθη, ὥς σκοροδοφόρου
τῆς γῆς οὐσης. (Ἐν ταύτῃ γὰρ τῇ νήσῳ σκόροδα μεγάλα καὶ
δριμύτατα γίνονται add. V), διὸ καὶ τὸ παρ' Ἀντιμάχῳ || Τή-
νον τ' ὀφιοέσσης || οὐ καλῶς ἔχειν δοκεῖ. Apparet a Callistrato
alterius cuiusdam sententiam impugnari, quem Euphronium

esse suspicor. Phot. Τήνια. Ὅτι οἱ ὄφεις ἐν Τήνῳ πικροὶ γίνονται.

Hes. Τηρία. Ἐχιδνα.

Eidem auctori deberi uidetur schol. Plut. 720. Καὶ σχῖνον· σχῖνον νῦν φησι τὴν σκίλλαν, δηκτικὰ γὰρ βούλεται πάντα εἶναι. (V alias).

Hes. Σχῖνος. Τὸ ψέλ[λ]ιον. Καὶ ἡ σκίλλα. Καὶ εἶδος φυτοῦ. Cf. Phot. s. σχῖνον. Et. M. 740, 47.

138. *Eu. Schol. Vesp. 968. Καὶ τραχήλια ἰσθίει. Τὰ ἄκρα καὶ τὰ εὐτελεῖ κρέα. Ἐν τοῖς ὑπομνήμασι δὲ γέγραπται περὶ (παρὰ V) (τῶν om. V.) τραχηλίων οὕτως· τὰ ἀποβαλλόμενα τῶν ὕψων, ὡς μικρὰ κλέπτοντος αὐτοῦ. Πεπλάνηται δέ. Sic Euphronii autoschediasmata restringi solent. Schmidt, Did. p. 284.

139. *Eu. Schol. Eq. 511. Καὶ γενναίως πρὸς τὸν Τυφῶ. Ὁ Τυφῶς Γῆς μὲν ἔστιν υἱός, ἰσχυρὸς δὲ τοσοῦτον, ὡς μὴ ἀνθρώποις μόνον δοκεῖν φοβερὸς εἶναι, ἀλλὰ καὶ τοῖς θεοῖς. Καὶ εἰς ἀλόγων ζώων ἰδέας μετέβαλλον τὰς μορφὰς διὰ τὸν ἐκείνου φόβον. Cf. Et. M. 772, 49. Hes. s. Τυφωεύς. Cf. frag. 146.

140. *Eu. Schol. Av. 281 (Suid.) — Ἐν ἐνίοις ὑπομνήμασιν, ὅτι προκέφαλός ἐστιν ὁ Φιλοκλήης ὡς ὁ ἔποιψ. Ἄλλ' οὐδαμοῦ κεκωμῶδεται. — Similiter frag. 116 ἀμάρτυρα δὲ ἀμφότερα.

141. Eu. Schol. Av. 1378 (Suid.) Φιλύρινον. Καλίστρατος χλωρόν. Ἡ γὰρ φιλύρα χλωρόν, χλωρὸς δὲ καὶ οὗτος. Εὐφρόνιος κοῦφον ὡς ἂν διθυραμβοποιὸν εὐτελεῖ καὶ κοῦφα ποιοῦντα (ποιοῦσα V). Τοιοῦτον γὰρ τὸ ξύλον κοῦφον καὶ ἐλαφρόν. Διαβάλλει δὲ αὐτὸν καὶ (ὡς om. V) χλωδὸν διὰ τοῦ || Πόδα σὺν κυλλόν. || frag. 78.

Hes. Φιλύρινον. Ἀσθενὲς (leg. ἀσθενῆ). (Ἐλαφρόν.) Cf. schol. Theocr. X 46. Schol. Av. 1383 (Symmachi). — Ἄμα δὲ καὶ πρὸς τὸ κοῦφον αὐτῶν.

142. *Eu.* Schol. Dionys. Thrac. p. 782. Φοινίκεια δὲ τὰ γράμματα ἔλεγοντο, ὡς φησιν Ἐφορος ὁ Κυμαῖος καὶ Ἡρόδοτος, ἐπεὶ Φοίνικες εἶδον αὐτά. Εὐφρόνιος δὲ ὅτι μίλτω τὸ πρότερον ἐγράφετο, ἢ ἔστι χρώμα τι φοινίκεον.

Ibid. p. 783. Ἡ φοινίκεια, ἐπεὶ διὰ μίλτου, ὅπερ ἐστὶ χρώμα φοινικοῦν, πρότερον ἐγράφετο. Quod nescio an uulgaris opinio fuerit apud Graecos. Cf. in diris Teiorum (Röhl Nr. 497 37/38). Schol. Plut. 277. Locos congressit Hullemann, *Dur. Sam. reliq.* p. 87. Ad Euphronium pertinet fortasse etiam schol. Pac. 303.

143. * *Eu.* Schol. Av. 693. Χάος ἦν καὶ Νύξ. Ταῦτα οὐκ ἀναγκαῖον ἀπευθύνειν πρὸς τὰ Ἡσιόδου ἢ πρὸς τινὰ ἄλλου τινὸς γενεολόγον. Hes. Theog. 116 seq. Cf. frag. 146.

144. *Eu.* Schol. Av. 266. (Suid.) Χαραδριὸν μιμούμενος. Εὐφρόνιος ἐκ τοῦ χαραδριὸν μιμούμενος ἀξιοῖ δέχεσθαι ἀποκεκρυμμένος. Ἐπεὶ γὰρ τοὺς ἰκτερινὸς ὠφελεῖ ὁ χαραδριὸς ὀφθαίς, οἱ πωλοῦντες αὐτὸν, φησὶ (φασὶ cod.), κρύπτουσιν, ἵνα μὴ πρὸ τοῦ ὠνήσασθαι τις λαθῇ παρέργως. [Ἄλλως] (ὡς παρ' Ἰππῶνακτι addo cf. Suid.) || Καὶ μὴν καλύπτει ὡς χαραδριὸν περνάς. || Ἀνδρέας δὲ φησι τῶν ἰκτερινῶν οὐ τοὺς ἰδόντας, ἀλλὰ τοὺς φαγόντας ἀπαλλάττεσθαι τοῦ πάθους. Cf. schol. Plat. 352. B. Bergk. P. L. II⁴ 480.

Hes. Χαραδριός. Εἶδος ὀρνέου. Aelian. π. ζ. XVII 13.

145. *Er.* Erot. 136, 13 (Kl.) Χεῖται. Ἐπικλῆς φησι ψυχαί· οὐκ ὀρθῶς. Χεῖται γὰρ εἰσιν ὑποδήματος γυναικείου εἶδος, καθὰ φησιν Ἐρατοσθένης καὶ Καλλίστρατος ἐν 5 συμμίκτων. Pro corrupto ψυχαί Schmidt, *Did.* p. 56 uult σνῆχοι uel σνχάδες. Dubito autem num quis uocabulum ignotum ignoto explicaturus fuerit. Idem unde in hoc fragmento Eri-gonae Sophoclis uel Eratosthenis mentionem inuenerit nescio.

Hes. Χῖται. Ὑποδήματος ἀνδρείου εἶδος[υ]ς. Bernh. frag. IV.

• 146. *Eu.* Schol. Av. 1745 (Suid.) Καὶ τὰς χθονίας κλήρατε. Εὐφρόνιος, τὰς φοβερὰς· πάντα γὰρ τὰ δεινὰ τῆς Γῆς γενεαλογοῦσιν. Cf. Hes. Theog. 116 seq. Schol. Hes. Theog. 767.

Hes. Χθόνια. Ὑπόγεια. Κεκρυμμένα. Βαρέα. Φοβερά. Μεγάλα.

Suid. s. Χθονία. — Καὶ παρ' Ἀλκμᾶνι δέ, ὅτε φησὶ χθόνιον τέρας ἐπὶ τῆς Ἑρίδος, τινὲς ἀντὶ τοῦ στυγνὸν ἐδέξαντο, ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ μέγα.

Schol. Eurip. Phoen. 810. Πάντα γὰρ τὰ δεινὰ χθόνια ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι. Cf. Aristoph. Tagenist. in schol. Ran. 293. Frag. com. II 1153.

147. *Eu.* Schol. Vesp. 1144.

Χόλιξ. Χόλιξ λέγεται τὸ τοῦ βοῦς ἔντερον (ὃ ἔστιν add. V) μαλλωτόν, ὃ ἔστιν ὃ ἐκ κρόκης μαλλός. Ἄλλως. Τὰς ἐξοχὰς τῶν κρόκων εἰκάζει χόλικι. Τοῦτο δὲ Ἀρτεμίδωρος (Ἀρτεμιδώρου V) λέγει τὰς ἐπὶ τῆς κοιλίας λεγομένας χολάδας (ἐπὶ ταῖς δυσκολίαις λεγ. V). Εὐφρόνιος δὲ (οὐ om. V) τὰ ἔντερα καθ' αὐτό, ἀλλὰ πᾶν σὺν τῷ λίπει καὶ τοῖς ὕμεισιν.

Hes. Χόλικες. Αἱ παχύταται κοιλίαι. Cf. schol. Ran. 576. Bachm. An. II 381, 8.

Schol. Eq. 1179. Καὶ

χόλικος. Χόλικες τὰ παχέα ἔντερα. Χόλικος δὲ καὶ ἡνύστρον ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό. Ταῦτα δὲ ἐγκατώδη κρέα.

148. **L. Eu.* Schol. Pac. 717 (Suid.). Χόλικας. Τὰ τῶν βοῶν παχέα ἔντερα. Ταῦτα γὰρ οὐχ ἱεροῦντο, ὥς τὸ ἄλλο σῶμα. Τινὲς (δὲ om. R) χολικάς φασιν εἶδος ἰχθύος. Cf. frag. 74.

149. *Er.* Schol. Ran. 1263. Καὶ μὴν λογιόσθαι. — Ἑρατοσθένης δὲ τῶν ψευδαττικῶν τινὰς γράφειν φησὶ || Τῶν ψήφων (τῷ δ ψήφω V. τῷ ψήφω Θ. τὸ ψήφω Dind. τῷ ψήφω Fritzsche. τὸν ψήφον?) λαβῶν ||, ἵνα καὶ τὰ πεπλασμένα δράματα, ἐν οἷς τὸ παράπαν τοῦτο ἡγνόηται, δοκῇ μὴ σεσολοκίσθαι. Cf. p. 16.

150. **Em.* Schol. Plut. 538.
— Ἐντεῦθεν πλανηθέντες τι-
νές θηλυκῶς εἰρησθαι ᾠήθη-
σαν τὰς κώνωπας. Ἀηροῦσι
δέ. Ἀρσενικῶς γὰρ λέγονται.
Οἱ δὲ Ἀωριεῖς ἀρσενικῶς λέ-
γουσι τὸν ψύλλον. (Θηλυ-
κῶς δέ τινες τὴν κώνωπα κ.τ.λ.
om. V.) cf. frag. 31.

Schol. Nub. 145. Ψύλλον
ὁπόσους ἄλλοιτο. Ψύλλον μὲν
Ἀττικῶς, δν (νῦν add. V) ἡ-
μεῖς ψύλλον καλοῦμεν.

Phot. (Suid.). Ψύλλα καὶ
ψύλλαι. Θηλυκῶς.

Cf. Hes. s. ψύλλα.

151. **L.* Schol. Eq. 715 (Suid.). Οἷς ψωμιίζεται.
Οἷς ἀπατᾶται, οἷς χαίρει.

Phot. Ψώμισμα. Διάσυρμα. Interpres finxit sibi signifi-
cationem uocabuli qualem huic loco aptam esse putaret.

152. *L. Er.* Schol. Pac.
702 (Suid.). Ὠρακιάσας.
Οἶον ὠχριάσας, ἢ ἐκλυθεῖς
(V, ἐκλυσθεῖς rel.) ἢ λιπο-
ψυχήσας, ἢ ἀθυμήσας. Ὡς
φιλοπότην δὲ διαβάλλει πάλιν
τὸν Κρατῖνον. (Ἄλλως.) Μετὰ
ἐκλύσεως ἐσκοτωμένος (-ον
cod.), ᾧ ἴσως (-ον V) ἀκολουθεῖ καὶ τὸ ὠχριά. Τοιοῦτοι δὲ
οἱ λιποψυχοῦντες. Τρέπεται γὰρ αὐτῶν ἡ χροιά. Cf. schol.
Ran. 481.

Ἄλλως. Ἀνκόφρων τὸ ὠρα-
κιά. ἀντὶ τοῦ ὠχριά. Ἐρα-
τοσθένης δὲ τὸ ὑπὸ ἐκλύσεως
ἐσκοτῶσθαι, ᾧ ἴσως (ἴσου V)
ἀκολουθεῖ (καὶ) τὸ ὠχριά.
Ὅτι δὲ φίλοινοσ δ Κρατῖνος,
καὶ αὐτὸς ἐν τῇ Πυτίνῃ σα-
φῶς λέγει.

Hes. Ὠρακιά. Τὸ ἐν τοῖς βαλανείοις ἐκλύεσθαι. Ἡ
σκοτοῦσθαι. Καὶ ὠχριά. Cf. ibid. s. Ὠρακιάσας. Ὠρακιά.

Et. M. 823, 34. Zonar. II 1892. Schmidt, Did. p. 45.

Sedes fragmentorum ¹⁴⁾.

Aelian. N. A. III 30 *Eu. frag.	104	An. Bekk. 434, 5 *Er. frag.	15
An. Bachm. I 42 Er.	3	" 446, 31 *Er.	18
" I 190, 21 Er.	89	" 448, 29 *Er.	20
" I 230, 15 Er.	75	" 461, 4 Er.	22
" I 268 Er.	60	" 578, 6 *Er.	96
" I 386, 5 L.	134	" 725, 20 Er.	p. 14
" II 381, 8 Eu.	147	" 782, 15 Eu. frag.	142
An. Bekk. 27, 30 *Er.	20	" 783, 29 Eu.	142
" 68, 30 L.	120	" 1314 *Er.	47
" 69, 7* L.	115	An. Ox. Cram. I 193, 28 *Er.	52
" 208, 25 *Er.	18	" I 221 Er.	80
" 219, 1 *Er.	15	" I 344, 27 Er.	68
" 225, 6 Er.	25	" II 455 Er.	80
" 236, 3 Er.	89	" III 353 Er.	101
" 252, 23 L. Er.	43	Athen. I 11 d *L.	36
" 255, 8 Er.	75	" II 41 d Er.	92
" 267, 5 Er.	60	" II 67 c *Er.	52
" 274, 24 Er.	80	" III 78 d *Er.	p. 17
" 278, 8 *Er.	3	" III 86 e *Er.	17
" 279, 8 Er.	91	" III 104 b L. frag.	19
" 324, 16 *Er.	1	" III 115 a Er.	9
" 331, 14 Er.	108	" III 123 d Er.	92
" 354, 25 Er.	3	" IV 137 e *Er.	p. 17
" 419, 15 Er.	3		

¹⁴⁾ Omissi sunt Ammonius, Moeris, Phryn. ecl., Tim., Suidas ubi cum Photio consentit et ubi schol. Aristoph. exscripsit, Auctores prouerbiorum, Zonaras, Et. Gud.

Eust. p. 968, 3 L. frag. 134

=	=	1155, 20 *L. *Er.	=	30
=	=	1246, 30 L.	=	85
=	=	1261, 22 L. Er.	=	25
=	=	1292, 62 Er.	=	66
=	=	1390, 50 *Eu.	=	57
=	=	1395, 49 *Er.	=	29
=	=	1413, 34 Er.	=	63
=	=	1414, 30 Er. L.	=	26
=	=	1417, 21 *Er.	=	52
=	=	1425, 41 Er.	=	28
=	=	1430, 37 Er.	=	108
=	=	1445, 40 Er.	=	55
=	=	1451, 64 Eu.	=	31
=	=	1472, 5 *Er.	=	3
=	=	1533, 59 *Er.	=	18
=	=	1579, 28 Er.	=	47
=	=	1608, 57 Er.	=	9
=	=	1625, 14 *Er.	=	133
=	=	1791, 41 *L.	=	36

Harpocr.(B.) p. 24, 5 Er.	=	80
=	=	43, 20 *Er. = 132
=	=	53, 4 Er. = 89
=	=	125, 7 Er. = 91
=	=	126, 22 Er. = 93
=	=	166, 5 *Er. p. = 17
=	=	167, 16 Er. frag. = 66

Herod. (L.) I 34, 9 Er.	=	37
=	=	I 123, 8 Er. = 75
=	=	I 340, 20 Er. = 75
=	=	I 394, 23 *Eu. = 127
=	=	I 397, 17 Eu. = 31
=	=	II 732, 1 *Er. = 37
=	=	II 904, 24 *Er. = 52

Hes. s. v. ἀγείρειν, ἀγερ-
σικύβηλις, ἀγύρτης,
ἀγυρτοῦς *Er. = 108

Hes. s. v. αἰγέλου θεά Er.	=	3
=	=	ἀλκαῖον Er. = 6
=	=	ἀμολγοί Er. = 9
=	=	ἀμυστία, ἄμυσ-
τις, ἀμυστήν *Er.	=	10

Strecker, Dissertatio.

Hes. s. v. ἀναγνωστήριον

Er. frag. 11

=	=	ἀναρριχᾶσθαι,	
=	=	ἄρριχᾶσθαι,	
=	=	ἄρριχος Er.	= 18
=	=	ἀρυστίχους *Er.	= 20
=	=	ἄττα *Er.	= 22
=	=	αὐτόγονον *Er.	= 17
=	=	βαλαν(ε)κομφά-	
=	=	λους L. Er.	= 25
=	=	βαίτη Er.	= 125
=	=	βάρακες L. Er.	= 26
=	=	βάρ[β]αξ L. Er.	= 26
=	=	βασιλίδες Er.	= 28
=	=	βόμβαξ *L.	= 115
=	=	βρίκελοι *Er.	= 29
=	=	βρίκον *Er.	= 29
=	=	βρύκος *Er.	= 29
=	=	γήθυα *L. *Er.	= 30
=	=	γύης *Er.	= 17
=	=	διφθέρα *Er.	= 34
=	=	διωκέτην Er.	= 35
=	=	δράξων Er.	= 37
=	=	δεκάζειν Er.	= 89
=	=	δεκάζεσθαι Er.	= 89
=	=	εἰλυσπᾶσθαι Er.	= 63
=	=	ἔλυμα *Er.	= 17
=	=	ἐπὶ Ἀθηναίῳ *Er.	= 3
=	=	ἐπιρύζειν, ἐπι-	
=	=	σιγμα, ἐπισίξαι,	
=	=	ἐπισίξας, ἐπι-	
=	=	σίστειν L. Er.	= 43
=	=	ἐπισμῇ *L.	= 44
=	=	ἐπιφυλλίς *Eu.	= 45
=	=	Ἐξηκεσιίδης *Er.	= 42
=	=	Ἐρωδίων Er.	= 21
=	=	ἐχέτλη *Er.	= 17
=	=	ΗΛΙΟΣ *Er.	= 52
=	=	ἡδυντῖρες Er.	= 53
=	=	ἡδύσματα *Er.	= 54
=	=	θεά παρ' αἰγέλ-	
=	=	ρου Er.	= 3
=	=	θῆν *Eu.	= 57

Hes. s. v. <i>ἰσθρία</i> *Er.	frag. 3
" <i>ἰστοβοεὺς</i> *Er.	" 17
" <i>καρχήρι(ον)</i> Er.	" 60
" <i>κατὰ κόρρης</i> Er.	" 75
" <i>κατεῖλυσπᾶσθαι</i>	
L. Er.	" 63
" <i>κεράια</i> *Er.	" 60
" <i>χειρὺλος</i> *Eu.	" 67
" <i>κεραμεικαί</i> Eu.	" 64
" <i>κῆπος</i> Er.	" 66
" <i>κῆχος</i> Er.	" 68
" <i>κελλεία</i> Eu.	" 69
" <i>Κόννου ψῆφον</i> Eu.	" 72
" <i>κόρχορος</i> L. *Er.	" 74
" <i>κόρχορον</i> *Er.	" 74
" <i>κόρρη, κόρραι</i> Er.	" 75
" <i>κύρβεις</i> Er.	" 80
" <i>κύπαρος</i> L. Er.	" 81
" <i>κύτταροι</i> L. Er.	" 81
" <i>λακκό[σ]πεδα</i> Eu.	" 84
" <i>λεπαστή</i> L.	" 85
" <i>λεπαστίς</i> L.	" 85
" <i>Λίμναι</i> *Er.	" 3
" <i>λιπαροὶ πόδες</i> Eu.	" 87
" <i>λιπαροῖσι πό-</i>	
<i>δεσι</i> Eu.	" 87
" <i>Λύκου δεκάς</i> Er.	" 89
" <i>μασταρίζειν</i> *Er.	" 90
" <i>μηλωτή</i> *Er.	" 34
" <i>μειαγωγός</i> Er.	" 91
" <i>μετάκερας</i> Er.	" 92
" <i>μυρρίνην</i> *Er.	" 96
" <i>πάλη</i> *Er.	" 106
" <i>πάππος</i> Eu.	" 104
" <i>παρ' αἰγέρου</i> Er.	" 3
" <i>πασπάλη</i> L. *Er.	" 106
" <i>ποκάδες</i> L. *Er.	" 111
" <i>ποῖ κῆχος</i> Er.	" 68
" <i>πρωκτός λουτροῦ</i>	
Eu.	" 114
" <i>πύππαξ</i> L. *Er.	" 115
" <i>Ροίκου κρ.</i> Er.	" 119
" <i>σάμαξ</i> Er.	" 121

Hes. s. v. <i>σελλίεσθαι</i> L.	*Er. frag. 122
" <i>σελλίσαι</i> *Er.	" 122
" <i>σισύρα, σισύριον,</i>	
<i>σισυρνώδης στο-</i>	
<i>λή, σίσυρος, σί-</i>	
<i>σους</i> Er.	" 125
" <i>σκαρπον</i> Er.	" 66
" <i>σμήχει</i> *L.	" 44
" <i>σμωνδιγξ, σμωνδιξ</i>	
*L.	" 44
" <i>σπολάς</i> Eu.	" 129
" <i>στίλα</i> *Eu.	" 131
" <i>στωικοί</i> *Er.	" 132
" <i>σχίνος</i> *Eu.	" 137
" <i>ταρρός</i> *Er.	" 133
" <i>τευτάζει</i> L.	" 134
" <i>τέρθρ(ι)οι</i> *Er.	" 135
" <i>τήνεβλα, τήνε-</i>	
<i>βλος</i> Er.	" 136
" <i>τήνια</i> *Eu.	" 137
" <i>τολύπη</i> L. Er.	" 26
" <i>Τυφωεύς</i> *Eu.	" 139
" <i>ὕπειςάκκισεν,</i>	
<i>ὕποσακίζειν</i> L.	" 120
" <i>ὕννη</i> *Er.	" 17
" <i>φιλύρινον</i> *Eu.	" 141
" <i>φύππαξ</i> L.	" 115
" <i>χαραδριός</i> *Eu.	" 144
" <i>χῖαι</i> Er.	" 145
" <i>χθόνια</i> Eu.	" 146
" <i>χόλικες</i> Eu.	" 147
" <i>ψύλλα</i> *Eu.	" 150
" <i>ώρακιᾶν, ώρα-</i>	
<i>κιάσας</i> L. Er.	" 152
Ioann. Alex. (Dind.) 7, 20	
*Eu.	" 31
Miller, misc. p. 209 Er.	" 9
" " 400 Er.	" 75
" " 403 Er.	" 108
Phot. s. v. <i>θέαν παρ' αἰγει-</i>	
<i>ρον</i> Er.	" 3
" <i>εὐκλεία</i> Er.	" 47

Phot. s. v. εὐθύς *Λυκίου*

	Er.	frag. 46
" ἡ δ' ὅς	Er.	" 52
" ἡδυντῆρες	Er.	" 53
" ἡδύνθαι	Er.	" 53
" ἡδύσματα	*Er.	" 54
" ἦα	Er.	" 55
" ἱκρια	*Er.	" 3
" ἰστὸς καὶ κεραία		
	*Er.	" 60
" καρχήσιον	Er.	" 60
" κεραμεικαί	Eu.	" 64
" κῆπος	Er.	" 66
" κίλλεια	Eu.	" 69
" κύρβεις	Er.	" 80
" κύτταρος	L. Er.	" 81
" κύτταροι	L. Er.	" 81
" λακ(κ)όπεδον,		
λακκοσχέας, λακ-		
κοσχεῶν	Eu.	" 84
" λεπασταί	L.	" 85
" Ἀθηναῖον	*Er.	" 3
" Ἀύκου δεκάς	Er.	" 89
" ἡ Ἀύκου δεκάς	Er.	" 89
" μασταρύζειν	*Er.	" 90
" μασταρύζει	*L.	" 90
" μείον	Er.	" 91
" μετάκερας	Er.	" 92
" παραιξορυσσον		
	Eu.	" 105
" πασπάλη	L. *Er.	" 106
" πελίκαν	*Eu.	" 107
" περιωγειρόμενοι		
	Er.	" 108
" πλοκάδες	L.	" 111
" προκτὸς λουτρο.		
	Eu.	" 114
" πύππαξ	*Er.	" 115
" σακίζειν	L.	" 120
" σάκτρα	*Er.	" 121
" σάμακα	Er.	" 121
" σεσάλλισαι	L. *Er.	" 122
" σισύρα	Er.	" 125

Phot. s. v. στίλβη *Eu. frag. 131

" ταρροί	*Er.	" 133
" ταυτάζειν	L.	" 134
" τευτάζειν	L.	" 134
" τερθρεία	*Er.	" 135
" τήνελλα	Er.	" 136
" τήνια	*Eu.	" 137
" ψύλλα	*Eu.	" 150
" ψώμισμα	*L.	" 151
Plut. Moral. 785 B.	*Er.	" 113
Poll. I 91	Er.	" 60
" I 145	Er.	" 39
" I 252	Er.	" 17
" I 254	Er.	" 81
" II 29	Er.	" 66
" II 32	Er.	" 66
" II 40	Er.	" 75
" II 172	Eu.	" 84
" III 53	Er.	" 91
" IV 119	*Er.	" 34
" V 10 L.	Er.	" 43
" VI 13	*Er.	" 54
" VI 19	*Er.	" 20
" VI 65	*Er.	" 52
" VI 71	Er.	" 53
" VI 77	Er.	" 26
" VI 97	*Er.	" 10
" VII 70	Er.	" 125
" VII 85	Er.	" 28
" VII 125	*Er.	" 3
" VII 147	Er.	" 81
" VIII 128	Er.	" 80
" IX 13	Er.	" 66
" IX 137	L.	" 134
" X 43	Er.	" 121
" X 60	Er.	" 11
" X 67	Eu.	" 107
" X 73	Eu.	" 107
" X 75	*Er.	" 20
Procl. ad Hes. opp. 588	Er.	" 9
Quintil. XI 2, 11	*Er.	" 124
Rhet. Gr. (Walz.) VIII		
756, 6	*Er.	" 53

6 *

Schol. Apoll. Rh.	Α 565 Er.	frag.	60
"	Α 566 Er.	"	60
"	Γ 232 Er.	"	17
"	Δ 280 Er.	"	80
Schol. Aristid.	III	537	
(Dind.) Er.		"	101
Schol. Aristoph.			
Ach.	504 *Er.	"	3
"	689 *Er.	"	90
"	742 *Eu.	"	88
"	849 Er.	"	66
"	887 *Er.	"	95
"	1086 *Eu.	"	103
"	1229 *Er.	"	10
"	1230 Er.	"	136
Eq.	19 *L.	"	33
"	276 *Er.	"	136
"	279 *Er.	"	49
"	436 *Er.	"	135
"	440 *Er.	"	135
"	511 *Eu.	"	139
"	634 Er.	"	22
"	678 *Er.	"	54
"	715 *L.	"	151
"	963 Er.	"	9
"	1179 Eu.	"	147
Nub.	23 *L. *Eu.	"	73
"	72 *Er.	"	34
"	145 *Eu.	"	150
"	262 *L.	"	106
"	396 *L.	"	50
"	448 *Er.	"	80
"	549 *Er.	"	70
"	552 Er.	"	97
"	591 *Er.	"	97
"	967 Er.	"	101
"	1261 *Eu.	"	99
"	1264 Eu.	"	99
"	hypoth. VI *Er.	"	97
Vesp.	58 *Er.	"	100
"	91 L. *Er.	"	106
"	103 L. *Er.	"	36
"	213 *Eu.	"	131

Vesp.	239 L. Er.	frag.	74
"	325 *Er.	"	122
"	352 *L.	"	123
"	389 Er.	"	89
"	459 *Er.	"	122
"	506 *Er.	"	24
"	544 *Eu.	"	56
"	604 Eu.	"	114
"	606 Eu.	"	87
"	674 Eu.	"	65
"	675 Eu.	"	72
"	696 Eu.	"	57
"	704 L. Er.	"	43
"	738 Er.	"	125
"	795 Er.	"	52
"	855 *Er.	"	20
"	968 *Eu.	"	138
"	1005 Eu.	"	103
"	1013 *Er.	"	97
"	1032 Er.	"	79
"	1038 *Er.	"	97
"	1086 Eu.	"	31
"	1111 L. Er.	"	81
"	1138 *Er.	"	126
"	1142 *Er.	"	95
"	1144 Eu.	"	147
"	1191 Er.	"	21
"	1203 *Eu.	"	64
"	1267 *Er.	"	122
"	1502 *Eu.	"	99
"	1530 Eu.	"	118
Pac.	1 *Eu.	"	5
"	48 Er.	"	70
"	70 Er.	"	18
"	199 L. Er.	"	81
"	270 *Er.	"	70
"	282—84 *Er.	"	70
"	303 *Eu.	"	142
"	380 *Eu.	"	8
"	565 Eu.	"	103
"	702 L. Er.	"	152
"	717 *L. Eu.	"	147
"	755 Er.	"	79

Pac.	778 *Eu.	frag.	99	Lys.	722 Er.	frag.	63
"	930 *Er.	"	62	"	983 Er.	"	125
"	1227 *Eu.	"	5	Thesm.	45 *L.	"	115
"	hyp. III Er.	"	38	"	363 *Er.	"	15
Av.	11 *Er.	"	42	"	389 *L.	"	44
"	14 *L.	"	110	"	395 *Er.	"	3
"	122 Er.	"	125	"	516 L. Er.	"	81
"	250 Eu.	"	112	"	567 L. *Er.	"	111
"	266 Eu.	"	144	Ran.	86 *Eu.	"	99
"	281 *Eu.	"	140	"	92 *Eu.	"	45
"	299 Eu.	"	67	"	131 *Eu.	"	64
"	357 *Eu.	"	32	"	146 *L. *Er.	"	128
"	358 Eu.	"	32	"	194 *Eu.	"	23
"	365 *Eu.	"	32	"	216 *Er.	"	3
"	556 Er. *Eu.	"	59	"	303 *Eu.	"	51
"	568 *L.	"	123	"	362 *Er.	"	15
"	693 *Eu.	"	143	"	481 L. Er.	"	152
"	764 *Er.	"	42	"	569 *Er.	"	70
"	765 Eu.	"	104	"	576 *Eu.	"	147
"	798 Eu.	"	116	"	798 Er.	"	91
"	798 *L.	"	117	"	1028 Er.	"	109
"	806 Er.	"	66	"	1093 Eu.	"	64
"	823 *Er.	"	122	"	1096 Eu.	"	64
"	873 Eu.	"	71	"	1206 *Eu.	"	4
"	933 Eu.	"	129	"	1263 Er.	"	149
"	997 Eu.	"	94	"	1308 *Er.	p.	17
"	1354 Er.	"	80	"	1459 Er.	frag.	125
"	1378 Eu.	"	141	Eccl.	347 *L.	"	126
"	1379 Eu.	"	78	"	840 *L.	"	126
"	1383 *Eu.	"	141	"	1027 Eu.	"	40
"	1403 Eu.	"	77	Plut.	290 *Er.	"	58
"	1406 *Eu.	"	86	"	298 *Er.	"	58
"	1442 *Eu.	"	116	"	385 Eu.	"	102
"	1514 Er.	"	22	"	538 *Eu.	"	150
"	1527 *Er.	"	42	"	545 *Er.	"	130
"	1536 Eu.	"	27	"	616 *Eu.	"	87
"	1546 *L.	"	14	"	718 *Eu.	"	137
"	1563 Eu.	"	83	"	720 *Eu.	"	137
"	1714 *Eu.	"	27	"	797 Er.	"	100
"	1745 Eu.	"	146	"	904 Eu.	"	40
"	1764 Er.	"	136	"	1194 L. Er.	"	7
Lys.	564 *L.	"	61	Schol. Eurip. Hec.	574 Er.	"	108
"	679 *Er.	"	132	"	Orest. 30 Er.	"	47

Schol. Eurip. Rhes. 419	
*Er. frag. 10	
= Phoen. 810	
*Eu. = 146	
= Troad. 1175	
Er. = 66	
Schol. Pind. Ol. IX 1 Er.	= 136
= Pyth. IX 219 Er.	= 108
Schol. Hom. K 364. Ω 282	
Er. = 35	
Schol. Plat. (Bekk.)	
p. 352 *Eu.	= 144
= 369 L. *Er.	= 115
= 371 Er.	= 22
= 373 Er.	= 80
= 383 L.	= 134
= 466 Er.	= 125
Schol. Theocr. V 5 *Er.	= 125
= XIV 34 *Er.	= 75
Suid. ἀδολεσχία *Er.	= 2
= αἰγείρου θεά Er.	= 3
= ἀπ' αἰγείρου θεά Er.	= 3
= ἀμοργοί *Er.	= 9
= ἀμυστί *Er.	= 10

Suid. ἀναλογεῖον Er.	frag. 11
= ἀναρριχᾶσθαι Er.	= 18
= ἀρύστιχος *Er.	= 20
= ἀρίταινα *Er.	= 20
= ἄττα Er.	= 22
= βαλανειομυφάλους	
L. Er.	= 25
= γηθυλλίς *Eu.	= 45
= διφθέρα *Er.	= 34
= ἐπὶ κόρης Er.	= 75
= Ζήνων Er.	= 132
= Ρύκου κριθ. Er.	= 119
= Στοά Er.	= 132
= Στωικοί Er.	= 132
= χθονία *Eu.	= 146
Tretz. ad Lycophr. 387 Eu.	= 67
Tretz. chil. IV 784 *Eu.	= 45
= XII 349 Er.	= 80
= I 685 Er.	= 136
Varro d. s. l. (Wilmanns)	
p. 190 Er.	p. 14
Vita Aeschyl. p. 381	
(Kirchh.) Er.	frag. 109

Vita.

Natus sum Carolus Strecker Caroli f. pridie Non. Sept. a. 1861 Fritzoviae in uico Pomeranorum. Patrem non minus quam matrem Mathildam e gente Lemckiorum adhuc superstites esse ualde laetor. Fidem profiteor evangelicam. Postquam primis litterarum elementis a patre carissimo imbutus sum, a. 1875 receptus sum inter cives gymnasii Bugenhagiani Treptoviensis, quod tum R. Bouterweckii praeceptoris maxime mihi uenerandi auspiciis florebat. Maturitatis testimonio instructus cum Argentoratum me contulissem, ordini iuridicorum adscriptus sum, simul patriae debita stipendia feci. Exacto tempore militiae cum in ordinem philologorum transiissem per duo semestria audiui Martinum, Michaelisium, Nissenum, Schöllium, Schefferum, Studemundium. A. 1881 Berolinum profectus scholis interfui Curtii, Kirchhoffii, Oldenbergii, Roberti, Schereri, de Treitzkii, Vahleni. A. 1882 Gryphiswaldiam transmigraui, ubi me docuerunt Kaibel, Kiessling, Reifferscheid, Schuppe, Susemihl, Vogt, de Wilamovitz-Moellendorf, Zimmer. Kiessling et Wilamovitz me receperunt in seminarium philologicum, cuius sodalis per tria semestria fui, per sex menses senior. Neque non Reifferscheid mihi permisit, ut seminarii theotisci per tria semestria sodalis essem. Excitationibus me adhibuerunt Schöll, Studemund, Susemihl, Vahlen, Vogt, Zimmer.

Quibus uiris omnibus, inprimis Kaibelio, Kiesslingio, Reifferscheidio, de Wilamovitzio, qui nunquam non summa benevolentia me amplexi sunt, gratias semper habeo quam maximas.

Sententiae controuersae.

---

1. Schol. Arist. Av. 946 legendum est: *Χιτωνίσκον*, τὸ ὑποκοριστικὸν τοῦ χιτῶνος· ἐπὶ ἀρσενικοῦ (ἐπὶ ἀρσενικῷ V. ἐπὶ ἀρσενικῶς vulg.) μόνως χιτωνίσκος (χιτῶνος libr. χιτῶν vulg.) λέγεται, ἐπὶ (δὲ) θηλυκοῦ χιτῶνιον. cf. Eust. 1166, 51.
2. Schol. Arist. Pac. 956 legendum est *Χέρνιβα*. — Οἱ δὲ Ἀττικοὶ παροξύνουσιν ὁμοίως (ὡς vulg.) ἐν τραγωδίᾳ καὶ κωμωδίᾳ cf. Athen. IX 409 a. Schol. Vesp. 702 pro βάλλειν uocabulo scribendum est ἔλαιον, Schol. Vesp. 1031 pro ἴσως ὁρθῶς.
3. Bekk. Anecd. 446, 30 propono: Ἀρριχοί, κόφινοι οἰσύνιοι, οὗς (ἀρσενικῶς τοὺς) ἀρσίκους οἱ Ἴωνες, θηλυκῶς δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὰς ἀρρίχους φασίν. Et. Gud. 80, 32 Ἀρριχοί δὲ λέγονται κόφινοι (οἱ)σύνιοι ἀρσενικῶς, Ἴωνες. Οἱ δὲ κ.τ.λ. (ἀρσενικῶς. Ἴωνες δὲ — libr.). Schol. Av. 1309 ἡ ἀρριχος pro ἡ ἀρρίχη.
4. Contra Freierum (de Ael. Dionysii et Pausaniae formulis οἱ παλαιοί e. c. t. Leipziger Stud. V 355) contendo in scholiis Aristophaneis codicum V et R horum atticistarum lexica non exscripta esse; neque semper ubi apud Eustatium οἱ παλαιοί laudentur, id indicio habendum esse illorum lexica adhibita esse.
5. Male Roederum apud Isaeum I 25 proponere Ἀνελεῖν μὲν γάρ, ὃ ἄνδρες, οὐχ οἷός τ' ἦν ἄλλω γραμματεῖω ἢ τῷ παρὰ τῇ ἀρχῇ κειμένῳ.
6. Apud Quintilianum X 1, 47 post uerba „legatio continetur“ lacunam statuendam esse censeo.

7. Apollodori bibliothecam III 14, 6, 3 post uerba τὸν γόνον εἰς γῆν ἔρριψε non interpolatam esse sed mutilatam.
8. Haud probabiliter Nauckius ad Hom. J 558 in Antimachi fragmento (ap. Euseb. Praep. Ev. p. 467 b) pro ἦν suspicatur ἔεν.
9. Recte apud Gualtherum 66, 11 Wackernagel-Rieger edunt
Swie dicke ich also maz, so was (vel was ie) daz
ende guot.
10. Apud eundem 47, 7/8 cum Pfeiffero scribendum esse
censeo

Diu minne tuot unlobeliche we.

Hohiu minne heizet diu daz machet.

11. Otfridus cum dicit (Liutb. 35) se medium operis novissime edidisse, dicit librum tertium confecto iam reliquo opere a se retractatum esse.
12. In carmine theotisco Wernheri, quod inscribitur Di vier Schivin vers. 60, 20 seq. (ed. Grimm) ex 61, 12 seq. restituendi sunt

So inmohtin di wunden nimmir solich wesin

He insolde ir harde wol ginesin.

UNIVERSITY OF MICHIGAN

3 9015 02262 2180

